

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 387 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΗΠΑ, ΕΕ, Φασίστες, Ρωσία στήνουν σφαγείο νέου Ψυχρού Πολέμου στην Ουκρανία

Μόνο το προλεταριάτο μπορεί να σταματήσει το χάος

5μηνα «κοινωφελούς εργασίας»

Οργανώνονται οι εργαζόμενοι
σελ. 5

Πολιτική Το τέλος της συγκυβέρνησης πλησιάζει

σελ. 11

Κύπρος Νέο δολοφονικό «Σχέδιο Ανάν»

σελ. 12

Ιστορία 20 χρόνια από την εξέγερση των Ζαπατίστας

σελ. 15

Να σταματήσουμε την κυβέρνηση των εργολάβων

Η κυβέρνηση των ημέτερων, των σκανδάλων και των εργολάβων «χτύπησε» ξανά... το έγκλημα και την ανομία! Την ώρα που έβγαине ελεύθερος από τα δικαστήρια ο κατηγορούμενος για υπεξαίρεση και ξέπλυμα μαύρου χρήματος Α. Φιλίππιδης με 2 εκ. εγγύηση, η κυβέρνηση οδηγούσε σιδηροδρόσιμους στα δικαστήρια τους 9 κατοίκους του Ωρωπού, που συνελήφθησαν (μετά από χρόνια αγώνων ενάντια στα διόδια) για την ύστατη πράξη αντίστασης και οργής ενάντια στην οικονομική τους εξαθλίωση.

Έλληνες και ξένοι εργολάβοι, φίλοι, συγγενείς και μπατζανάκηδες της διεφθαρμένης συγκυβέρνησης, όχι μόνο δεν παρέδωσαν ποτέ ολοκληρωμένα τα έργα (Ολύμπια Οδός: 29%, Ιόνια Οδός: 31%), όχι μόνο έχουν πάρει μεγάλο μέρος της δημόσιας συμμετοχής βάσει των συμβάσεων του 2007 (συνολικά πάνω από 3 δις) και τα υπερδιπλάσια απ' τα διόδια, αλλά τώρα τους ευνοούν ακόμα περισσότερο με νομοσχέδια κατά παραγγελία. Από οφειλές... ευεργέτες! Με πρόσφατη συμφωνία, το Δημόσιο καλείται να καλύψει με επιπλέον 574 εκ. ευρώ το «χρηματοδοτικό κενό»

των έργων ύψους 1,14 δις ευρώ ως αποζημίωση(!), αφαιρώντας ταυτόχρονα έργα 280 χλμ. οδοστρώματος! Το κράτος των ημέτερων, μέσω της δέσμευσης του Δημοσίου να μην εισπράξει τα έσοδα που δικαιούται αν πρώτα δεν καλυφθούν οι ανάγκες των παραχωρησιούχων/εργολάβων (δαπάνες, έξοδα, προβλεπόμενο κέρδος), σύμφωνα με εισήγηση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, θα έχει απώλεια εσόδων 9 δις ευρώ! Την ίδια στιγμή, επιβάλλονται νέες τερατώδεις αυξήσεις ως 60% στις τιμές των διοδίων και προστίθενται και άλλες ληστρικές ρυθμίσεις με περισσότερους νέους σταθμούς!

Οι κάτοικοι του Ωρωπού δεν είναι εγκληματίες, είναι εργαζόμενοι και αγωνιστές που παλεύουν για το αυτονόητο! Παλεύουν για την ελεύθερη και ανεμπόδιστη μετακίνηση από και προς τον τόπο τους, όπου ζουν και εργάζονται. Παλεύουν ενάντια στην εγκληματική αυθαιρεσία των νεοφιλελεύθερων κανιβάλων της κυβέρνησης και μιας κλίκας εργολάβων/νταβατζήδων που ζουν με δημόσιο χρήμα και απομαζούν τον ιδρώτα και το αίμα τους.

Στο πλευρό τους, όλοι οι εργαζόμε-

νοι, οι άνεργοι και η νεολαία πρέπει να παλέψουμε ενάντια στη δολοφονική πολιτική των μνημονίων, ενάντια στη διεφθαρμένη και σάπια συγκυβέρνηση, που εξυπηρετεί μια οικτρή μειοψηφία παράσιτων και μίζαδάρων. Να παλέψουμε ενάντια σε μια παρασιτική οικονομική ελίτ, που όχι μόνο δεν έχει να προσφέρει καμιά ανάπτυξη, καμιά έξοδο από την κρίση, αλλά το αντίθετο, κάθε μέρα που περνάει θα μας βυθίζει όλο και περισσότερο στην εξαθλίωση και τη μίζερια. Μοναδική εγγύηση για τη σωτηρία μας είναι οι ανένδοτοι και μαχητικοί αγώνες, η καθημερινή αντίσταση ενάντια στην εκκολαπτόμενη βαρβαρότητα του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης που μετατρέπει τα θύματα σε θύτες και τους οφειλότες σε ευεργέτες.

- Κάτω τα χέρια από τους αγωνιστές
- Κατάργηση όλων των Διοδίων!
- Ακύρωση των ληστρικών συμβάσεων
- Έξω οι εργολάβοι απ' τα Οδικά Δίκτυα!
- Εθνικοποίηση των Εθνικών Δικτύων κάτω από Εργατικό/Κοινωνικό Έλεγχο

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η Προδομένη Επανάσταση

Συγγραφέας: Λέον Τρότσκι

Χρονολογία έκδοσης: Νοέμβριος 2013

Σελίδες: 292

Τιμή: 12 ευρώ

Η Προδομένη Επανάσταση του Λέοντα Τρότσκι αναλύει την κοινωνική φύση της Ε.Σ.Σ.Δ., τις αιτίες της ανόδου και της κυριαρχίας της γραφειοκρατίας, και ταυτόχρονα χαράζει την στρατηγική της πολιτικής επανάστασης.

[...] Δεν φτάνει κανείς να είναι κατά του καπιταλισμού, πρέπει, σε γενικές γραμμές, να ξέρει και με τι θα τον αντικαταστήσει. Να λοιπόν γιατί ολοένα και περισσότερο η συζήτηση για την φύση της Ε.Σ.Σ.Δ. θα γίνεται πιο επίκαιρη. Ο γραφειοκρατικός εκφυλισμός της Ε.Σ.Σ.Δ. ήταν αναπότρεπτος; Η γραφειοκρατική παραμόρφωση μιας επανάστασης οδηγεί αδυσώπητα στην κυριαρχία της γραφειοκρατίας; Ο σταλινισμός είναι γέννημα του μπολσεβικισμού, η φυσική του συνέχεια; Ο γραφειοκρατικός εκφυλισμός της επανάστασης είναι η αδυσώπητη μοίρα που περιμένει κάθε επανάσταση; Η ιστορία είναι καταδικασμένη να κινείται σε έναν φαύλο κύκλο όπου η σοσιαλιστική επανάσταση θα ανατρέπει τον καπιταλισμό, μόνο και

μόνο για να εκφυλιστεί γρήγορα και, τέλος, να ξαναναστήσει το σύστημα που η ίδια ανέτρεψε;

[...] Σε αυτά τα ερωτήματα απαντά η Προδομένη Επανάσταση, με μια πλούσια, πολύπλευρη και συγκροτημένη μαρξιστική ανάλυση. Γι' αυτό και αποτελεί ένα ανεκτίμητο όπλο για τις νέες γενιές στον αγώνα τους εναντίον του καπιταλισμού και για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού.

Η Προδομένη Επανάσταση του Λέοντα Τρότσκι έχει εκδοθεί στην χώρα μας αρκετές φορές. Για πρώτη φορά μεταφράστηκε από τον Παντελή Πουλιόπουλο μέσα στα κάτεργα της μεταξικής δικτατορίας και πρωτοεκδόθηκε το 1945. Με μια δεύτερη μετάφραση, του σ. Θεοδόση Θωμαδάκη, που στηρίζεται στην πρώτη μετάφραση του Π. Πουλιόπουλου αλλά είναι και πιο σύγχρονη, εκδόθηκε το 1984. Η παρούσα έκδοση γίνεται με την μετάφραση του σ. Θωμαδάκη.

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ο πανικός των δυο συγκυβερνώντων κομμάτων είναι έκδηλος μπροστά στις επερχόμενες διπλές εκλογές για την αυτοδιοίκηση και την ευρωβουλή. Τα αστικά κόμματα διαλύονται, με πρώτο το ΠΑΣΟΚ. Θυμίζοντας τις χειρότερες μέρες της αστικής δημοκρατίας στην Ελλάδα, τα κόμματα της συγκυβέρνησης αξιοποιούν την πρόσκαιρη και οριακή κοινοβουλευτική πλειοψηφία και προχωρώντας σε αλληπάλληλα πραξικοπηματικά νομοθετήματα προσπαθούν να μετριάσουν τις απώλειές τους στις επερχόμενες εκλογές, για να επιπλεύσουν στο βούρκο της αστικής δημοκρατίας τους.

Παραμονές εκλογών η συγκυβέρνηση προχώρησε σε αιφνιδιαστικές αλλαγές του εκλογικού νόμου.

Μόνο μία φορά άντεξε η «Ελληνική Δημοκρατία» το δημοκρατικό δικαίωμα των μεταναστών που ζουν χρόνια στην Ελλάδα να μετέχουν σε εκλογικές διαδικασίες. Ο νόμος Ραγκούση έδινε το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι σε οικονομικούς μετανάστες που βρίσκονταν νόμιμα στην Ελλάδα για τουλάχιστον δέκα χρόνια, μόνο στις εκλογές για την αυτοδιοίκηση (όχι στις βουλευτικές ή ευρωεκλογές). Ο νόμος Ραγκούση, εκτός του ότι ήταν άτολμος και αφορούσε ένα πολύ μικρό τμήμα των μεταναστών και μάλιστα μόνο για τις εκλογές για την αυτοδιοίκηση, έγινε και αυτός με πολιτικό υπολογισμό. Το ΠΑΣΟΚ προσδοκούσε τότε ότι θα λάβει αναλογικά περισσότερους ψήφους απ' τη ΝΔ. Έτσι και έτσι, όμως, στις προηγούμενες αυτοδιοικητικές εκλογές ένα μικρό τμήμα των μεταναστών απέκτησε εκλογικό δικαίωμα στην Ελλάδα για πρώτη φορά και αυτό ήταν ένα θετικό βήμα. Σήμερα, η συγκυ-

Άθλια παιχνίδια με τον εκλογικό νόμο

βέρνηση αφαιρεί αυτό το δικαίωμα από τους μετανάστες, που αποτελούν το πιο καταπιεσμένο και φτωχό κομμάτι της εργατικής τάξης. Αφορμή για την τροποποίηση του εκλογικού νόμου και την έξωση των μεταναστών από τους εκλογικούς καταλόγους αποτέλεσε η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας. Σύμφωνα με το σκεπτικό της, το δικαίωμα του «εκλέγειν» και «εκλέγεσθαι» είναι προνόμιο μόνο «για τους Έλληνες πολίτες». Εκτός από την απόφαση του ΣτΕ, αρκετοί βουλευτές της ΝΔ (που δεν είχε ψηφίσει το νόμο Ραγκούση) επανειλημμένα είχαν θέσει θέμα για την αλλαγή του νόμου, προσβλέποντας και στην εκλογική βάση της Χρυσής Αυγής. Έτσι, παραμονές των εκλογών, ένα ακόμα αίτημα της «εγκληματικής» κατά τα άλλα Χρυσής Αυγής ικανοποιείται, ακόμα μια νίκη του ρατσισμού και της ξενοφοβίας συντελείται με τις ευλογίες των Σαμαρά-Βενιζέλου. Μαζί με τους οικονομικούς μετανάστες, χάνουν το εκλογικό δικαίωμα οι ομογενείς, καθώς και οι έχοντες παράλληλη ιθαγένεια από χώρες μέλη της Ευρωπαϊκής Ζώνης Ελευθέρων Συναλλαγών (Ισλανδία, Λιχτενστάιν, Νορβηγία, Ελβετία).

Ένα δεύτερο σημείο, που άλλαξε στο νόμο Ραγκούση, αφορά τον χρόνο διεξαγωγής των ευρωεκλογών. Με το νόμο Ραγκούση αυξήθηκε η θητεία των αυτοδιοικητικών αιρετών και από τετραετής έγινε πενταετής. Επίσης, ορίστηκε ότι οι αυτοδιοικη-

τικές εκλογές θα γίνονται ταυτόχρονα με τις ευρωεκλογές. Ένας στόχος του νόμου ήταν να περιορίσει τις εκλογικές αναμετρήσεις (και τα έξοδα του κρατικού προϋπολογισμού για την διεξαγωγή τους). Ο άλλος να αυξήσει τη συμμετοχή στις ευρωεκλογές (το ποσοστό αποχής άγγιξε το 48%). Το υψηλό ποσοστό αποχής στις ευρωεκλογές είναι πανευρωπαϊκό πρόβλημα. Η μικρή συμμετοχή υποσκάπτει το κύρος και την αντιπροσωπευτικότητα του –ούτως ή άλλως θεσμικά ανίσχυρου– ευρωκοινοβουλίου. Αυτό όμως που κυρίως ενδιέφερε τους ιθύνοντες στην Ε.Ε. ήταν ν' αυξήσουν την νομιμοποίηση των ευρωπαϊκών θεσμών στα μάτια των λαϊκών μαζών στην Ευρώπη. Η συγκυβέρνηση αποφάσισε τελικά να πραγματοποιηθούν οι ευρωεκλογές τη δεύτερη Κυριακή των αυτοδιοικητικών εκλογών. Αυτό αναιρεί πλήρως τη φιλοσοφία του νόμου Ραγκούση, αφού στον δεύτερο γύρο των αυτοδιοικητικών εκλογών η συμμετοχή των ψηφοφόρων είναι σημαντικά μικρότερη απ' αυτή στον πρώτο γύρο: στη δεύτερη Κυριακή δεν συμμετέχουν όλοι οι συνδυασμοί παρά μόνο οι δύο πρώτοι, σταυροδοσία για την εκλογή των συμβούλων γίνεται μόνο στον πρώτο γύρο, ενώ σε αρκετές περιπτώσεις δεν υπάρχει καν δεύτερος γύρος, αν την πρώτη Κυριακή κάποιος συνδυασμός λάβει απόλυτη πλειοψηφία. Η συγκυβέρνηση, επειδή φοβάται το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών προ-

σπαθεί (σε αντίθεση με το νόμο Ραγκούση) να μειώσει την συμμετοχή στις ευρωεκλογές και για αυτό το λόγο αποφάσισε –επικαλούμενη ανύπαρκτες τεχνικές δυσκολίες– οι ευρωεκλογές να γίνουν τη δεύτερη Κυριακή των αυτοδιοικητικών εκλογών.

Η τρίτη αλλαγή είναι στον τρόπο εκλογής των ευρωβουλευτών. Δεν θα εκλέγονται πλέον με λίστα αλλά με σταυρό. Η κίνηση αυτή κυρίως έχει στόχο να βοηθήσει τον Βενιζέλο ν' αντιμετωπίσει τους «συμμάχους» του στην «ελληνική Ελιά». Στην περίπτωση εκλογής με λίστα, ο Βενιζέλος θα ήταν υποχρεωμένος να παζαρέψει τις ελάχιστες εκλόγιμες θέσεις του κοινού ψηφοδελτίου με τις διάφορες ομάδες που θα συγκροτούσαν το σχήμα. Τώρα που η εκλογή θα γίνει με σταυρό, τέτοιο θέμα δεν υπάρχει. Με την κίνηση αυτή ο Βενιζέλος «άδειασε» τους «συμμάχους» του, αφού είναι βέβαιο ότι οι υποψήφιοι των διαφόρων ομαδοποιήσεων δεν θα είχαν καμία ελπίδα να εκλεγούν. Πρόκειται για καθαρά μικροκομματικό παιχνίδι. Αμέσως μετά την αλλαγή του τρόπου εκλογής των ευρωβουλευτών, η ομάδα των 58 ανακοίνωσε ότι δεν θα συμμετάσχει στο κοινό ευρωψηφοδέλτιο και το πιθανότερο είναι να διαλυθούν, παρά την ισχυρή στήριξη που είχαν και έχουν από τα αστικά ΜΜΕ.

Όλα αυτά είναι δείγματα παρακμής του αστικού πολιτικού συστήματος, περαιτέρω φαλκίδευσης της αστικής δημοκρατίας και περαιτέρω οικοδόμησης του κράτους έκτακτης ανάγκης. Ότι όμως και να μηχανεύονται, δεν πρόκειται να αποφύγουν μια ακόμα ήττα. Μετά τις εκλογές, ένα νέο πολιτικό σκηνικό θα αναδυθεί τόσο σε ελληνικό όσο και πανευρωπαϊκό επίπεδο.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Στην έβδομη θέση ως προς τις περισσότερες καταγεγραμμένες παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων βρίσκεται η Ελλάδα (ετήσιος απολογισμός Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων). Τα κράτη όπου σημειώθηκαν οι περισσότερες παραβιάσεις της Σύμβασης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων ήταν οι Ρωσία (119 καταδικαστικές αποφάσεις), Τουρκία (118), Ρουμανία (83), Ουκρανία (65), Ουγγαρία (40), Ιταλία (34) και Ελλάδα (32). Το Δεκέμβριο του 2013, 16,8% των υποθέσεων που εκκρεμούσαν προς εκδίκαση αναφέρονταν στη Ρωσία, 14,4% στην Ιταλία, 13,3% στην Ουκρανία και 11,3% στη Σερβία. Στο κεφάλαιο για την Ελλάδα, τονίζεται ότι συνεχίζονται οι επιθέσεις εναντίον μεταναστών (104 απ' τον Γενάρη ως το τέλος Αυγούστου 2013) και ότι παρατηρείται αύξηση των επιθέσεων εναντίον των ομοφυλοφίλων.

Νέα προβλήματα εμφανίζονται με το νερό εξαιτίας της ανάγκης για αύξηση της παραγωγής ενέργειας. Οι αυξημένες απαιτήσεις των ΗΠΑ σε πετρέλαιο και φυσικό αέριο, μέσω νέων μεθόδων άντλησης, αυξάνουν και τις απαιτήσεις σε νερό, που ήδη έχει αρχίσει να σπανίζει λόγω της ξηρασίας και του αυξανόμενου πληθυσμού. Οι μισές και παραπάνω από τις 40.000 γεωτρήσεις του 2011 έχουν ήδη στερέψει.

Στη Νότια Ασία, η μείωση των υπόγειων υδάτων την τελευταία δεκαετία επεκτείνεται με εκρηκτικό ρυθμό, επειδή αντλούνται κατά 70% ταχύτερα απ' ό,τι τη δεκαετία του 1990. Περίπου 600 εκ. άνθρωποι ζουν στη λωρίδα που εκτείνεται από το ανατολικό Πακιστάν μέχρι τις ζεστές και ξηρές πεδιάδες της βόρειας Ινδίας και του Μπαγκλαντές, και βρίσκονται πάνω απ' τη μεγαλύτερη δεξαμενή υπόγειων υδάτων του κόσμου. Αλλά η γη εκεί είναι από τις πιο έντονα αρδευόμενες στον κόσμο, καθώς το 75% των αγροτών βασίζονται στην άντληση υπόγειων υδάτων. Το ίδιο συμβαίνει στην Κίνα, που υπερκμεταλλεύεται τα υπόγεια ύδατα της. Έτσι, οι ινδοί αγρότες βρίσκονται ήδη αντιμέτωποι με την κρίση του νερού, ενώ περίπου 1 δις άνθρωποι ή ένας στους επτά ανθρώπους στον πλανήτη, δεν έχουν πρόσβαση σε ασφαλές πόσιμο νερό.

Στη Νότια Ευρώπη χαρακτηριστική είναι η αύξηση των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, εξαιτίας της οικονομικής κρίσης και των καπιταλιστικών/μνημονιακών επιθέσεων στους εργαζόμενους. Το τελευταίο τρίμηνο του 2013, οι εργαζόμενοι ορισμένου χρόνου αντιπροσώπευαν το 23% του συνόλου των εργαζομένων στην Ελλάδα και στην Ισπανία, και το 20,4% στην Πορτογαλία.

Σε έκθεση της Κομισιόν επισημαίνεται επίσης ότι οι συνθήκες στην αγορά εργασίας στη Νότια Ευρώπη επιδεινώθηκαν. Το β' τρίμηνο του 2013, σε σχέση με το αντίστοιχο του 2012, η απασχόληση μειώθηκε στην Ελλάδα κατά 4,3%, στην Πορτογαλία κατά 4,1%, στην Ισπανία κατά 3,6% και στην Ιταλία κατά 1,8%, ενώ στο σύνολο της Ε.Ε. η απασχόληση μειώθηκε κατά μέσο όρο 0,4%.

Κινητοποιήσεις αγροτών

Μια απ' τα ίδια;

Στα τέλη Γενάρη, οι αγρότες ξεκίνησαν κινητοποιήσεις. Αρχικά, τρακτέρ μαζεύονταν σε πλατείες χωριών και στις πόλεις της Θεσσαλίας και προχώρησαν στο στήσιμο του πρώτου μπλόκου στη Νίκαια της Λάρισας. Τα επόμενα μπλόκα στήθηκαν σε Πύργο, Ημαθία, Βοιωτία, Σέρρες και στην Κρήτη. Η πρώτη μεγάλη κινητοποίηση, όπου συμμετείχαν περίπου 2.000 αγρότες και κτηνοτρόφοι, έγινε στα πλαίσια της έκθεσης «Agrotica» στη Θεσσαλονίκη στις αρχές Φεβράρη. Μετά τον συντονισμό που ακολούθησε, αγρότες σε όλες τις μεγάλες πόλεις προχώρησαν σε αποκλεισμό δημόσιων κτηρίων, κυρίως εφοριών.

Στις 13/2, αντιπροσωπεία τις Πανελλαδικής Επιτροπής Μπλόκων συναντήθηκε με τον υπουργό οικονομικών Γιάννη Στουρνάρα, χωρίς τα αιτήματά τους να γίνουν δεκτά. Την επόμενη μέρα, πραγματοποιήθηκε πανελλαδική συνέλευση των αγροτών στο μπλόκο της Νίκαιας, προκειμένου ν' αποφασιστεί η πορεία των κινητοποιήσεων. Ο αγώνας των αγροτών κορυφώθηκε με το συλλαλητήριο στις 19/2 στην Αθήνα, τη μέρα ψήφισής του νομοσχεδίου, όπου διαδήλωσαν περίπου 5.000 χιλιάδες αγρότες.

Κύρια αιτήματα των αγροτών, με βάση την Πανελλαδική Επιτροπή Μπλόκων, είναι: η καθιέρωση των λογιστικών βιβλίων να ισχύει για αγρότες με τζίρο 40 χιλ. ευρώ και αφορολόγητο οικογενειακό εισόδημα 20 χιλ. ευρώ, θεσμοθέτηση αφορολόγητου πετρελαίου, κατώτατες εγγυημένες τιμές για τα αγροκτηνοτροφικά προϊόντα και επιδότηση των ζωοτροφών για τους μικρομεσαίους αγρότες. Κατάργηση του χαρτασιού που επιβλήθηκε σε αγροτεμάχια και βοσκοτόπους. Επανασύνδεση όλων των επιδοτήσεων με την παραγωγή. Κατάργηση του ΦΠΑ σε όλα τα αγροτικά εφόδια. Ανα-

πλήρωση του χαμένου αγροτικού εισοδήματος. Κατάργηση του διαχωρισμού «κατά κύριο επάγγελμα» αγρότη και «μη κύριο επάγγελμα» αγρότη. Πλήρη ασφάλιση αγροτικής παραγωγής και γεωργικού κεφαλαίου. Διαγραφή χρεών σε μικρομεσαίους αγρότες.

Με βάση το νομοσχέδιο που ψηφίστηκε στις 19/2, οι αγρότες που το ακαθάριστο εισόδημά τους ξεπερνά τις 15 χιλ. ευρώ πλέον είναι υποχρεωμένοι να τηρούν βιβλία εσόδων-εξόδων. Όλοι οι αγρότες που ακόμα το εισόδημά τους δεν ξεπερνά τις 15 χιλ. ευρώ, δεν θα έχουν την υποχρέωση τήρησης βιβλίων, παρά μόνο να συγκεντρώνουν παραστατικά εσόδων-εξόδων. Για τα πέντε πρώτα χρόνια, οι αγρότες που μπαίνουν στο νέο σύστημα απαλλάσσονται από το τέλος επιτηδεύματος, όπως κι εκείνοι που βρίσκονται τρία χρόνια πριν τη συνταξιοδότηση. Όλοι οι αγρότες θα έχουν την υποχρέωση μιας ετήσιας δήλωσης ΦΠΑ. Η υποχρέωση για την υποβολή συγκεντρωτικών καταστάσεων, όσον αφορά τα έξοδα, γίνεται ετήσια και στο ειδικό καθεστώς μιας δήλωσης για επιστροφή ΦΠΑ. Απαλλάσσονται από την καταβολή ΦΠΑ φυσικά πρόσωπα, όσοι αγρότες διαθέτουν τα προϊόντα τους μέσω τρίτων. Οι ομάδες και συνεταιρισμοί που εκκαθαρίζουν τις πωλήσεις των αγροτών πραγματοποιούν την εκκαθάριση μία φορά το χρόνο. Οι αγρότες που εντάσσονται στο νέο καθεστώς, φέτος θα έχουν προκαταβολή φόρου εισοδήματος 27,5% αντί 55%. Αυτό το νομοσχέδιο είναι ουσιαστικά και η ταφόπλακα των μικροκαλλιεργητών.

Τα δύο πράγματα που κατάφεραν οι αγρότες με τις κινητοποιήσεις τους είναι να εξαιρεθούν από την καταβολή του τέλους επιτηδεύματος όσοι υπάγονται στο κανονικό καθεστώς ΦΠΑ για την επόμενη πενταετία, και ν' αυξήσουν το όριο (από 10 σε 15 χιλ. ευρώ) του ακαθάριστου εισοδήματος για την τήρηση βιβλίων εσόδων-εξόδων. Τη στιγμή που το αγροτικό εισόδημα έχει συρρικνωθεί στο ελάχιστο, τα έξοδα καλλιέργειας έχουν αυξηθεί κάνοντας την επιβίωση των αγροτών σχεδόν αδύνατη, η ηγεσία των αγροτών (προσκεϊμένη στο ΚΚΕ) έδωσε γραμμή αποχώρησης από τα μπλόκα, «ανανεώνοντας το ραντεβού» για τις 9 Μαρτίου στο Κιλελέρ. Με μια τέτοια προεκλογικού τύπου διαχείριση των αγώνων, τίποτα δεν μπορεί να κερδηθεί, πολύ περισσότερο να σταματήσει η καταστροφή της αγροτικής παραγωγής και των αγροτών. Ουσιαστικά μιλάμε για ακόμα μια φορά για ξεπούλημα του αγώνα με αντάλλαγμα κάποια ψίχουλα.

Η επέτειος της εξέγερσης του Κιλελέρ

Το 1881, με την προσάρτηση του μεγαλύτερου κομματιού της Θεσσαλίας και της επαρχίας της Άρτας στο νεοελληνικό κράτος, όπως όριζαν οι συνθήκες του Βερολίνου (1878) και της Κωνσταντινούπολης (1881), ανακύπτει το «αγροτικό ζήτημα».

Στην περίοδο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, η γη θεωρούνταν ότι δεν ανήκει ατομικά σε κανέναν ιδιώτη, παρά μόνο στον Αλλάχ - και με αποφάσεις του Σουλτάνου, κομμάτια γης αποδίδονταν σε τοπικούς άρχοντες ή μοναστήρια, που διατηρούσαν ένα είδος επικαρπίας. Οι καλλιεργητές ή οι κοινότητές τους ήταν υποχρεωμένοι ν' αποδίδουν το μισό ή το ένα τρίτο του καθαρού προϊόντος. Με την προσάρτηση, όμως, αυτές οι εκτάσεις περνάνε σε καθεστώς ατομικής ιδιοκτησίας (πλούσιοι Έλληνες των παροικιών αγόρασαν τεράστιες εκτάσεις), συνήθως με αυθαίρετη επίκληση «δικαιωμάτων ιδιοκτησίας» από έγγραφα της οθωμανικής εποχής. Οι καλλιεργητές και τα υπάρχοντά τους αποτέλεσαν μέρος αυτής της ιδιοκτησίας, δημιουργώντας μια τάξη δουλοπάροικων-κολίγων, που ζούσε στην εξαθλίωση και κάτω απ' την απόλυτη εξουσία των τσιφλικαδών.

Η αντίσταση των κοινοτήτων του κάμπου και των κολίγων εκδηλώνεται αυθόρμητα με ξυλοδαρμούς ή και δολοφονίες επιστατών, πυρπολήσεις αποθηκών, συγκρούσεις με τη χωροφυλακή και τον στρατό. Σταδιακά δημιουργούνται αγροτικές ενώσεις σε όλο τον κάμπο, που προσπαθούν να οργανώσουν τον αγώνα, ν' αναδείξουν το ζήτημα της αγροτικής μεταρρύθμισης (διανομή της γης στους καλλιεργητές), σε σύνδεση και με το «πο-

λιτισμένο» περιβάλλον των αστικών κέντρων που αναπτύσσονται. Κάποιοι αγωνιστές της αγροτικής μεταρρύθμισης βρίσκονται σε σύνδεση και με το εργατικό κίνημα (π.χ. στο Βόλο), που κάνει τα πρώτα του βήματα, ή κάτω απ' την επίδραση ριζοσπαστικών και πρώιμων σοσιαλιστικών ιδεών.

Στις 6 Μαρτίου 1910 (ημέρα συζήτησης του «αγροτικού νομοσχεδίου» στη βουλή), οι κολίγοι είχαν προγραμματίσει πανθεσσαλικό συλλαλητήριο στη Λάρισα, με βασικό αίτημα την απαλλοτρίωση της γης και τη διανομή των τσιφλικιών στους καλλιεργητές. Στο σιδηροδρομικό σταθμό του Κιλελέρ, σκοτώνονται τέσσερις κολίγοι και δεκάδες τραυματίζονται, όταν ο στρατός απ' το τρένο ανοίγει πυρ κατά των αγροτών που ήθελαν να επιβιβαστούν. Ίδιες σκηνές διαδραματίζονται και στο χωριό Μελία με άλλους 2 νεκρούς και 15 τραυματίες. Οι συμπλοκές επεκτάθηκαν στη Λάρισα, όταν οι αγρότες πληροφορήθηκαν τα αιματηρά επεισόδια, με ακόμα δύο νεκρούς όταν το ιππικό ανέλαβε δράση.

Η εξέγερση του Κιλελέρ αύξησε την πίεση για λύση του «αγροτικού», χωρίς όμως να την επιβάλλει άμεσα. Το 1911 πάρθηκαν μέτρα υπέρ των κολίγων, ενώ οριστική λύση (διανομή των τσιφλικιών) θα δοθεί μετά το 1923, όταν το πρόβλημα της αποκατάστασης των μικροσσιατών προσφύγων έγινε εκρηκτικό. Το Κιλελέρ όμως άφησε ανεκτίμητη παρακαταθήκη στη μνήμη της λαϊκής αντίστασης.

■ Κωνσταντίνος Παπαθανασίου, Τρίκαλα

επίκαιρα...

Praktiker: «Αυτοκτονία»-Δολοφονία εργαζόμενου

Ο 49χρονος Σ.Β., υπάλληλος του πολυκαταστήματος Praktiker στο Αιγάλεω, εξαναγκάστηκε να υπογράψει την παραίτησή του, ώστε να μη φανεί ως απόλυση. Δύο μέρες μετά, βρέθηκε απαγχονισμένος στο διαμέρισμά του. Η αναγκαστική «παραίτηση» ήταν η τιμωρία για μια... ανοιχτή συσκευασία στο χώρο ευθύνης του! Οι σεκιουριτάδες τον οδήγησαν στο γραφείο της διευθυνσης, αφήνοντας την υπόνοια ότι μπορεί να έκλεψε. Ο Σ.Β. ένιωθε ότι θίγεται η αξιοπρέπειά του, έπειτα από 12 χρόνια εργασίας, όπου δεν είχε δώσει καμία αφορμή. Η χυδαιότητα και ωμότητα της διοίκησης δεν έχει προηγούμενο, καθώς δεν κάλυψε τα έξοδα της κηδείας, ζητώντας από το σωματείο να υποβάλει αίτημα! Η κηδεία έγινε με χρήματα που συγκεντρώθηκαν απ' τους συναδέλφους.

Σύγχρονο κάτεργο δείχνουν οι καταγγελίες για τις απάνθρωπες συνθήκες στα Praktiker. Οι απολύσεις είναι διαρκείς και γίνονται με το παραμικρό (π.χ. κάποιος εργαζόμενος μίλησε κατά τη διάρκεια της βάρδιας ή δεν ήξερε «λεπτομέρειες» για όλες τις προσφορές κ.λπ.). Επικρατεί καθεστώς φόβου και πιέσεων για «να βγαίνει η δουλειά», ενώ η διοίκηση πρόσφατα μείωσε τους μισθούς κατά 7% μέσω επιβολής ατομικών συμβάσεων.

Για την καταγγελία των σύγχρονων αφεντικών-δολοφόνων έγιναν τις επόμενες μέρες συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας και πορείες που κατέληξαν στο υποκατάστημα των Praktiker στο Αιγάλεω.

ΟΑΣΘ: ποινή φυλάκισης στον χρυσαυγίτη οδηγό

Τον Απρίλη του 2013, στη γραμμή 26 του ιδιωτικού Οργανισμού Αστικών Συγκοινωνιών Θεσσαλονίκης, ένας οδηγός κατέβασε απ' το λεωφορείο δύο αφρικανούς μετανάστες μόλις αυτοί επιβιβάστηκαν και χωρίς να προλάβουν να κόψουν εισιτήριο, με την ψευδή κατηγορία ότι δεν έβγαλαν εισιτήριο. Όταν κάποιοι επιβάτες διαμαρτυρήθηκαν γι' αυτό τον εξόφθαλμο ρατσισμό (ο οδηγός δεν είχε ελέγξει κανέναν άλλο επιβάτη), αυτός ακινητοποίησε το όχημα και φώναξε «ναι, είμαι χρυσαυγίτης», ρωτώντας δυνατά «ποιος έχει πρόβλημα μ' αυτό;», ενώ τους έδειξε μενταγιόν της Χρυσής Αυγής που φορούσε, προσθέτοντας πως έχει και τατουάζ.

Μια επιβάτιδα έφερε το περιστατικό στα δικαστήρια, με τη βοήθεια δικηγόρων της πρωτοβουλίας ΝΑΦΤΗΑ (Nazi Free Thessaloniki Assembly - Άμεση Πράξη Κατά της Ρατσιστικής Βίας). Το δικαστήριο (επικαλούμενο διατάξεις του ν. 3304/2005, του λεγόμενου «αντιρατσιστικού», για ίση μεταχείριση), επέβαλε στον οδηγό ποινή φυλάκισης 12 μηνών με αναστολή και 1.000 ευρώ πρόστιμο. Αντίθετα, ο ΟΑΣΘ, όπου οι δικηγόροι της ΝΑΦΤΗΑ κατέθεσαν έγγραφη αναφορά, ζητώντας να γίνει έρευνα, δεν διεξήγαγε καμία έρευνα, δεν κάλεσε μάρτυρες για κατάθεση, δεν επέβαλε καμία τιμωρία στον οδηγό, ούτε καν του άλλαξε δρομολόγιο!

Υποδοχή «διαθέσιμων» με άγρια καταστολή

Τα ΜΑΤ εμπόδισαν τους εργαζόμενους σε διαθεσιμότητα να διαδηλώσουν στις 28/2 στο υπουργείο Οικονομικών, όπου γινόταν συνάντηση με την Τρόικα του υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης, Κ. Μητσοτάκη, και του υπουργού Οικονομικών, Γ. Στουρνάρα.

Καθαρίστριες του ΥΠΟΙΚ και εργαζόμενοι της ΠΟΕ-ΟΤΑ είχαν συγκεντρωθεί στο υπουργείο, την ώρα που καθηγητές και σχολικοί φύλακες έκαναν προσυγκέντρωση στο υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης. Πριν ξεκινήσουν διαδήλωση προς το υπουργείο Οικονομικών, τα ΜΑΤ τους επιτέθηκαν, ενώ η προσυγκέντρωση γινόταν στο πεζοδρόμιο. Προσήχθησαν ένας σχολικός φύλακας και 16 καθηγητές (μεταξύ τους ο πρόεδρος της ΟΛΜΕ). Οι καθηγητές και οι σχολικοί φύλακες προσπάθησαν να φτάσουν με διαδήλωση στο υπουργείο Οικονομικών, όπου πάλι βρέθηκαν αντιμέτωποι με τα ΜΑΤ, που έριξαν χημικά και έκαναν νέες συλλήψεις (συμπεριλαμβανομένου του αντιπροέδρου της ΑΔΕΔΥ, Γρ. Καλομοίρη). Ένας απ' τους τραυματίες μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο.

Στη σύγχρονη σκλαβιά των «5μηνων κοινωφελούς εργασίας» οργανώνονται οι εργαζόμενοι

Δήθεν για την «καταπολέμηση της ανεργίας», στα φετινά προγράμματα «κοινωφελούς εργασίας» για ανέργους συνολικά προκηρύχθηκαν 50 χιλ. θέσεις «εργασίας». Σε σχέση με τα προηγούμενα, ο μηνιαίος μισθός είναι μειωμένος από 625 σε 490 ευρώ (427 για τους κάτω των 25 ετών). Πέρα απ' αυτό και τα ένσημα, οι εργαζόμενοι δεν έχουν κανένα άλλο δικαίωμα, δουλεύοντας σύμφωνα με σχετικό ΦΕΚ- κατά παράβαση της ΕΓΣΣΕ και κάθε συλλογικής σύμβασης. Τις ήδη άσχημες συνθήκες συμπληρώνουν οι φορείς τοποθέτησης (δήμοι, υπηρεσίες κ.α.), όπου οι εργαζόμενοι εκτελούν καθήκοντα που δεν έχουν σχέση με την ειδικότητα πρόσληψής τους. Κάποιοι δήμοι, μάλιστα, και ενώ απαγορεύεται, τους τοποθετούν σε θέσεις που απαιτούνται βαρέα και ανθυγιεινά ένσημα. Το παζλ της κοροϊδίας των 5μηνων είναι ότι δεν θεωρούμαστε εργαζόμενοι αλλά «ωφελούμενοι» και δεν ξέρουμε αν εργοδότης μας είναι τελικά ο φορέας τοποθέτησης ή ο ΟΑΕΔ.

Σ' το τοπίο σύγχρονης σκλαβιάς, οι εργαζόμενοι στα 5μηνα έχουν αρχίσει να οργανώνονται, να διεκδικούν. Κυριαρχουν τα αιτήματα: α) Σταθερή μηνιαία πληρωμή. β) Πλήρη εργασιακά δικαιώματα. γ) Όχι διαγραφές ανέργων, που τυχόν αρνούνται τη θέση «εργασίας». δ) Έκδοση βιβλιαρίων ασθένειας. ε) Πραγματικές θέσεις εργασίας - όχι στην κοροϊδία των προγραμμάτων ΟΑΕΔ/ΕΣΠΑ.

Στην Αθήνα έχουν πραγματοποιηθεί συγκεκριμένες διαμαρτυρίες στα κεντρικά του ΟΑΕΔ, με τελευταία αυτή της «Συνέλευσης ανέργων/εργαζομένων στην κοινωφελή εργασία και στα προγράμματα ΟΑΕΔ/ΕΣΠΑ (ΣΥΝΕΚΟΧ)», των συνελεύσεων εργαζομένων στα 5μηνα στους

Δήμους Νίκαιας και Περιστερίου, σωματείων, συνελεύσεων γειτονιάς και συλλογικοτήτων. Στην κινητοποίηση (συμμετείχαν πάνω από 150 εργαζόμενοι και αγωνιστές) έγινε συνάντηση με αρμόδιο διευθυντή, που δεσμεύτηκε εγγράφως ότι εντός 10 ημερών τα αιτήματά μας θα τεθούν από τον ΟΑΕΔ στο Υπουργείο Εργασίας, και υπέγραψε συμπληρωματική διατύπωση με την οποία ξεκαθαρίζεται ότι δεν θα διαγράφονται από τα μητρώα του ΟΑΕΔ όσοι αρνούνται τη «θέση» και θα επανέλθει η κάρτα ανεργίας σε όσους διαγράφηκαν

ήδη. Παρόμοιες κινητοποιήσεις έγιναν σε Ιωάννινα, Βόλο κ.α.

Στο Δήμο Περιστερίου (υπάρχουν περίπου 250 εργαζόμενοι στα 5μηνα), πρόσφατα συγκροτήθηκε συνέλευση εργαζομένων. Μετά από κάλεσμα με αφίσες και κείμενα, περίπου 20 εργαζόμενοι μαζεύτηκαν για πρώτη φορά στις 13/2. Σε νέα συνάντηση στις 20/2, με πάνω από 30 εργαζόμενους, αποφασίστηκε η συγκρότηση της Συνέλευσης Εργαζομένων στα 5μηνα στον Δήμο Περιστερίου και βγήκε συντονιστική επιτροπή. Νέα συνέλευση θα γίνει στις 6/3 (η συνέλευση γίνεται κάθε 2 εβδομάδες), ενώ προγραμματίζονται και κινητοποιήσεις στο Δημοτικό Συμβούλιο, τον τοπικό ΟΑΕΔ, το ΙΚΑ. Η δημιουργία αυτής της συνέλευσης (και αντίστοιχων σε Ιωάννινα, Νίκαια κ.α.) δείχνει ότι οι 5μηνοι έχουν διάθεση να οργανωθούν και να διεκδικήσουν. Δεν μένουν όμως μόνο σε αυτά, καθώς είναι διάχυτο το αίσθημα της κοροϊδίας των συγκεκριμένων προγραμμάτων και των σκοπιμοτήτων που εξυπηρετούν. Οι εργαζόμενοι στα 5μηνα, πέρα απ' τα άμεσα δικαιώματά τους, πρέπει ν' αγωνιστούν μαζί με τους άνεργους, τους εργαζόμενους σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, για την κατάργηση αυτών των σύγχρονων μνημονιακών μορφών εκμετάλλευσης και κάθε μορφής ελαστικής εργασίας. Να απαιτήσουν πραγματικές λύσεις για την ανεργία, γιατί αλλιώς κινδυνεύουμε σε λίγο οι άνεργοι να είναι πολύ περισσότεροι απ' τους εργαζόμενους και οι τελευταίοι στη συντριπτική τους πλειοψηφία να εργάζονται με «5μηνες» ή ακόμα χειρότερες σχέσεις εργασίας.

■ Γιώργος Θεοδωρίδης
εργαζόμενος στα 5μηνα του Δήμου Περιστερίου

Forthnet: Απεργία ενάντια στις απολύσεις

Απεργία έγινε και στη Forthnet στις 14/2, ενάντια στις απολύσεις. Μεταξύ των απολυμένων και μέλος του ΔΣ του νεοσύστατου επιχειρησιακού σωματείου, που ελέγχεται απ' το ΠΑΜΕ. Έγινε περιφρούρηση στα κεντρικά της εταιρίας στον Ταύρο, όπου η εργοδότη επιδόθηκε σε όργιο τρομοκρατίας και απεργοσπασίας. Στελέχη από νωρίς το πρωί έσπρωχναν, απειλούσαν και προπηλάκιζαν όσους συμμετείχαν στην περιφρούρηση ή απειλούσαν άλλους στα τηλέφωνα πως αν δεν μπουν για δουλειά θ' απολυθούν. Η εργοδοσία είχε φωνάξει από νωρίς και την αστυνομία, που είχε έρθει με μια κλούβα ΜΑΤ και προσήγαγε 4 μέλη του ΔΣ, μετά από επί τόπου υπόδειξη στελεχών-«κουκουλοφόρων»! Η απεργία ήταν ωστόσο επιτυχημένη, καθώς η πλειοψηφία δεν ήρθε για δουλειά. Ωστόσο, πρέπει ν' αναφέρουμε την απαράδεκτη στάση (συνθησιμένη για το ΠΑΜΕ...) της πλειοψηφίας του ΔΣ απέναντι στο απολυμένο μέλος του: «παρέλιψε» να βάλει την επαναπρόσληψή του στα αιτήματα της απεργίας, εν μέσω παχιών λόγων για αγώνα ενάντια στις απολύσεις «συνολικά», επειδή αυτός δεν ανήκει στο ΠΑΜΕ, επιβεβαιώνοντας για άλλη μια φορά το «ταξικό» πρόσωπο του τελευταίου.

Από την δράση μας

Vodafone – Wind

Αντίσταση στις εργολαβίες

Εκλογές έγιναν στο επιχειρησιακό Σωματείο Εργαζομένων Vodafone (18-20 Φλεβάρη). Η συμμετοχή έφτασε το 41% (36% πέρυσι), μένοντας σταθερή σε απόλυτους αριθμούς. Δεδομένων των εργοδοτικών επιθέσεων τον προηγούμενο χρόνο («εθελούσιες» που κόστισαν πάνω από 200 θέσεις εργασίας και 50 μέλη στο Σωματείο), αυτό είναι ικανοποιητικό, καθώς οι απώλειες αναπληρώθηκαν ως έναν βαθμό με νέες εγγραφές μελών.

Αμέσως μετά τις εκλογές, οι διοικήσεις των Vodafone και Wind έβαλαν μπρος την τελική φάση του σχεδίου τους να μεταφέρουν το μεγαλύτερο μέρος του τεχνικού προσωπικού (την «καρδιά» των δύο εταιριών) σε μια τρίτη, δήθεν «νέα», στην πραγματικότητα εργολαβική εταιρία που έχουν στήσει.

Η μεταφορά του προσωπικού, κατά δήλωσή τους, θα γίνει «αυτόματα και αυτοδικαία», δηλαδή δίχως να ζητήσουν οποιαδήποτε συμφωνία ή συναίνεση των εργαζομένων, την οποία είχαν καταλάβει ότι πολύ δύσκολα θα μπορούσαν ν' αποσπάσουν. Πρόκειται για μια μονομερή και αυθαίρετη ερμηνεία/εφαρμογή του ΠΔ 178/2002 (ρυθμίζει υπέρ των εργοδοτών θέματα μεταβίβασης λειτουργιών/προσωπικού μιας επιχείρησης σε άλλη, με κάποια ασαφή «διασφάλιση» των εργαζομένων - είναι το βασικό εργαλείο της «εργολαβιοποίησης» στις τηλεπικοινωνίες εδώ και χρόνια), με την οποία «αποφασίζουν και διατάσσουν» τη μεταφορά με τον πιο αυταρχικό τρόπο, επιβάλλοντας πραξικοπηματικά στους εργαζόμενους το κάτεργο της «νέας εταιρείας», εκμεταλλεόμενες το «μνημονιακό» πολιτικό κλίμα και έχοντας λάβει πολιτικές εγγυήσεις απ' την κυβέρνηση και το Υπ. Εργασίας. Αυτό το πραξικόπημα τύπου ΕΡΤ ανοίγει τον δρόμο για να ξεφορτωθούν έτσι και άλλα τμήματα και εργαζόμενους σε διάφορους εργολάβους.

Στη Wind, πραγματοποιήθηκε Γενική Συνέλευση μέσα σε στάση εργασίας στις 26/2. Η συνέλευση είχε μεγάλη συμμετοχή και πήρε απόφαση για 24ωρη απεργία στις 28/2. Κεντρικό αίτημα: «Όχι στο πραξικόπημα και τον εκβιασμό της μεταφοράς στην εργολαβική νέα εταιρία», παράλληλα με αιτήματα συγκεκριμένης διασφάλισης των δικαιωμάτων των υπό μεταφορά εργαζομένων. Το Σωματείο περιφρούρησε την απεργία σε δύο απ' τα κεντρικά κτήρια. Στις 5/3 θα γίνει νέα 2ωρη στάση εργασίας και συνέλευση, για την επανεκτίμηση της κατάστασης.

Στη Vodafone, υλοποιήθηκε απόφαση παλιότερης συνέλευσης για απεργία στο ενδεχόμενο εξελίξεων γύρω απ' τη «νέα εταιρία». Έγινε 24ωρη απεργία στις 28/2, με περιφρούρηση στο κτήριο της Παλλήνης (χώρος της Vodafone, που θα παραχωρηθεί για να λειτουργήσει η «νέα» εταιρία!) και σύγκληση συνέλευσης. Η συνέλευση ήταν ιδιαίτερα μαζική, αποφάσισε συνέχιση της απεργίας την Παρασκευή 7 & Δευτέρα 10 Μαρτίου (ημερομηνία που οι διοικήσεις θέλουν να οριστικοποιήσουν τη μεταφορά) με σύγκληση νέας συνέλευσης. Επίσης, αποφασίστηκε η κατάθεση σημείων για την ουσιαστική διασφάλιση των «μεταφερόμενων», όπως και στη Wind.

Τα δύο Σωματεία κινούνται συντονισμένα για τροποποίηση των καταστατικών τους, ώστε να καλύπτουν τους «μεταφερόμενους» στη «νέα εταιρία». Πρότειναν αυτό τον ελιγμό σαν μια δεύτερη γραμμή άμυνας, που θα διασφαλίζει έστω προσωρινά τους «μεταφερόμενους», αναγνωρίζοντας την αντικειμενική πίεση που έχει δημιουργήσει η πραξικοπηματική «αυτόματη» μεταφορά.

■ Άννα Ασλανίδη, μέλος ΔΣ Σωματείου VODAFONE

Φοιτητές – Θεσσαλονίκη

Έξω ο εργολάβος απ' τη λέσχη!

Αν ένα πράγμα έχει γίνει φανερό τα πρόσφατα «μνημονιακά» χρόνια, είναι η διάθεση κυβέρνησης και τρόικας να παίξουν με τα νεύρα του ελληνικού λαού και τελικά να οδηγήσουν στην εξόντωση τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα, εφαρμόζοντας στην πράξη το δόγμα του «ξαφνικού θανάτου» υπηρεσιών και δημόσιων οργανισμών, από νοσοκομεία και ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς μέχρι σχολεία και πανεπιστήμια, σκοτώνοντας καθημερινά εργαζόμενους και νεολαία, ρίχνοντας ταυτόχρονα το βιοτικό επίπεδο σε προπολεμικά επίπεδα.

Πιο συγκεκριμένα, η κατάσταση που επικρατεί σήμερα στα ελληνικά πανεπιστήμια μόνο εκπαιδευτικό σύστημα «δυτικής χώρας», πολύ περισσότερο ευρωπαϊκής, δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί. Σ' έναν βαθμό, αυτό που συγκρατεί ακόμα αυτό το καταρρέον εκπαιδευτικό σύστημα από την πλήρη διάλυση, δεν είναι άλλο από τη δύναμη της «αδράνειας των σωμάτων» που αντιστέκονται σε βίαιες μεταβολές της τρέχουσας κατάστασής τους. Ουσιαστικά, όμως, αυτό που υπάρχει σήμερα και που όλοι ονομάζουν Δημόσια και Δωρεάν (στην προκειμένη τριτοβάθ-

μια) Εκπαίδευση, δεν είναι τίποτε άλλο από μια οφθαλμαπάτη, που στο άμεσο μέλλον πρόκειται να σκάσει σαν σαπουνόφουσκα, αφανίζοντας όποιες υπατάξεις υπάρχουν (είτε μέσα στους ίδιους τους φοιτητές, είτε στην κοινωνία γενικότερα) και συντηρούν νοοτροπίες τύπου «θέλω να πάρω το πτυχίο μου, δεν με νοιάζει τίποτε άλλο γύρω μου» – οι οποίες πέρα από λάθος ή εκτός τόπου και χρόνου, είναι πλέον και εγκληματικές.

Το τελευταίο διάστημα, ένα ακόμα βάρος έρχεται βίαια να φορτωθεί στις πλάτες των φοιτητών και των οικογενειών τους, αυτό της σίτισης – καθώς οδεύει προς ιδιωτικοποίηση η λέσχη του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Η επιβολή χρηματικού αντίτιμου για τη σίτιση στη λέσχη σημαίνει μια ευθεία επίθεση στα δικαιώματα των φοιτητών και της κοινωνίας, που κατακτήθηκαν με πολλούς αγώνες τις τελευταίες δεκαετίες.

Το πρώτο βήμα που επιχειρούν οι πρυτάνεις, η κυβέρνηση και ο επίδοξος ανάδοχος-εργολάβος είναι ο έλεγχος των φοιτητικών δελτίων (πάσο), προκειμένου (αρχικά) στη λέσχη να σιτίζονται μόνο φοιτητές. Αυτή η κίνηση τους, απ' την πρώτη στιγμή που μπήκε σε εφαρμογή συναντά

εμπόδια, καθώς αριστερά και αυτόνομα φοιτητικά σχήματα (και εμείς ως Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη) σχεδόν σε καθημερινή βάση βρισκόμαστε στη λέσχη για να σταματάμε αυτούς τους ελέγχους και να διώχνουμε απ' την πόρτα τους ελεγκτές, επιτρέποντας την είσοδο σε όποιον το επιθυμεί και το έχει ανάγκη.

Τίποτα δεν είναι βέβαιο πάντως και κανένας δεν μπορεί να εγγυηθεί πως αν απλά συνεχιστούν αυτές οι παρεμβάσεις, σύντομα οι πρυτάνεις και οι εργολάβοι –φυσικά σε συνεννόηση με τη συγκυβέρνηση, που θα πρέπει να τους υποστηρίξει με τα ΜΑΤ– δεν θ' ανακοινώσουν την εφαρμογή του χρηματικού αντίτιμου για τη σίτιση. Χρειάζεται συνεχής, μαζικός και ανυποχώρητος αγώνας όλου του φοιτητικού κινήματος, κάτω από μια συγκεκριμένη πολιτική, που θα διεκδικεί, εκτός από τα στοιχειώδη (δωρεάν σίτιση για όλους, καμία επίδειξη πάσο κ.λπ.) και την απομάκρυνση του αναδόχου-εργολάβου απ' τη λέσχη, προκειμένου τα εκατομμύρια που θα μπαίνουν στην τσέπη του κάθε χρόνο ν' αξιοποιηθούν για να παραχθούν περισσότερες μερίδες φαγητού και να σιτίζονται όλοι οι φοιτητές ανεξαιρέτως αλλά και όλοι οι φτωχοί και οι εξαθλιωμένοι της

πόλης. Υπάρχει και η κατάλληλη υλικοτεχνική υποδομή και τα χρήματα για κάτι τέτοιο, που άλλωστε γίνεται όλο και πιο αναγκαίο όσο η φτώχεια, η εξαθλίωση και η πείνα εξαπλώνονται.

Γνωρίζοντας ότι καπιταλιστές και κυβερνήσεις έχουν βάλει στόχο την πλήρη δουλοποίηση της νεολαίας και το πέταγμα της σ' έναν βούρκο φτώχειας και αμορφωσιάς, πρέπει συλλογικά ν' απαντήσουμε με μαζικούς, αποφασιστικούς, αυτοοργανωμένους αγώνες, που θα συμπυκνώνονται κάτω από το σύνθημα της Γενικής Πολιτικής Απεργίας Διάρκειας. Προβάλλοντάς την ως μόνη ρεαλιστική πρόταση διεξόδου απ' την κρίση και μόνο τρόπο απαλλαγής από τους μισάνθρωπους κανίβαλους των Μνημονίων, που σαν χούντα έχουν καβαλήσει την ελληνική κοινωνία. Που όχι απλώς δεν θα διστάσουν να κλείσουν τις μισές πανεπιστημιακές σχολές, αλλά θα προχωρήσουν και εξοντώνοντας όσους θέλουν να τις κρατήσουν ανοιχτές, με τη βία των ΜΑΤ και του κρατικού μηχανισμού καταστολής.

Η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη προσπαθεί να εφαρμόσει μέσα στο φοιτητικό κίνημα μια τέτοια επαναστατική πολιτική, που στόχο δεν θα έχει απλώς

να διωχθεί ένας εργολάβος-απακτικό και ν' αποτραπεί άμεσα μια λεηλασία δημόσιου πλούτου. Αλλά και την ίδια τη σωτηρία του πανεπιστημίου απ' την κατάρρευση, στην οποία παρασέρνεται η εκπαίδευση και όλες οι κατακτήσεις (σχεδόν 100 χρόνων) της ελληνικής εργατικής τάξης και ό,τι αυτή κατάφερε μέσα να χτίσει με ιδρώτα, αγώνες και θυσίες: απ' τα νοσοκομεία και το δικαίωμα στη δωρεάν πρόσβαση σ' αυτά (είτε είσαι ασφαλισμένος είτε όχι) μέχρι τα πιο στοιχειώδη δημοκρατικά και πολιτικά δικαιώματα (ελευθερία του λόγου, δικαίωμα στην απεργία κ.λπ.), που σήμερα όχι απλώς αμφισβητούνται από τους ντόπιους και ξένους νεοφιλελεύθερους ναζί, αλλά ποινικοποιούνται και διώκονται με λύσσα απ' όλο τον κατασταλτικό μηχανισμό.

Οδηγία-Εντολή ΓΑΔΑ

Η Ασφάλεια στα σχολεία

Πρωτοφανή είναι όσα βλέπουμε στα ελληνικά σχολεία του 2014, αλλά όχι και κάτι που δεν περιμέναμε. Η χουντική συγκυβέρνηση του Σαμαρά και του Βενιζέλου επέβαλε το «Νέο Λύκειο» (δηλαδή επαναλαμβανόμενες πανελλήνιες στα ΓΕΛ και μαθητεία-σύγχρονη σκλαβιά στα ΕΠΑΛ), κατάργησε 84 από τις 110 ειδικότητες στα ΕΠΑΛ και απέλυσε 2.500 καθηγητές αυτών των ειδικοτήτων. Έκανε ξεκάθαρο στους μαθητές πως δεν τους θέλει στο πανεπιστήμιο, ούτε στα scho-

λεία καλά καλά. Ότι θέλει να καλλιεργήσει μια γενιά φθηνού και αγράμματου εργατικού δυναμικού, άρα και άγρια εκμεταλλεύσιμου, θυσιάζοντας στο βωμό της κρίσης την παιδεία, την υγεία, τα δικαιώματά μας, τους εργαζόμενους και την κοινωνία, για να σωθούν τράπεζες, καπιταλιστές και μεγαλονταβατζήδες.

Στις πρώτες μαθητικές καταλήψεις της φετινής χρονιάς, που έγιναν μαζί με την απεργία των καθηγητών, για μια εβδομάδα ακούστηκε πολλές φορές και σε πολλές συζητήσεις μεταξύ μαθητών και καθηγητών ότι το μόνο που έμενε να δούμε στα σχολεία είναι η καθημερινή παρουσία της αστυνομίας. Και ήρθε φαίνεται πλέον η ώρα που η αστυνομία θα λύνει και θα δένει μέσα στα σχολεία.

Η εντολή της ΓΑΔΑ προς τα αστυνομικά τμήματα (ΑΤ) δόθηκε το Φεβρουάριο και μπήκε ήδη σ' εφαρμογή. Επακριβώς αναφέρεται ότι τα ΑΤ κάθε περιοχής θα πρέπει να αποκτήσουν σχέσεις με τα σχολεία της γειτονιάς τους (ουσιαστικά με τους διευθυντές), με πρόφαση «τη συλλογή των προβλημάτων του κάθε σχολείου που άπτονται της ευθύνης του υπουργείου Δημόσιας Τάξης» και την «αναφο-

ρά τους στον αρμόδιο υπουργό για την προστασία των νέων από ναρκωτικά, εγκληματικότητα» κ.λπ. Όμως αυτά που είδαμε να συμβαίνουν ήταν «λιγάκι» διαφορετικά.

Στο Κερατσίνι, εκεί που η ΧΑ σκότωσε τον Π. Φύσσα, οι αστυνομικοί που πήγαν στα σχολεία της περιοχής ρωτούσαν τους διευθυντές για τα ονόματα των μαθητών που έκαναν κατάληψη και ζητούσαν τα προσωπικά τηλέφωνα καθηγητών. Μια διευθύντρια, που έδωσε 10 ονόματα μαθητών στους αστυνομικούς, τους έδωσε την ευκαιρία να πάρουν στο τμήμα 7 απ' αυτούς τους μαθητές και να τους ανακρίνουν σαν εγκληματίες, κάνοντάς τους μερικές «απλές», «συνηθισμένες» ερωτήσεις όπως: «τι ψηφίζουν οι γονείς σου;», «τι δουλεύει κάνουν;», «πώς είναι τα οικονομικά σας;», «ποιες είναι οι πολιτικές πεποιθήσεις των καθηγητών σου;», «ποιοι από τους καθηγητές σου ήταν υπέρ της απεργίας;», «γιατί κάνατε την κατάληψη;», «σας παρακίνησαν καθηγητές ή πολιτικό κόμμα;» κ.α.

Επίσης πολλοί ήταν και οι εκπαιδευτικοί που κατήγγειλαν ότι δέχονταν τηλεφωνήματα ανακριτικού τύπου από την αστυνομία.

Αυτή η εντολή είναι η αρχή μιας

νέας εποχής για τα σχολεία, όπου η αστυνομία θα έχει λόγο πλέον και για τα «προβλήματα» της σχολικής κοινότητας – όχι βέβαια τα πραγματικά προβλήματα, αλλά αυτά που το αστικό κράτος, το τέρας του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης θεωρεί προβλήματα, δηλαδή τους αγώνες και τους αγωνιστές.

Προς το παρόν και μετά τις σφοδρές αντιδράσεις εκπαιδευτικών, μαθητών, συλλόγων γονέων κ.α., αυτό το εκτεταμένο δίκτυο χαφιεδισμού και φακελώματος των αγωνιστών μαθητών και εκπαιδευτικών έχει αδρανήσει αλλά είναι σίγουρο ότι θα επανέλθει, ως νέο «μαθητικό» της Ασφάλειας.

Από την άλλη, 21 μαθητές (τουλάχιστον σε Βόλο και Λουτράκι) συνελήφθησαν και παραπέμφθηκαν σε δίκη, όχι για τις τελευταίες καταλήψεις αλλά για τις καταλήψεις του 2011 και του 2012. Αυτό μας δείχνει ξεκάθαρα ότι το φακέλωμα της αστυνομίας λειτουργεί σε διαρκή βάση και ότι πλέον η χούντα Σαμαρά και Βενιζέλου είναι αποφασισμένη όσο ποτέ άλλοτε να τρομοκρατήσει τη νεολαία, να τη φимώσει, να την ατομικοποιήσει, ώστε να την τσακίσει. Ματαιοπονούν όμως: σπέρνοντας την αδικία και την καταστολή, θα θερίσουν θύελλες.

ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΛΥΣΗ ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΥΤΟΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ

Κυβέρνηση και Τρόικα συνεχίζουν τη σφοδρή επίθεση στο σύνολο των δημοσίων υπαλλήλων και των δημοσίων αγαθών και υπηρεσιών. Λίγες μέρες απομένουν πριν την οριστική απόλυση των 1.845 εκπαιδευτικών, 2.500 σχολικών φυλάκων, καθαριστριών του υπουργείου Οικονομικών που βρίσκονται εδώ και 7,5 μήνες σε «διαθεσιμότητα». Είμαστε λοιπόν μπροστά στις πρώτες απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων –μετά από πάρα πολλά χρόνια– και η λίστα των απολύσεων θα διευρυνθεί με:

α) «Διαθεσιμότητα» των 8.500 υπαλλήλων (γιατροί, διοικητικοί, βοηθητικό προσωπικό) και «ξαφνικό θάνατο» των ιατρικών του ΕΟΠΥΥ. β) Διαδημοτική «κινητικότητα» των 80.000 τακτικών υπαλλήλων (μόνιμοι και ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου) των δήμων και περιφερειών, που προβλέπεται μετά από ένα(;) μήνα διαθεσιμότητας το «διορισμό» με «εθελοντική» μετάταξη σε νέα θέση σε οποιοδήποτε δήμο ή περιφέρεια της Ελλάδας. γ) 1.600 συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολικών μονάδων, που έχουν προαναγγελθεί για την σχολική χρονιά 2014-15 και θα σημάδουν νέες απολύσεις εκπαιδευτικών.

Επίσης, αυτό το διάστημα το υπουργείο Παιδείας επιχειρεί να εφαρμόσει την «αυτοαξιολόγηση» του εκ-

παιδευτικού έργου της σχολικής μονάδας (βλέπε ΕΠ Φλεβάρη), για να δικαιολογήσει την καταστροφή της δημόσιας παιδείας και να ενοχοποιήσει τους εκπαιδευτικούς, τους μαθητές και τους γονείς τους. Μ' αυτό τον τρόπο θα κατηγοριοποιήσει τα σχολεία, για να μπορεί να κλείνει ανά πάσα στιγμή όσα θέλει, να πετά τους μαθητές έξω απ' την εκπαίδευση και να απολύει συνεχώς και περισσότερους εκπαιδευτικούς. Αν λάβει κανείς υπόψη ότι από τις απολύσεις στο δημόσιο εξαιρούνται τα σώματα ασφαλείας, οι δικαστικοί και ο στρατός, καταλαβαίνει πολύ εύκολα ότι οι χώροι της παιδείας, της υγείας και των δήμων θα είναι αυτοί που θα εξοντωθούν, για να εκπληρωθεί ο στόχος της απόλυσης 150.000 δημοσίων υπαλλήλων μέχρι το τέλος του 2015.

Απέναντι σ' όλη αυτή την επίθεση, οι ηγεσίες των ομοσπονδιών των εκπαιδευτικών (ΔΟΕ-ΟΛΜΕ) και η ΑΔΕΔΥ συνολικά, όχι μόνο δεν είχαν προετοιμάσει τους εργαζόμενους, αλλά έκαναν ό,τι μπορούσαν όλο το προηγούμενο διάστημα για να μας καθησυχάσουν, ενώ από τον Μάη και μετά προσπάθησαν με κάθε τρόπο ν' ανακόψουν κάθε αγωνιστικό βήμα, ιδιαίτερα με την απεργία στην εκπαίδευση το Σεπτέμβρη ενάντια στην επιστράτευση. Δεν είχαν και δεν έχουν κανένα σχέδιο αγώνα, δεν έκαναν την παραμικρή προσπάθεια να οργανώσουν τους αγώνες που ξεπηδούσαν και κυρίως εμπόδισαν τη δημιουργία μετώπου μεταξύ δασκάλων και καθηγητών αλλά και όλων των δημοσίων υπαλλήλων. Τέλος, όποιες κινητοποιήσεις προκηρύσσουν (κυρίως κάτω από την πίεση των απολυμένων) είναι αποσπασματικές, χωρίς συνέχεια και οργάνωση και, κυρίως, απλά κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας, που δεν έχουν σαν στόχο το σταμάτημα των απολύσεων. Είναι αδύνατον να πάρεις έτσι πίσω οποιαδήποτε απόλυση. Γιατί αυτό σημαίνει ότι δεν εφαρμόζονται τα Μνημόνια, άρα

δεν έχει λόγο ύπαρξης και η συγκυβέρνηση. Αυτά όμως απαιτούν να δώσουμε σκληρό, ανυποχώρητο και ενωτικό αγώνα διάρκειας.

Μετά την αποτυχία της απεργίας και την αδυναμία που έδειξαν οι εκπαιδευτικοί στην αυτοοργάνωσή της, η διάθεση και μαχητικότητά τους παρουσιάζει μεγάλη κάμψη. Το εκπαιδευτικό κίνημα δεν κατάφερε να σπάσει τη λογική της ανάθεσης και έτσι η κρίση εμπιστοσύνης (που προϋπήρχε) στις ηγεσίες των σωματείων/ομοσπονδιών πλέον μεταφράστηκε και σε κρίση εμπιστοσύνης στις ίδιες του τις δυνάμεις. Γι' αυτό το λόγο και κάτω απ' το φόβο των απολύσεων, αρκετοί συνάδελφοι εκπαιδευτικοί να εκφράσουν και έμπρακτα την άρνησή τους στην «αυτοαξιολόγηση». Ελάχιστοι τη θέλουν ή πιστεύουν ότι θα βελτιώσει την ποιότητα της εκπαίδευσης, θα τους βοηθήσει στη δουλειά τους. Παρόλα αυτά δεν αποφασίζουν εύκολα ν' αρνηθούν να συμμετάσχουν σ' αυτήν, να εναντιωθούν στις συνεχείς απειλές των συνδικαλιστών της ΔΑΚΕ και της ΠΑΣΚ, αλλά και των περισσότερων διευθυντών, που τους τρομοκρατούν και εκβιάζουν.

ΠΡΟΤΑΣΗ ΑΓΩΝΑ

Ο αγώνας που επιβάλλεται να δώσουμε πρέπει να είναι μακροχρόνιος και με τους εξής άξονες:

- Ενότητα διαθεσιμων-απολυμένων με τους εργαζόμενους: αυτή την ενότητα που προσπαθήσαμε να οικοδομήσουμε μέσα στην απεργία, πρέπει άμεσα να την ξαναχτίσουμε.
- Μέτωπο καθηγητών-δασκάλων και εκπαιδευτικών-μαθητών ενάντια στις καταργήσεις των ειδικοτήτων στα τεχνικά λύκεια, στις καταργήσεις-συγχωνεύσεις σχολείων αλλά και ενάντια στην «αυτοαξιολόγηση», που θα οδηγήσει σε κλείσιμο χιλιάδων σχολείων.
- Ενότητα με όλους τους άλλους κλάδους που πλήττονται από τις απολύ-

σεις.

Για να πραγματοποιηθούν αυτά, δεν αρκεί να προκηρύξει μία ή δύο 48ωρες απεργίες η ΑΔΕΔΥ ή ακόμα και 5μερες η ΟΛΜΕ. Χρειάζεται σοβαρή ανασύνταξη δυνάμεων, οργάνωση από τους ίδιους τους εργαζόμενους.

(1) Να συγκροτήσουμε άμεσα Επιτροπές Αγώνα, οι «διαθέσιμοι» και οι ακόμα εργαζόμενοι, ώστε να δουλέψουμε για την επιτυχία των 48ωρων απεργιών της ΑΔΕΔΥ (μία όταν θα ψηφίζεται ο νόμος για την αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων και μία ακόμα στις 13-14/3).

(2) Να απευθυνθούμε στις συνελεύσεις των σχολικών φυλάκων, των εργαζόμενων των δήμων και του ΕΟΠΥΥ. Να πάμε σε κοινές συνελεύσεις και κοινές επιτροπές αγώνα, ώστε όλες οι κινητοποιήσεις και απεργίες να γίνονται και να οργανώνονται ενωμένα και συντονισμένα.

(3) Να προχωρήσουμε σε καταλήψεις όλων των ΕΠΑΛ, μαζί με τους μαθητές και τους γονείς.

(4) Να απαιτήσουμε χρήματα από τις ομοσπονδίες για τη δημιουργία απεργιακών ταμείων και ταμείων αλληλοβοήθειας για τους απολυμένους και να φροντίσουμε για την ενίσχυσή τους.

(5) Να προχωρήσουμε σε πιο ριζοσπαστικές μορφές πάλης, όπως οι καταλήψεις πλατειών από τους εργαζόμενους όλων των κλάδων που απολύονται – και όπου να καλούνται όλοι οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι για ν' αντισταθούμε όλοι μαζί.

Να προετοιμάσουμε δηλαδή Γενική Απεργία Διάρκειας, μέχρι να δώξουμε αυτή την άθλια συγκυβέρνηση, που δεν διστάζει να δολοφονεί μετανάστες στο Φαρμακονήσι αλλά και τους ντόπιους με την ανεργία, τη φτώχεια, την εξαθλίωση, την πείνα.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Παιδικοί σταθμοί Τραγική και επικίνδυνη η κατάσταση

Με μεγάλη συμμετοχή ανταποκρίθηκαν οι εργαζόμενοι των παιδικών σταθμών της Αττικής (αν και με μικρή συμμετοχή σε άλλες περιοχές της χώρας) την Πέμπτη 13 Φεβρουαρίου στην 24ωρη πανελλαδική απεργία που κήρυξε το Συνδικάτο των ΟΤΑ, ενάντια στην αύξηση του ωραρίου τους. Την ίδια μέρα πραγματοποιήσαν μαζική συγκέντρωση έξω από το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών, όπου εκδικάστηκε η υπόθεση που αφορά την αύξηση του ωραρίου για το παιδαγωγικό προσωπικό των παιδικών σταθμών από 6 σε 8 ώρες καθημερινά (σύνολο αύξησης: 10 ώρες τη βδομάδα). Ενδεικτική της επικείμενης απόφασης η στάση της πρόεδρος του δικαστηρίου, η οποία δεν δέχτηκε να

εξεταστούν οι δύο μάρτυρες του σωματείου, ο προϊστάμενος του Τμήματος Προσχολικής Αγωγής ΤΕΙ Αθήνας και η πρόεδρος του Συνδέσμου Βρεφονηπιαγωγών, λέγοντας ότι δεν είναι απαραίτητο διότι η τεκμηρίωση του θέματος έχει... κατατεθεί εγγράφως και επαρκώς! Αξίζει να σημειωθεί ότι το υπουργείο Εσωτερικών, το οποίο είναι από τους βασικούς αντίδικους, δεν παρέστη με εκπρόσωπό του στη δίκη. Η απόφαση αναμένεται να εκδοθεί.

Οι παιδαγωγοί όλης της χώρας καταβάλουν από την έναρξη της νέας σχολικής χρονιάς μεγάλες προσπάθειες, σε εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες: τα υπεράριθμα παιδιά, οι μεικτές ηλικίες, οι τραγικές ελλείψεις υλικοτεχνικής υποδομής και παιδαγωγικού εκπαιδευτικού εποπτικού υλικού, ακυρώνουν

το παιδαγωγικό έργο και την ποιότητα του εκπαιδευτικού έργου. Το εξουθενωτικό και απάνθρωπο 8ωρο εργασίας μετατρέπει τους παιδικούς σταθμούς από χώρους αγωγής σε χώρους φύλαξης, με παιδαγωγούς που μετατρέπονται σε παιδοφύλακες αλλά και που λόγω των συνθηκών δεν μπορούν πλέον να εγγυηθούν ούτε την ασφάλεια των παιδιών.

Οι εγκληματικές αυτές πολιτικές που εφαρμόζονται στους παιδικούς σταθμούς έχουν εξαιρετικά δυσμενείς ψυχολογικές και συναισθηματικές επιπτώσεις στα παιδιά. Σύμφωνα με έρευνες, η προσχολική ηλικία «είναι η πιο σημαντική περίοδος στη ζωή του ανθρώπου, διότι κατά τη διάρκεια της δομείται το 50% της προσωπικότητας και το 33% της συνολικής νόησης».

Παράλληλα, μεγάλη καθυστέρηση παρατηρείται και στην καταβολή της μισθοδοσίας των παιδαγωγών που προσλήφθηκαν με συμβάσεις ΕΣΠΑ, ενώ συνεχώς υπάρχουν καταγγελίες

για καταπάτηση του ωραρίου, κυρίως στους συμβασιούχους, κάτω από την απειλή της μη ανανέωσης της σύμβασής τους.

Τέλος, πληθαίνουν οι καταγγελίες για τις άθλιες πρακτικές που ακολουθούν διάφοροι δήμοι σε όσους αδυνατούν να πληρώσουν τα τροφεία. Συγκεκριμένα, στο Δήμο Παλλήνης γονείς απειλούνται ότι το παιδί τους θα διαγραφεί απ' τον παιδικό σταθμό αν δεν πληρώσουν τα δημοτικά τροφεία, ενώ ο Δήμος Αιγάλεω απειλεί όσους γονείς δεν κατάφεραν να πληρώσουν μέρος των τροφείων, πως όχι μόνο δεν θα γίνουν δεκτές οι αιτήσεις τους για τις επανεγγραφές των παιδιών τους, αλλά οι οφειλές τους θα μεταφέρονται στην Εφορία! Τα τροφεία στους παιδικούς σταθμούς ξεκινούν από 60 ευρώ και φτάνουν μέχρι και τα 220 ευρώ το μήνα.

■ Νίκος Κ.

Αφιέρωμα - Σειρά άρθρων ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ Ε.Ε. (α' μέρος)

Στις 9 Ιουλίου 1961 υπογράφηκε η Συμφωνία Σύνδεσης της Ελλάδας με την ΕΟΚ (Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα) ή «Κοινή Αγορά». Η ΕΟΚ, αποτελούμενη από 6 χώρες (Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, Ολλανδία, Βέλγιο, Λουξεμβούργο), είχε ιδρυθεί με τη Συνθήκη της Ρώμης (1957) και ήταν ο πρόδρομος της μετέπειτα Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η Ελλάδα ήταν η πρώτη χώρα που αποκτούσε καθεστώς σύνδεσης (όχι ακόμα «πλήρους» ή «ισότιμης» ένταξης) με την ΕΟΚ. Αυτό ήταν το σημείο αφετηρίας των σχέσεων του ελληνικού καπιταλισμού με το σχέδιο της «ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης».

■ Σταύρος Σκεύος

Ψυχρός Πόλεμος και ελληνικός καπιταλισμός

Η σύνδεση της Ελλάδας με την ΕΟΚ ήταν αποτέλεσμα διεθνών και εσωτερικών παραγόντων.

Στο διεθνές επίπεδο, κυριαρχούσε το πλαίσιο του Ψυχρού Πολέμου και της ιμπεριαλιστικής «αναχαίτισης του κομμουνισμού», με ηγέτη τις ΗΠΑ. Για το λόγο αυτό, ήταν αναγκαία στη δυτική και κεντρική Ευρώπη η σταθεροποίηση των καπιταλιστικών καθεστώτων και η ενσωμάτωση του εργατικού κινήματος. Αυτό προϋπέθετε τουλάχιστον μια σημαντική οικονομική ανάπτυξη και έναν περιορισμό σε «ελεγχόμενα» πλαίσια των ανταγωνισμών μεταξύ των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών. Ταυτόχρονα, οι πιο σημαντικοί κύκλοι των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών έβλεπαν καθαρά ότι μόνο συνασπισμένοι μπορούσαν να υπερασπίσουν απέναντι στις ΗΠΑ τη θέση τους στην παγκόσμια αγορά/οικονομία, διαφορετικά κινδύνευαν να καταποντιστούν. Αυτοί είναι οι βασικοί λόγοι που μεταπολεμικά ξεκίνησε η «ευρωπαϊκή ολοκλήρωση», στη βάση ενός μακρού κύματος ανάπτυξης (που έκανε εφικτή μια διαχείριση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών), οπότε η «ενωμένη» Ευρώπη άρχισε ν' αναδύεται ως ιμπεριαλιστικό κέντρο (τα άλλα δύο ήταν οι ΗΠΑ και Ιαπωνία).

Η Ελλάδα είχε ιδιαίτερη σημασία γι' αυτή τη στρατηγική. Έχοντας μετά βίας διασωθεί για το καπιταλιστικό/ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο (βαριά ήττα του εργατικού κινήματος στον Εμφύλιο), ήταν ένας «ακρίτας του ελεύθερου κόσμου» στη νοτιοανατολική Ευρώπη, η μόνη χώρα στα Βαλκάνια που παρέμενε καπιταλιστική, ένα αντικομμουνιστικό προπύργιο – και ταυτόχρονα προγεφύρωμα των ιμπεριαλιστών προς τη Μέση Ανατολή, ενάντια στην αράβικη επανάσταση. Οι ιμπεριαλιστές, ιδιαίτερα οι

Η Συμφωνία Σύνδεσης της Ελλάδας

Από το παρόν φύλλο και για 3 συνεχόμενους μήνες η Ε.Π. φιλοξενεί ένα αφιέρωμα με θέμα: «Η Συμφωνία Σύνδεσης της Ελλάδας με την ΕΟΚ». Το πρώτο άρθρο πραγματεύεται την περίοδο από την υπογραφή της Συμφωνίας Σύνδεσης μέχρι την ένταξη στην ΕΟΚ το 1981.

Έλληνες και Ευρωπαϊκοί ηγέτες μετά την υπογραφή της συνθήκης σύνδεσης της Ελλάδας με την ΕΟΚ, το 1961.

Στο κέντρο διακρίνεται ο Κωνσταντίνος Καραμανλής.

ΗΠΑ, παρείχαν διαρκή στήριξη στο μετεμφυλιακό καθεστώς, ταυτόχρονα κηδεμονεύοντας και δένοντας την Ελλάδα στο άρμα τους. Η ανάγκη στήριξης και ελέγχου του ελληνικού καπιταλισμού για να παίζει αυτό το ρόλο, ήταν βασικός λόγος προώθησης της σύνδεσης με την ΕΟΚ.

Ταυτόχρονα, ο ελληνικός καπιταλισμός γνωρίζει εκείνη την περίοδο σημαντική ανάπτυξη (αργότερα θα ονομαστεί «ελληνικό θαύμα»). Μέχρι το 1961, δεν έχει ακόμα ξεκινήσει η μεγάλη εκβιομηχάνιση (θ' ακολουθούσε αμέσως μετά, φτάνοντας μέχρι το 1973), ωστόσο έχει επιτευχθεί οικονομική σταθεροποίηση και ανασυγκρότηση (πάνω στην άγρια εκμετάλλευση και καταπίεση του προλεταριάτου και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων), ιδιαίτερα στο επίπεδο της δημιουργίας υποδομών.

Τα πιο δυναμικά κομμάτια του ελληνικού κεφαλαίου προσέβλεπαν, μέσα απ' τη σύνδεση, σε προσέλκυση κεφαλαίων, βιομηχανική ανάπτυξη, τεχνολογικό εκσυγχρονισμό, άνοιγμα νέων αγορών στα ελληνικά προϊόντα – καθώς και σε ισχυροποίηση απέναντι στο εργατικό κίνημα (που ανέκαμψε γρήγορα, παρά την ήττα του Εμφυλίου, βλ. π.χ. το 25% της ΕΔΑ στις εκλογές του 1958). Η σύνδεση ήταν στρατηγική επιλογή για την ελληνική αστική τάξη και προτεραιότητα των κυβερνήσεων ΕΡΕ/Κωνσταντίνου Καραμανλή το διάστημα 1955-61. Οι δηλώσεις κορυφαίων αστικών προσωπικοτήτων είναι χαρακτηριστικές:

«Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι... η σύνδεση... με τις δημοκρατικές χώρες της Δύσεως αποτελεί τον μόνον ασφαλή τρόπον διά την επιβίωσιν.» (Κωνσταντίνος Τσάτσος, 1961 – μέλος τότε της Ακαδημίας Αθηνών, βασικός συνεργάτης του Καραμανλή, μετέπειτα Πρόεδρος της Δημοκρατί-

ας).

«Ο εκσυγχρονισμός της οικονομίας μας... είναι απλούστατα, εντός της στενής περιοχής της ελληνικής αγοράς, ανέφικτος. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίον επεδιώξαμε την ταχύτεραν δυνατήν σύνδεσιν της χώρας με την Κοινότητα.» (Γιάννης Παπαληγούρας, υπουργός Συντονισμού, συζήτηση επικύρωσης της Σύνδεσης στη βουλή, Ιανουάριος 1962)

Δηλώσεις υπέρ της σύνδεσης έκαναν επίσης ο Σύνδεσμος Ελλήνων Βιομηχάνων και ο βασιλιάς.

Τι προέβλεπε – Πως εξελίχθηκε η Συμφωνία

Τα κυριότερα σημεία της Συμφωνίας ήταν:

α) Πλήρης τελωνειακή ένωση (συνήν αποκαλούμενη «δασμολογικός αφοπλισμός») μεταξύ ΕΟΚ και Ελλάδας, ύστερα από μεταβατική περίοδο 22 ετών (1962-1984). Στο πλαίσιο αυτό, για να προστατευτεί η ελληνική βιομηχανία, ενώ η ΕΟΚ κατήργησε το σύνολο των δασμών για τις εξαγωγές ελληνικών μεταποιητικών προϊόντων τον Ιούλιο του 1968, η Ελλάδα θα καταργούσε σταδιακά τους δασμούς και θα υιοθετούσε το κοινό εξωτερικό δασμολόγιο μέχρι το 1984.

β) Ανάπτυξη κοινών δραστηριοτήτων και εναρμόνιση πολιτικών μεταξύ Ελλάδας και ΕΟΚ. Επρόκειτο για γενικές ρυθμίσεις, που όμως προκάλεσαν προβλήματα κατά την εφαρμογή τους, ιδιαίτερα στον αγροτικό τομέα.

γ) «Αναπτυξιακή βοήθεια» απ' την ΕΟΚ στην Ελλάδα. Με πρωτόκολλο προσαρτημένο στη Συμφωνία, δινόταν η δυνατότητα άντλησης απ' το Ταμείο της ΕΟΚ 125 εκ. δολαρίων για παραγωγικές επενδύσεις μέσα σε μια 5ετία.

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΡΙΤΗ 26 ΙΟΥΛΙΟΥ 1968

ΕΤΟ ΒΟΥΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΟΚ ΑΠΟΧΩΡΗΣΕ Η ΑΣΙΩΜΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΚΕ

ΣΤΗΝ ΕΟΚ ΤΟΝΙΣΕ ΧΘΕΣ Ο κ. Παπανδρέου

ΜΟΝΟ ΜΕ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

11 π.μ. ο κ. Καραμανλής άπαντά στις έγκρίσεις της αντιπολίτευσης

Δικαστική έρευνα για τή διαρροή και των Λατινικών

Εξαιρετικά λιτός θα είναι ο προϋπολογισμός 1980

6.700 εργατικά όχηματά ο' ένα υνά!

ΟΑ ΕΠΙΤΡΑΠΟΥΝ ΝΕΟΙ ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ!

Το Γενικό Συνέλευση κατά τις διακοπές

ΚΑΙ ΥΠΟΤΑ ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΑ «ΤΡΥΚ»

ΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΟΚ

Ελλάδα και Ευρωπαϊκή Ένωση;
ΙΣ της Ελλάδας με την ΕΟΚ

Μετά τη Συμφωνία, δεν εκδηλώθηκαν –τουλάχιστον άμεσα– ουσιαστικές ευνοϊκές επιδράσεις στις εξωτερικές εμπορικές συναλλαγές της Ελλάδας με την ΕΟΚ. Ο «δασμολογικός αποπλισμός», που ξεκίνησε για τα βιομηχανικά προϊόντα, δεν οδήγησε σε αύξηση των εξαγωγών τους, αφού τότε ελάχιστα τέτοια προϊόντα ήταν διαθέσιμα και κατάλληλα να διοχετευθούν στις αγορές της ΕΟΚ. Αλλά ούτε η μείωση των δασμών στα εισαγόμενα προϊόντα της ΕΟΚ επέφερε αισθητή αύξηση των αντίστοιχων εισαγωγών. Αυτό που παρατηρήθηκε ήταν επιτάχυνση στις εισροές κεφαλαίων –ιδίως από τρίτες χώρες–, λόγω του πλεονεκτήματος δασμολογικής ατέλειας που εξασφάλιζε η σύνδεση για τα προϊόντα που προορίζονταν να εξαχθούν στην ΕΟΚ. Π.χ. αμερικάνικες πολυεθνικές ίδρυσαν ελληνικές θυγατρικές, ώστε να διοχετεύουν τα προϊόντα τους στην ΕΟΚ «απ' τα μέσα» (διαμέσου Ελλάδας), παρακάμπτοντας το κοινό εξωτερικό δασμολόγιο της ΕΟΚ προς τρίτες χώρες.

Η Συμφωνία δεν έφερε καμία κίνηση απ' την πλευρά της ΕΟΚ για «εκδημοκρατισμό» της πολιτικής ζωής στην Ελλάδα, παρότι –όταν ενεργοποιήθηκε– λειτουργούσαν ακόμα στρατοδικεία, υπήρχαν πολλοί πολιτικοί κρατούμενοι, καθεστώς εξοριών/εκτοπίσεων και γενικά «έκτακτων μέτρων», σε αντίθεση και με τυπικές αναφορές της ιδρυτικής συνθήκης της ΕΟΚ. Πολύ περισσότερο δεν τέθηκε ο «εκδημοκρατισμός» ως όρος για τη σύνδεση.

Το 1967, με την επιβολή της δικτατορίας, η ΕΟΚ «πάγωσε» τη Συμφωνία, γιατί οι διεθνείς πολιτικοί και ταξικοί συσχετισμοί εκείνης της περιόδου δεν επέτρεπαν τη διαχείριση ενός τέτοιου «αγκαθιού» στο εσωτερικό της (τυπικά, η ιδρυτική της συνθήκη αφορούσε κοινοβουλευτικές δημοκρατίες). Η ισχύς της Συμφωνίας περιορίστηκε στην εφαρμογή των ρυθμίσεων της τελωνειακής ένωσης. Έτσι, τα 125 εκ. δολάρια, που προβλέπονταν απ' το αρχικό χρηματοδοτικό πρωτόκολλο της Συμφωνίας, δεν απορροφήθηκαν πλήρως. [Ως το τέλος του 1966 είχε εισπραχθεί μόνο το 55%, που κυρίως χρησιμοποιήθηκε απ' το ελληνικό δημόσιο για έργα αρδευτικά, οδοποιίας κ.λπ.]

Το 1974, μετά την πτώση της χούντας και τις πρώτες εκλογές, δρομολογήθηκε η διαδικασία πλήρους ένταξης της Ελλάδας στην ΕΟΚ. Στις 26 Νοέμβρη 1974, η κυβέρνηση Καραμανλή (ΝΔ) επέδωσε υπόμνημα, όπου εξέθετε την πρόθεση «να δει την Ελλάδα μέλος της Κοινότητας, όσο το δυνατό συντομότερα». Το αίτημα ένταξης υποβλήθηκε στις 12 Ιουνίου 1975. Οι διαπραγματεύσεις κράτησαν τρία χρόνια, καταλήγοντας το 1978 ότι από 1/1/1981 η Ελλάδα θα εντασσόταν στην ΕΟΚ ως πλήρες μέλος. Στο μεταξύ, είχε υπογραφεί (28 Φεβρουαρίου 1977) από την κυβέρνηση της ΝΔ ένα δεύτερο χρηματοδοτικό πρωτόκολλο.

Υποτέλεια

ή αναβάθμιση;

Η προοπτική σύνδεσης Ελλάδας–ΕΟΚ προκάλεσε μεγάλες συζητήσεις. Οι αντιρρήσεις σχετιζόνταν με τον δρόμο που έπρεπε ν' ακολουθηθεί για να επιτευχθεί μια σταθερή ανάπτυξη, μια αναβάθμιση και «μεταμόρφωση» της ελληνικής οικονομίας, ώστε να κλείσει ή να μετριάσει το χάσμα με τις ανεπτυγμένες βιομηχανικές χώρες, ιδιαίτερα της Ευρώπης. Είναι χαρακτηριστική η τοποθέτηση ενός κορυφαίου αστού οικονομολόγου της εποχής, του Άγγελου Αγγελόπουλου: «Η Ελλάς δεν έπρεπε να ζητήσει ακόμη την προσχώρησίν της εις την Κοινήν Αγοράν, πριν απόκτηση και αυτή μίαν σχετικώς σταθεράν παραγωγικήν διάρθρωσιν και διαδικασίαν.» (περιοδικό Νέα Οικονομία, 1959)

Αυτή η αντίθεση στη σύνδεση, από αστική σκοπιά, βασιζόταν σε ρεαλιστικούς φόβους. Το διεθνές «άνοιγμα» του ελληνικού καπιταλισμού και η απώλεια του όπλου της δασμολογικής προστασίας, απειλούσαν ν' αποδιαιρθώσουν την εγχώρια παραγωγή, που η ανάπτυξη της ήταν τότε ακόμα επισφαλής και περισσότερο προπολεμικής φυσιολογίας. Π.χ. το 1961, η μέση επιβάρυνση των εισαγωγών απ' την ΕΟΚ ανερχόταν στο 20% της δασμολογητέας και στο 12,5% της συνολικής τους αξίας. Με τη σύνδεση, μειώθηκε σταδιακά και έφτασε το 1981 στο 5% της δασμολογητέας και στο 3,3% της συνολικής αξίας των εισαγομένων (το 1986 εξαλείφθηκε εντελώς).

Πολλές αρνητικές εκτιμήσεις θα δικαιώνονταν, τουλάχιστον μερικά. Π.χ. αποδείχτηκε ότι: (α) Τα οφέλη της ίδρυσης ελληνικών θυγατρικών από πολυεθνικές ήταν περιορισμένα. Ενώ ελπίζονταν ότι θα είχαν εξαγωγικό προσανατολισμό, οι περισσότερες στόχευαν στην ελληνική αγορά (εκτός της βιομηχανίας αλουμίνιας και ορισμένων άλλων μεταλλευμάτων), με αποτέλεσμα τα οφέλη για το εμπορικό ισοζύγιο να περιοριστούν κυρίως στην υποκατάσταση εισαγωγών. (β) Παρά την πολύ σημαντική εκβιομηχάνιση που ακολούθησε (τη μεγαλύτερη στην ιστορία του ελληνικού καπιταλισμού), αυτή δεν ξεπέρασε τα επίπεδα μιας εξαρτημένης μισοβιομηχανοποιημένης χώρας. Εξαρτιόταν πάντα από εισαγόμενη τεχνολογία, κατά βάση δεν προχώρησε σε κλάδους αιχμής («ατμομηχανή» της οικονομίας ήταν περισσότερο οι κατασκευές/οικοδομή), το μέγεθος των βιομηχανικών μονάδων παρέμεινε σχετικά μικρό σε διεθνή σύγκριση (π.χ. το ποσοστό της απασχόλησης σε μονάδες κάτω των 10 ατόμων την περίοδο 1961–73 ήταν υπερδιπλάσιο απ'

ό,τι στις δυτικοευρωπαϊκές χώρες).

Γενικά, το μεταπολεμικό «μπουμ» του ελληνικού καπιταλισμού, αν και φυσικά ευνοήθηκε απ' το διεθνές περιβάλλον, **δεν οφείλεται κατά βάση στη σύνδεση με την ΕΟΚ, αλλά πρώτα απ' όλα στην ενδογενή δυναμική της καπιταλιστικής συσώρευσης στην Ελλάδα.**

Το ίδιο όμως ισχύει και αντίστροφα: είναι λάθος τα προβλήματα και όρια της μεταπολεμικής «άνθησης» του ελληνικού καπιταλισμού (μόνο ενδεικτικά αναφέραμε ορισμένα παραπάνω) ν' αποδοθούν κυρίως στη «στρέβλωση» λόγω της σύνδεσης με την ΕΟΚ. Οφείλονται κυρίως στη λειτουργία του νόμου της άνισης και συνδυασμένης ανάπτυξης, στην ιεραρχημένη θέση της Ελλάδας στο ιμπεριαλιστικό σύστημα και το διεθνή καταμερισμό εργασίας. Παρόμοια όρια συνάντησε η μεταπολεμική ανάπτυξη των περισσότερων εξαρτημένων μισοβιομηχανοποιημένων χωρών, μάλιστα σε εντελώς διαφορετικές περιοχές (π.χ. Λατινική Αμερική).

Οι άμεσες οικονομικές συνέπειες για ένα τμήμα της, δεν διέφευγαν απ' την ελληνική μπουρζουαζία. Π.χ. ο Παπαληγούρας χρησιμοποίησε ιδιαίτερα αιχμηρή γλώσσα για όσους κατέκριναν τη Συμφωνία, μιλώντας για «στρογγυλοκαθισμένους επιχειρηματίες», που συμμαχούσαν με την «άκρα αριστερά», γιατί δεν ήθελαν να κοπιάσουν, να ρισκάρουν για να γίνουν ανταγωνιστικοί!

Άλλωστε, καμία τέτοια στρατηγική δεν υλοποιείται χωρίς τριβές. Π.χ. ο αναπροσανατολισμός του ελληνικού εξωτερικού εμπορίου απ' τις χώρες του «ανατολικού μπλοκ» (με τις οποίες αναπτυσσόταν) προς τη Δύση, αποτέλεσε αντικείμενο μακροχρόνιων διαπραγματεύσεων και αντιθέσεων με την ΕΟΚ, που αντέδρασε στην πρόθεση της κυβέρνησης Καραμανλή να ενθαρρύνει την καπνοκαλλιέργεια με στόχο τις εξαγωγές προς το «ανατολικό μπλοκ».

Αναμφίβολα, λοιπόν, **το κυρίαρχο τμήμα του αστικού μπλοκ δεν ήθελε τη σύνδεση λόγω κάποιας μεταφυσικής ροπής προς την «ξενοδοουλία» ή επειδή με κάποιο ακατανόητο τρόπο δρούσε ενάντια στα ίδια τα συμφέροντά του.** Επεδίωκε την αναβάθμισή του, μέσα απ' τη σύνδεση με την καρδιά του υπό διαμόρφωση ευρωπαϊκού ιμπεριαλιστικού κέντρου. Ότι αυτό περνούσε μέσα απ' την εξυπηρέτηση των

ευρύτερων ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών, συνιστά ένα γενικό χαρακτηριστικό των πιο «προχωρημένων» απ' τις εξαρτημένες αστικές τάξεις (δηλ. όχι μιας αποικίας/μισοαποικίας), που έχουν έναν σχετικό βαθμό αυτονομίας – και πάντως γνώριμο ιστορικό μοτίβο για την ελληνική μπουρζουαζία. Έτσι, ήταν ριζικά λάθος η κριτική στη σύνδεση απ' το ΚΚΕ/ΕΔΑ, που μιλούσε για «εθνική προδοσία», στη βάση των ρεφορμιστικών κατασκευασμάτων και της προδοτικής πολιτικής του («εθνική αστική τάξη», «εθνική δημοκρατική αλλαγή» κ.λπ.).

Αν αυτός ο ταξικός υπολογισμός της ελληνικής μπουρζουαζίας θ' αποδεικνυόταν μακροπρόθεσμα σωστός, αυτό είναι ένα άλλο θέμα. Σήμερα, μπορεί κανείς εκ των υστέρων να κρίνει τη σύνδεση σαν την αρχή μιας καταστροφικής πορείας. Ωστόσο, αυτό προϋποθέτει την ύπαρξη του μακρού κύματος κάμψης της παγκόσμιας οικονομίας μετά το 1973, μέσα στο οποίο όντως ο ελληνικός καπιταλισμός, σκληρά χτυπημένος, θ' αποδεικνυόταν σταδιακά ότι όχι μόνο δεν ισχυροποιούνταν αλλά και έχανε ακόμα περισσότερο απ' την πρόσδεσή του στην ΕΟΚ και στην «ευρωπαϊκή πορεία», οπότε τα όποια προσδοκώμενα οφέλη μετατρέπονταν στο αντίθετό τους, σε ισάριθμους ακόμα πιο επιβαρυντικούς παράγοντες της κρίσης του (βλ. στο επόμενο άρθρο της σειράς). Π.χ. ο σταδιακός αναπροσανατολισμός του ελληνικού εμπορίου απ' τις ανατολικές αγορές προς τη Δύση θ' αποδειχτεί πράγματι εξαιρετικά αρνητικός, ενώ η αδυναμία υπεράσπισης της βιομηχανικής βάσης, χτυπημένης απ' την κρίση, θα είναι πρόδηλη στο πλαίσιο των ντιρεκτίβων της ΕΟΚ.

Τη δεκαετία του 1950 και το 1961 (χρονιά της Συμφωνίας), όμως, το μεταπολεμικό μακρύ κύμα ανάπτυξης ήταν σε πλήρη εξέλιξη, ο ελληνικός καπιταλισμός αναπτυσσόταν και επομένως –πέρα απ' το διεθνές πλαίσιο που την επέβαλλε– η ελληνική αστική τάξη (ή τα πιο δυναμικά κομμάτια της) είχε κάθε λόγο να ελπίζει ότι θα εκμεταλλευτεί τη σύνδεση με την ΕΟΚ για ν' «απογειώσει» τον ελληνικό καπιταλισμό και να ισχυροποιηθεί απέναντι στο εργατικό κίνημα. Έτσι, η στρατηγική επιλογή της ελληνικής μπουρζουαζίας να συνδεθεί με την ΕΟΚ είχε ένα ξεκάθαρο ταξικό περιεχόμενο, σε τίποτα δεν είχε να κάνει «ξενοδοουλία». Θα ήταν θέμα του εργατικού κινήματος ν' αναδείξει την αντίθεση στην καπιταλιστική/ιμπεριαλιστική ΕΟΚ από μια αντικαπιταλιστική, διεθνιστική σκοπιά.

«Τελειώνει» (και) η χαλυβουργία

Η πολιτική των Μνημονίων φέρνει λουκέτα και στον κλάδο της χαλυβουργίας, με τις 3 εταιρείες (Σιδενόρ, Χαλυβουργική, Χαλυβουργία Ελλάδας) να δηλώνουν επίσημα χρέη στις τράπεζες 1 δις Ευρώ, να θέτουν τους εργαζόμενους σε διαθεσιμότητα και τα εργοστάσια να λειτουργούν μόνο νυχτερινή βάρδια.

Η εκβιομηχάνιση...

Ο χάλυβας (κοινώς ατσάλι) είναι το πιο διαδεδομένο κατασκευαστικό υλικό μετά το σκυρόδεμα (μπετόν) και το ξύλο. Χρησιμοποιείται από την αρχιτεκτονική και τη ναυπηγική μέχρι την κατασκευή χειρουργικών εργαλείων. Είναι από τα σημαντικότερα βιομηχανικά υλικά και οι χαλυβουργίες ανήκουν στη «βαριά βιομηχανία». Παλιότερα, η βιομηχανική παραγωγή μιας χώρας αξιολογούνταν από την παραγωγή της σε χάλυβα.

Η Χαλυβουργική της οικογένειας Θεόδωρου Αγγελόπουλου ξεκίνησε ως βιομηχανία καρφιών το 1932 για να εξελιχθεί σε μικρό χαλυβουργείο στην Αθήνα το 1938. Το 1953, έθεσε σε λειτουργία νέες καμίνους ηλεκτρικού τόξου στην Ελευσίνα, που σύντομα μεταβλήθηκαν σε πλήρως καθετοποιημένη σιδηρουργία-χαλυβουργία. Το 1958, απέκτησε κάμινο ανοικτής εστίας τύπου Siemens-Martin και το 1963 έθεσε σε λειτουργία την πρώτη υψικάμινο στην Ελλάδα και μεταλλάκτες τύπου LD. Το 1975, έθεσε σε λειτουργία και δεύτερη υψικάμινο, ανεβάζοντας την παραγωγική της δυναμικότητα σε 2,5 εκ. τόνους χάλυβα ετησίως. Το 1981, δέχθηκε τη λειτουργία των υψικάμινων και συνέχισε την παραγωγή πλατέων και επιμηκών προϊόντων σε καμίνους ηλεκτρικού τόξου. Συνέχιζε να παράγει επιμήκη προϊόντα στην Ελευσίνα, σε εγκαταστάσεις δυναμικότητας 500.000 τόνων.

Το 1962, η οικογένεια Στασινόπουλου ίδρυσε τη Σιδενόρ, που το 1964 ξεκίνησε την παραγωγή μπετόβεργας και άλλων επιμη-

κών προϊόντων στη Θεσσαλονίκη, στο εργοστάσιο που για πολλά χρόνια ήταν γνωστό ως «εργοστάσιο Βιοχάλκο». Η λειτουργία του είναι σε ετήσια δυναμικότητα 600.000 τόνων χάλυβα. Το 1996, η Σιδενόρ πήρε τις εγκαταλεμμένες εγκαταστάσεις της Μεταλλουργικής Χάλυψ στον Αλμυρό Μαγνησίας με ετήσια δυναμικότητα 900.000 τόνους. Για όλο τον περασμένο Μάρτιο, η λειτουργία αυτής της μονάδας είχε ανασταλεί. Το 1963, η οικογένεια Μάνεση ίδρυσε την Χαλυβουργία Βόλου, που το 1974 μετονομάστηκε σε Θεσσαλική Χαλυβουργία. Οι εγκαταστάσεις της περιλαμβάνουν χαλυβουργείο στο Βελεστίνο Μαγνησίας (ετήσιας δυναμικότητας 700.000 τόνων) και ελασματουργείο στην Βιομηχανική Ζώνη Βόλου. Το 2006, εξαγόρασε την Ελληνική Χαλυβουργία στον Ασπρόπυργο Ελευσίνας και ο νέος όμιλος ονομάστηκε Χαλυβουργία Ελλάδος.

Έτσι, η πορεία και οι «ναυαρχίδες» του κλάδου της χαλυβουργίας συμβολίζουν την μεταπολεμική εκβιομηχάνιση και ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού –γι' αυτό η σημερινή τους κατάσταση αποτυπώνει γλαφυρά και την πλήρη χρεοκοπία και εξελισσόμενη κατάρρευσή του.

... και η κατρακύλα

Οι μεγαλοβιομηχανοί εκβιάζουν με λουκέτα, διαθεσιμότητες/απολύσεις, μείωση της παραγωγής και κλείσιμο μονάδων, μεταφορά της έδρας τους (πραγματική ή ως απειλή) στο εξωτερικό κ.λπ., ώστε να συντριβούν όποια εργατικά δικαιώματα έχουν απομείνει αλλά και να παίρνουν ρεύμα για τις μονάδες τους σχεδόν τζάμπα απ' τη ΔΕΗ. Ωστόσο, ακόμα και μ' αυτές τις σκανδαλώδεις ευνουίες και «δώρα», φαίνεται πλέον ότι είναι αδύνατο να είναι σε ριζικά συρρικνωμένα επίπεδα. Πολύ απλά, κυριαρχεί ο νόμος του καπιταλιστικού κέρδους: αν η παραγωγική δρα-

στηριότητα δεν αποδίδει αρκετό κέρδος (και δεν μπορεί ν' αποδίδει, σε συνθήκες τέτοιας κρίσης και κατάρρευσης του ελληνικού καπιταλισμού), τότε πολύ απλά αυτή εγκαταλείπεται, εργοστάσια κλείνουν και οι βιομηχανοί «πάνε γι' άλλα», δηλ. για τις γνωστές κερδοσκοπικές και παρασιτικές «επενδύσεις» – αδιαφορώντας αν έτσι η οικονομία και το βιοτικό επίπεδο γυρνάνε στη δεκαετία του '30. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, βοηθούμενοι κι απ' τις κυβερνήσεις, «τελειώνουν» έναν κρίσιμο κλάδο, χωρίς να τους ζητηθεί κανένας λογαριασμός για τα κέρδη που συσσωρεύσαν, πόσο πραγματικοί είναι οι ισολογισμοί τους, που πήγαν ή που λιμνάζουν τα κεφάλαιά τους κ.λπ.

Σύμφωνα με τον επίσημο ισολογισμό της Χαλυβουργικής, οι πωλήσεις το 2012 ήταν μειωμένες κατά 70,62% σε σχέση με το 2011 (57,23 εκ. ευρώ έναντι 194,77 εκ.). Οι μικτές ζημιές παρουσιάζουν αύξηση 21,19% (18,35 εκ. ευρώ έναντι 15,14 εκ. πέρυσι). Το ασχολούμενο προσωπικό στο τέλος χρήσης του 2012 ήταν 462 άτομα (481 το 2011).

Μέχρι το 2012 (που υπάρχουν στοιχεία), η αξία των εξαγωγών στη χαλυβουργία έχει υποχωρήσει στα 300 εκ. ευρώ έναντι 550 εκ. το 2011, ενώ τα προηγούμενα χρόνια οι εξαγωγές είχαν προσεγγίσει το 1 δις. Με βάση τα επίσημα στοιχεία της Ένωσης Χαλυβουργιών Ελλάδος, η συνολική παραγωγή το 2012 έπεσε στον 1,050 εκ. τόνο από 1,610 εκ. τόνους το 2011 (-34,8%) και 2,5 εκ. τόνους το 2007 (-58%).

Την τελευταία διετία, η Χαλυβουργία και η Χαλυβουργική στον Ασπρόπυργο έχουν ουσιαστικά αναστείλει τη λειτουργία τους. Η Χαλυβουργία στηρίζεται μόνο στο εργο-

στάσιο του Βόλου. Η Χαλυβουργική βγάζει σε διαθεσιμότητα (μέχρι το τέλος Μαρτίου) σχεδόν το σύνολο των εργαζομένων (200 από 263): θα τους καταβάλλεται το 50% του μισθού και 10% θα εισπράττεται μέσω του επιδόματος ανεργίας. Πριν από 8 μήνες, αποχώρησαν 148 εργαζόμενοι μέσω «εθελουσίας εξόδου», ενώ σ' όσους παρέμειναν οι μισθοί μειώθηκαν 20%.

Απεργία και Κατάληψη τώρα για Εθνικοποίηση χωρίς Αποζημίωση

Η Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργατοϋπαλλήλων Μετάλλου αρκέστηκε σε μια ανακοίνωση κατά των βιομηχάνων, ενώ η «ηγεσία» του ΠΑΜΕ είχε φροντίσει να οδηγήσει σε αδιέξοδο την 9μηνη απεργία στη Χαλυβουργία το 2012. Αυτή η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δεν μπορεί και δεν θέλει να κάνει τίποτα. Οι εργαζόμενοι πρέπει να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους. Χρειάζεται άμεσα η κήρυξη πανελλαδικής κλαδικής απεργίας, με προοπτική έναν αγώνα διαρκείας – με την κατάληψη όλων των εργοστασίων χαλυβουργίας, για την εθνικοποίησή τους χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο. Για να μην αφήσουμε τους άρπαγες καπιταλιστές και την εγκληματική συγκυβέρνηση να ρημάζουν κι αυτά που έχουν απομείνει απ' την παραγωγή. Για να κάνουμε ένα συγκεκριμένο βήμα για μια εργατική διέξοδο απ' την κρίση, μέσα απ' την εθνικοποίηση των μεγάλων επιχειρήσεων και τομέων-κλειδίων της οικονομίας, που μπορεί να εγγυηθεί μόνο μια επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων.

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

Τούρκοι αγωνιστές και πρόσφυγες Φρενίτιδα «αντιτρομοκρατικών» διώξεων

Στις 10/2, η Αντιτρομοκρατική χτύπησε «γιάφκα» (όπως την παρουσίασε) Τούρκων κουρδικής καταγωγής στην οδό Γενναδίου στου Γκύζη. Συνελήφθησαν τέσσερις Τούρκοι και κατασχέθηκε –πάντα σύμφωνα με την Αντιτρομοκρατική– οπλισμός και εκρηκτικά. Επίσης, τρεις ηλεκτρονικοί υπολογιστές, χάρτες της Αθήνας, της Αλεξανδρούπολης και της Τουρκίας, μπερεδάκια με το έμβλημα του ΔΗΚΡ-Σ (Επαναστατικό Λαϊκό Κόμμα Μέτωπο) και φωτογραφικό υλικό της οργάνωσης, που Τουρκία, ΗΠΑ και Ε.Ε. έχουν βαφτίσει «τρομοκρατική» και «άκρως επικίνδυνη».

Σύμφωνα με την Αντιτρομοκρατική, οι συλληφθέντες συνδέονται με το ΔΗΚΡ-Σ, ενώ ένας απ' αυτούς θεωρείται ηγέτης του απ' το 2008. Είχε συλληφθεί στην Τουρκία το 1999 για σειρά βομβιστικών επιθέσεων. Αφού εξέτισε την ποινή του, αποφυλακίστηκε με περιοριστικούς όρους, αλλά σύντομα εξαφανίστηκε και έκτοτε κατηγορείται ότι διοικεί τον οργανισμό από την Ελλάδα. Σε βάρος του εκκρεμούσε διεθνές ένταλμα σύλληψης. Ανακοινώθηκε ότι το DNA του ταυτοποιήθηκε με γενετικό υλικό που βρέθηκε σε μιάντα αντιαρματικής ρουκέτας, σε σημαία με την ένδειξη ΔΗΚΡ-Σ και σε κινητό τηλέφωνο, τα οποία είχαν κατασχεθεί σε πλωτό σκάφος στην υπόθεση μεταφοράς

όπλων στη Χίο, τον Ιούλιο του 2013. Για την ίδια υπόθεση είχαν συλληφθεί, μεταξύ άλλων, οι τρεις τούρκοι υπήκοοι –απεργοί πείνας– που καταζητούνταν από τις τουρκικές αρχές για συμμετοχή στο ΔΗΚΡ-Σ (Μεχμέτ Γιαϊλά, Χασάν Μπιμπέρ, Σινάν Οκτάι Οζέν). Το ίδιο DNA ταυτοποιήθηκε με γενετικό υλικό που βρέθηκε σε άλλο σπίτι, σε αντικείμενα σχετιζόμενα με την έκρηξη στην Τριανδρία Θεσσαλονίκης (Οκτώβριος 2011).

Σε βάρος των τεσσάρων ασκήθηκε δίωξη σε βαθμό κακουργήματος για: συγκρότηση τρομοκρατικής οργάνωσης με την επιβαρυντική κατηγορία της κατασκευής και προμήθειας εκρηκτικών υλών προς εξυπηρέτηση σκοπών τρομοκρατίας, τρομοκρατική πράξη με προμήθεια εκρηκτικών υλών, τρομοκρατική πράξη με διακεκριμένη περίπτωση όπλων, πλαστογραφία κατ' εξακολούθηση, παράνομη είσοδος στη χώρα.

Σε συνέντευξη τύπου της Επιτροπής Αντιτρομοκρατικής στους Πολιτικούς Κρατούμενους από την Τουρκία και το Κουρδιστάν, οι συνήγοροι των συλληφθέντων Αλέκα Ζορμπαλά και Γιάννης Ραχιώτης έκαναν έκκληση για την προστασία τους, διότι αν εκδοθούν στην Τουρκία η ζωή τους κινδυνεύει άμεσα. Οι συλλήψεις αυτές αποτελούν συνέχεια στο «πογκρόμ» –είπε χαρακτηριστικά ο Γ. Ραχιώτης– του ελληνικού κράτους εναντίον των τούρκων αγωνιστών.

Σχεδόν όλοι οι τούρκοι πολιτικοί πρόσφυγες στην Ελλάδα έχουν υποστεί τελευταία απειλές, εφόδους σε σπίτια, εκδόσεις, απαγωγή (Μπουλούτ Γιαϊλά), προσαγωγές, συλλήψεις και βασανιστήρια. Μέσα στο 2013 έχουν γίνει 16 διώξεις και δίκες! Τις τελευταίες εβδομάδες παρατηρείται νέα έξαρση δραστηριότητας της Αντιτρομοκρατικής. Στη Θεσσαλονίκη συνελήφθη ο Τσετίν Χασάν, με την κατηγορία ότι σχετίζεται με την έκρηξη στην Τριανδρία. Στις 8/2 συνελήφθη στο Ηράκλειο Κρήτης η κουρδική καταγωγής Κοζάν Νιχαγιέτ, με ενεργοποίηση εντάλματος σύλληψης κακουργιοδικείου της Τουρκίας. Κατηγορείται για ένοπλη βία και κρατείται στις φυλακές Νεάπολης Λασιθίου, σε αναμονή της δίκης για την έκδοσή της στην Τουρκία. Στις 22/1 συνελήφθησαν στη Θεσσαλονίκη οι Μεχμέτ Παμάν και Καντίρ Καγιά, με βάση διεθνή εντάλματα.

Οι συνήγοροι υποστηρίζουν ότι νομικά πρόκειται για μια υπόθεση οπλοκατοχής, που όμως, με εντολές των τούρκικων μυστικών υπηρεσιών αλλά και της αμερικανικής πρεσβείας, μετατράπηκε σε μεγάλο αριθμό κατηγοριών με προεξάρχουσα την «τρομοκρατική οργάνωση», χωρίς να υπάρχει το παραμικρό στοιχείο στη δικογραφία που να μπορεί να την υποστηρίξει. Στη δικογραφία δεν υπήρχε επίσημο έγγραφο ή έκθεση από το διαμέρισμα της Γενναδίου και εκ των υστέρων από την Αντιτρομοκρατική εστάλη εσπευσμένα ένα «ενημερωτικό σημείωμα», στην ουσία το Δελτίο Τύπου που είχε μοιραστεί μέρες πριν στους δημοσιογράφους. Ο Γ. Ραχιώτης κατήγγειλε επίσης βασανισμό

για βίαιη απόσπαση DNA –που απαγορεύεται από την ελληνική νομοθεσία–, καθώς και τα ειδικά σιδερένια κλουβιά στα οποία είχαν κλείσει τους κρατούμενους στην Αντιτρομοκρατική και τα καψόνια που υφίστανται οι δικηγόροι όταν ζητούν να τους επισκεφτούν.

Τούρκικα δημοσιεύματα αναφέρουν ότι η υπόθεση «βγήκε» ύστερα από συνεργασία της ΕΥΠ με την τούρκικη ΜΙΤ και τη CIA, ενώ αφήνεται να διαρρεύσει ότι τους τέσσερις συλληφθέντες ανέκριναν επί ελληνικού εδάφους πενταμελής ομάδα της ΜΙΤ και κλιμάκιο του FBI και της CIA στην Αθήνα.

Δεν υπάρχει αμφιβολία. Τα «αντιτρομοκρατικά» χτυπήματα αυτή την στιγμή δεν είναι τυχαία, αλλά γίνονται στοχευμένα, για να δώσουν μια ανάσα στην καταρρέουσα συγκυβέρνηση, ενόψει των διπλών εκλογών του Μάη, να εμφανιστεί σαν δύναμη εγγύησης της «σταθερότητας» και «ασφάλειας» στη χώρα, από «τρομοκράτες» ή άλλες απειλές. Είναι κομμάτι του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης – και το πιο πιθανό είναι, όσο προχωράμε προς τις εκλογές, η συγκυβέρνηση και οι κρατικοί μηχανισμοί να «βγάλουν» και άλλες ανάλογες περιπτώσεις στην επιφάνεια. Το κίνημα πρέπει να σταματήσει αυτή την κυβερνητική επιχείρηση τρομοκρατίας και αποπροσανατολισμού του ελληνικού λαού: να υπερασπίσει τα δημοκρατικά και ανθρώπινα δικαιώματα κάθε διωκόμενου, να σταματήσει κάθε προσπάθεια να στηθούν δίκες και καταδίκες πάνω σε χαλκεία, να μην επιτρέψει την έκδοση αγωνιστών που θα κινδυνεύσει η ζωή τους με βασανιστήρια και εκτελέσεις.

Το τέλος της συγκυβέρνησης πλησιάζει

Πριν λίγες μέρες, ο Σαμαράς εμφανίστηκε στην τηλεόραση από το Άγιο Όρος ψέλνοντας το «πάτερ ημών». Προφανώς μ' αυτό το γελοίο τρόπο ήθελε να δείξει στον ελληνικό λαό πόσο θεοσεβούμενος είναι, σε αντίθεση με τον Τσίπρα που φέρεται ότι είναι άθεος.

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Τις προάλλες, οι συνταξιούχοι άκουσαν ότι από το Γενάρη θα δουν τις συντάξεις τους αυξημένες από 2 ως 70 ευρώ, λόγω αλλαγής στην παρακράτηση φόρου στις επικουρικές! Στις 26/2, περιστοιχίζόμενος από υπουργούς και άλλους κυβερνητικούς υπαλλήλους, δήλωσε ότι το ελληνικό δημόσιο στα επόμενα 25-30 χρόνια θα έχει έσοδα περίπου 150 δις Ευρώ από την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων πετρελαίου και φυσικού αερίου! Κοιτάσματα που δεν έχουν ακόμη επιβεβαιωθεί, αν υπάρχουν, τι ποσότητας και ποιότητας είναι, αν είναι εκμεταλλεύσιμα... που στην καλύτερη περίπτωση θα χρειαστούν 8-10 χρόνια για επιβεβαιωθούν όλα αυτά και αρκετά περισσότερα για να εξορυχτούν και να γίνουν εκμεταλλεύσιμα! Εδώ ο Σαμαράς και οι παπαγάλοι του συμπεριφέρονται στον ελληνικό λαό όπως οι ευρωπαϊκοί αποικιοκράτες στους ιθαγενείς «πουλώνας τους καθρεφτάκια». Είναι βέβαιο ότι όσο πλησιάζουμε προς την ημερομηνία των διπλών εκλογών του Μαΐου, αυτές οι γελοιοότητες, οι μεγαλοστομίες, οι ενέσεις αισιοδοξίας θα πληθαίνουν και είναι αδύνατον να φανταστεί κάποιος ως που θα φτάσουν τα μυθεύματα της συγκυβέρνησης της συμφοράς και της καταστροφής. Όμως, την ίδια στιγμή που ο Σαμαράς και η ακροδεξιά ομάδα του πέφτουν όλο και περισσότερο σ' αυτό το περιεργό μίγμα μεταφυσικού παραληρήματος και γελοιοτήτας, η πραγματικότητα είναι αμείλικτη και δείχνει με τον καλύτερο τρόπο την πραγματική εικόνα του ελληνικού καπιταλισμού: α) Ανακινώθηκε ότι κλείνουν δυο μεγάλες βιομηχανίες μετάλλου, η Χαλυβουργία και η Χαλυβουργική. Η δεύτερη ήταν ουσιαστικά το **σύμβολο της βιομηχανοποίησης** της χώρας από τις αρχές του περασμένου αιώνα! β) Όλες οι επιχειρήσεις ιχθυοκαλλιέργειας, πολύ σημαντικός κλάδος της ελληνικής οικονομίας, με σημαντική εξαγωγική παρουσία στην παγκόσμια αγορά και σχεδόν ο μοναδικός κλάδος που αναπτύχθηκε μετά την μεταπολίτευση (συντηρούμενος από μια περίοδο και μετά από τους μετανάστες), έχει καταρρεύσει και μάλλον πάει για λουκέτο.

Μετά την «Ελιά»... και Έλληνας «Μπέπε Γκρίλο»

Η κίνηση των «58», που παρουσιάστηκε περίπου σαν σωτήρας και σαν κεντροαριστερά -ουσιαστικά ήταν γνωστοί νεοφιλελεύθεροι της κλίμακας των εκσυγχρονιστών του Σημίτη-, όπως ήταν επόμενο διαλύθηκε, παρά τη λυσασμένη υποστήριξη των ΜΜΕξαπάτησης. Έτσι, οι «58» ούτε την Ελλάδα έσωσαν, ούτε το ΠΑΣΟΚ και τον διεφθαρμένο αρχηγό του, οι οποίοι έμειναν με την υποστήριξη-συμμαχία των ογκόλιθων της πολιτικής και της σταθερότητας Λοβέρδου, Μπίστη και Μόσιαλου!

Μόλις όμως «ξεράθηκε» η Ελιά, παρουσίασαν το «Ποτάμι» του γνωστού μνημονιακού Στ. Θεοδωράκη, που τα ΜΜΕξαπάτησης και τα παπαγαλάκια της συγκυβέρνησης παρουσιάζουν σαν «φρέσκο» πρόσωπο στην πολιτική και σαν κεντροαριστερό! Το «Ποτάμι» και τον κεντροαριστερό δημοσιογράφο έσπευσαν να χαιρετίσουν γνωστοί ακραίοι νεοφιλελεύθεροι και μνημονιακοί,

όπως ο Πάσχος Μανδραβέλης, η Άννα Διαμαντοπούλου... και οι αστέρες της κεντροαριστεράς Μπίστης, Τατσόπουλος κ.α.! Μια ματιά μόνο στην ιδρυτική διακήρυξη του «Ποταμιού» αρκεί να πείσει τον οποιονδήποτε για το ιδεολογικό πιστεύω του νέου «κόμματος»:

- Απαγόρευση των διαδηλώσεων στο κέντρο της Αθήνας
- Δημιουργία ιδιωτικών ΑΕΙ
- «Εκλογές κάθε τέσσερα χρόνια», ώστε οι κυβερνήσεις «να μην φοβούνται το πολιτικό κόστος» των αντιλαϊκών πολιτικών και επιλογών τους. Πρόταση που ισοδυναμεί με κοινοβουλευτική δικτατορία!
- Κατάργηση των γεννήσεων με καισαρική!
- Για το ζήτημα του χρέους, επαναλαμβάνει με χοντροκομμένο τρόπο αυτά που λένε όλες οι μνημονιακές δυνάμεις: θα διαπραγματευτούμε και «θα στείλουμε τους καλύτερους διαπραγματευτές», πάντοτε σύμφωνα με τις επιταγές της Ε.Ε. «Η Ευρώπη είναι η οικογένειά μας», γι' αυτό και θα πρέπει να «παρουσιαστούμε πιο Ευρωπαίοι από τους Ευρωπαίους»!
- Για την «οικονομική» πολιτική, το ενδιαφέρον του επικεντρώνεται όχι στις επενδύσεις αλλά στους επενδυτές και «στο ρίσκο, τα λεφτά και τα κέρδη τους». Εκτός όμως από τους επενδυτές, «την Ελλάδα θα σώσει το χώμα, ο ήλιος και η θάλασσα», παραλείποντας τη γνωστή φράση των δεξιών και των παπάδων και ο «Θεός της Ελλάδας»!
- Υπερασπίζεται τη θεωρία των δυο άκρων με το πιο χυδαίο τρόπο!
- Προτείνει τη μείωση των βουλευτών(!), προφανώς μιμούμενος τους ακροδεξιούς και ενισχύοντας μια απολιτική τάση.

Τέλος, προτείνει την ενσωμάτωση κάποιων μεταναστών και το διώξιμο των υπολοίπων με τη γνωστή φράση των ακροδεξιών και χρυσαυγίτων «δεν χωράμε όλοι». Δε θα περίμενε κάποιος τίποτα καλύτερο από τον άνθρωπο που σε εκπομπή του υπερασπίστηκε λυσασμένα το Λιμενικό στο έγκλημα που διέπραξε στο Φαρμακονήσι, πνίγοντας τουλάχιστον 13 μετανάστες και άγνωστο πόσες εκατοντάδες και χιλιάδες στο παρελθόν.

Το αστικό καθεστώς είναι γυμνό

Όταν παρουσιάστηκαν οι «58» όλοι οι νεοφιλελεύθεροι παπαγάλοι τους έδιναν 15-17% στις προσεχείς εκλογές, αλλά μέσα σε 2-3 μήνες διαλύθηκαν. Στο γλυκανάλατο δεξιό/νεοφιλελεύθερο/κεντροαριστερό δημοσιογράφο, αν και πιο συγκρατημένοι μετά το φιάσκο των «58», του δίνουν 5-10%! Αφού απέτυχαν να επαναφέρουν στα πολιτικά πράγματα τον Καρατζαφέρη,

αφού οι «58» δεν μπόρεσαν να κάνουν απολύτως τίποτα, τώρα επιχειρούν μ' ένα πρόσωπο (προέρχεται από τους «58»), που το παίζει **αριστεροδεξιός**, δηλαδή ένας Μπέπε Γκρίλο.

Η προώθηση/εμφάνιση του Στ. Θεοδωράκη είναι μια απέλπιδα προσπάθεια της αστικής τάξης, των επιτελείων της και των ιμπεριαλιστών, ενόψει εκλογών και όχι μόνο, να παρουσιάσουν μια εναλλακτική λύση -όποιας ποιότητας κι αν είναι αυτή- απέναντι στην κατάρρευση (κοινωνική, πολιτική, εκλογική) των δυο αστικών κομμάτων (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ), πυλώνων του αστικού καθεστώτος και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης - και φυσικά απέναντι στη θεαματική άνοδο των πολιτικών δυνάμεων του εργατικού κινήματος και ιδιαίτερα του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι σίγουρο ότι μέχρι τη μέρα των εκλογών θα προωθήσουν και άλλα κόμματα τύπου «Ποταμιού», που θα ενισχύουν το απολιτικό πνεύμα (με το όνομα και τις διακηρύξεις τους), την αδιαφορία κ.λπ. με τα γνωστά «δεν υπάρχει μνημόνιο ή αντιμνημόνιο», «τέλος οι διαίρεση δεξιά ή αριστερά» κ.λπ.

Ωστόσο, οι «58», «Το Ποτάμι» και τα περίπου 14 αστικά κόμματα και κομματίδια που δημιουργήθηκαν μετά τις εκλογές του Ιουνίου 2012, δεν είναι μόνο αποτέλεσμα της προσπάθειας της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών να «σκαρώσουν» κάποια αστική εφεδρεία/εναλλακτική λύση. Το πρόβλημα είναι πιο σοβαρό και ανεξάρτητο από τη θέληση και πολλές φορές την κατανόηση της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών. Γιατί, η κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού και η διαχείριση της κρίσης προκαλούν όλο και οξύτερη πολιτική κρίση, θρυσματισμό του αστικού πολιτικού προσωπικού, νέες διαίρεσεις και ανακατατάξεις και ακόμη δημιουργούν συνθήκες όπου εμφανίζονται αντικειμενικά «πολιτικές» κινήσεις και πρόσωπα **προδήλως γελοία**.

Στην αγωνία τους να σώσουν το καθεστώς, η αστική τάξη, οι ιμπεριαλιστές και η άθλια συγκυβέρνηση γίνονται πιο κυνικοί, επικίνδυνοι και βάρβαροι. Για να επιτύχουν τους στόχους τους, άμεσους αλλά και μελλοντικούς (σταθεροποίηση της κοινωνικής και πολιτικής κατάστασης), πέρα από την ωμή βία των ΜΑΤ και των άλλων κατασταλτικών μέσων ή ακριβώς για να μπορούν να τα δικαιολογήσουν, σχεδιάζουν και προετοιμάζουν κάθε ενέργεια που μπορεί να τους βοηθήσει: ιδεολογική, πολιτική, απολιτική, αποπροσανατολιστική, παραπλάνησης του ελληνικού λαού κ.λπ. Χρόνια τώρα προσπαθούν να ριξουν το φταίξιμο για την κρίση στους εργαζόμενους ιδιαίτερα

του δημόσιου τομέα, στην αριστερά, στις απεργίες, τους συνδικαλιστές... στο πελαταιακό κράτος που οι ίδιοι δημιούργησαν, στους μετανάστες, ώστε να μπορέσουν να εκφοβίσουν, ουδετεροποιήσουν, αδρανοποιήσουν και αποπολιτικοποιήσουν τις μάζες και ιδιαίτερα τα μικροαστικά στρώματα. Χρόνια τώρα προσπαθούν να δημιουργήσουν μια ενοχική και αμοραλιστική συνείδηση στις εργατικές και λαϊκές μάζες, ότι «φταίμε όλοι», «μαζί τα φάγαμε», «όλοι ίδιοι είναι» κ.λπ., σε μια προσπάθεια καλλιέργειας ενός πνεύματος απάθειας, ματαιότητας και παραίτησης των μαζών από την πολιτική. Με λίγα λόγια, **θέλουν να πετάξουν εκτός αγώνων και πολιτικής το 70% και πάνω του ελληνικού λαού**.

Όμως, ό,τι μέσα και να χρησιμοποιήσουν, όσα «πάτερ ημών» και να ψάλουν, όσο πετρέλαιο και φυσικό αέριο (νέα εκδοχή του «success story») και αν «ανακαλύψουν», η πολιτική τους είναι ένα οδοστρωτήρας που σαρώνει, συνθλίβει και ρημάζει όχι μόνο τους μισθωτούς και συνταξιούχους αλλά και τη συντριπτική πλειοψηφία των μικροαστικών στρωμάτων. Όλο και περισσότερο, οι πάντες πια συνειδητοποιούν ότι όχι μόνο δεν υπάρχει επιστροφή στην προηγούμενη κατάσταση, αλλά ότι το μέλλον θα είναι χειρότερο από το παρόν, τα μέτρα που έρχονται μετά τις εκλογές σε περίπτωση που διατηρηθεί στην εξουσία η ακροδεξιά ομάδα Σαμαρά-Βενιζέλου είναι **πολύ χειρότερα** απ' αυτά που εφαρμόζονται σήμερα. Η πολιτική τους **ενοεί τα πιο αρπακτικά κομμάτια** της αστικής τάξης, τους τραπεζίτες, τους κερδοσκόπους, τους σύγχρονους μαυραγορίτες και τους ιμπεριαλιστές, δηλαδή όλους εκείνους που κερδίζουν από την ασυδοσία, την υπερεκμετάλλευση, την αυθαιρεσία, την απλήρωτη εργασία και που επιθυμούν αυτή η κατάσταση να συνεχιστεί και αν είναι δυνατόν να γίνει πιο **ολοκληρωτική**. Ταυτόχρονα αυτοί είναι που τους υποστηρίζουν με νύχια και με δόντια. Όμως, όση υποστήριξη και να δίνουν στη συγκυβέρνηση, στους «58» και στο «Ποτάμι», το τέλος τους πλησιάζει.

Αυτό το βλέπουν όλοι και φυσικά κι ο ΣΥΡΙΖΑ, γι' αυτό, σαν κλασικό ρεφορμιστικό κόμμα που είναι, καταφεύγει όλο και πιο πολύ στις ρεαλιστικές προτάσεις, που είναι **άχρηστες και σε τελευταία ανάλυση προτάσεις ήττας** του κινήματος. Δεν μπορεί ένας δρόμος «αντινεοφιλελεύθερος», «υγιούς» καπιταλισμού με κοινωνικό πρόσημο, να πλασάρεται σαν καινούργιος και κυρίως σαν αποτελεσματικός που οδηγεί έξω από την κρίση. Κάτι τέτοιο για το εργατικό κίνημα και την επαναστατική αριστερά, αλλά και για την ίδια την ιστορική εμπειρία, είναι αδύνατο και απολύτως λάθος. **Δεν υπάρχει καμιά φιλεργατική διαχείριση της αγοράς και ειδικά σε περιόδους κρίσης, η διαχείριση γίνεται αναγκαστικά αντεργατική**.

Η ουσία του προβλήματος βρίσκεται στην ενίσχυση των αγώνων των εργαζομένων, στην συγκρότηση μιας επαναστατικής πολιτικής (μεταβατικό πρόγραμμα) και στην οικοδόμηση ενός επαναστατικού κόμματος ικανού να ανταποκριθεί στις παρούσες συνθήκες και ανάγκες της εργατικής τάξης, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας.

ΚΥΠΡΟΣ

Νέο, δολοφονικό «Σχέδιο Ανάν»

Εδώ και δύο μήνες έχουν ξεκινήσει συνομιλίες μεταξύ του προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας, Αναστασιάδη, και του προέδρου των Τουρκοκυπρίων, Ερογλου, υπό την αιγίδα του ΟΗΕ (δηλαδή πρωτίστως των αμερικάνων ιμπεριαλιστών και δευτερευόντως της Ε.Ε.). Οι συνομιλίες κατέληξαν στις 11/2 στο «Κοινό Ανακοινωθέν», που θέτει ένα αυστηρά δεσμευτικό πλαίσιο για τη συνέχισή τους. Ήδη απ' αυτό το ανακοινωθέν διαφαίνεται καθαρά ότι η κατάληξη θα είναι ένα νέο και χειρότερο σχέδιο Ανάν. Επιπλέον, καθορίζεται ένα ασφυκτικό χρονοδιάγραμμα που προεξοφλεί την «τιμωρία» της πλευράς που δεν θα διευκολύνει στην κατάληξη συμφωνίας.

Η μεγάλη γεωστρατηγική-γεωπολιτική σημασία της Κύπρου έχει αναβαθμιστεί με τα κοιτάσματα υδρογοναθράκων που ανακαλύφθηκαν στην επικράτεια της αλλά και στην ευρύτερη περιοχή (Λεβαντίνη). Τους τελευταίους μήνες, οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές ξεδιπλώνουν, με επιταχυνόμενους ρυθμούς, το σχέδιό τους. Στοχεύουν στη σταθεροποίηση των φιλικών τους αραβικών καθεστώτων, στην ανατροπή-υποδούλωση των αντίθετων ή εχθρικών προς αυτούς και κυρίως στην κατάπνιξη της «αραβικής άνοιξης» και των εχθρικών τους οργανώσεων (Χεζμπολάχ του Λιβάνου, Χαμάς κ.α.). Κύριοι άξονες του σχεδίου είναι η ήδη συντελεσθείσα δικτατορία του Σίσι στην Αίγυπτο και η ανατροπή του Ερντογάν στην Τουρκία, για να ξαναδημιουργηθεί ο άξονας Τουρκίας-Ισραήλ-Αιγύπτου, «σταθεροποιώντας» την περιοχή με βάση τα συμφέροντά τους.

Για την επανευθυγράμμιση της Τουρκίας σ' αυτό το σχεδιασμό, με την ανατροπή του Ερντογάν (είτε μ' ένα ξεδόντιασμα και ταπεινώσή του), είναι αναγκαίο να της δοθούν ανταλλάγματα. Το σημαντικότερο θα είναι η Κύπρος (και πιθανόν το Αιγαίο). Έτσι, η κατάληξη της συμφωνίας ίσως καθυστερήσει (πέρα από άλλους παράγοντες και ειδικά την εξέλιξη των κινήματων στην περιοχή) μέχρι να λυθεί για τις ΗΠΑ το πρόβλημα της Τουρκίας. Έτσι, η ιμπεριαλιστική «λύση του Κυπριακού», αν δεν αντισταθεί το εργατικό κίνημα, σημαίνει υποδούλωση των ελληνοκυπρίων και των τουρκοκυπρίων.

Ακριβώς δέκα χρόνια μετά την καταψήφιση από τους Ελληνοκύπριους του «σχεδίου Ανάν» (Απρίλιος 2004), το τελευταίο αναβιώνει με το «Κοινό Ανακοινωθέν», αν και αυτό είναι, με ασάφειες και φραστικές αμφισημίες, πιο προσεκτικά διατυπωμένο. Αυτό διευκολύνεται από το γεγονός ότι αποτελεί τη βάση για την τελική συμφωνία, οπότε, για να χρυσωθεί το χάπι, μπορεί να «στρογγυλεύει» διατυπώσεις και ν' «ανέχεται» κρίσιμες παραλείψεις. Ωστόσο, η τελική συμφωνία σίγουρα θα είναι ένα τρισεπιρότερο «σχέδιο Ανάν»:

(α) Το «σχέδιο Ανάν» προέβλεπε ένα αδύναμο και συμπληρωματικό ομοσπονδιακό κράτος με δύο ισχυρά κράτη-συνιστώσες. Τα δύο κράτη-συνιστώσες θα είχαν κι αυτά τη δική τους ιθαγένεια, κυβέρνηση, βουλή, δομή και αρμοδιότητες, χωρίς να υπεισέρχεται το ένα στο άλλο και κυρίως το ομοσπονδιακό στα κράτη-συνιστώσες. Τα ίδια λέει το «Κοινό Ανακοινω-

θέν», μόνο που εδώ οι διατυπώσεις –αλλά όχι η ουσία– είναι λιγάκι διαφορετικές. Π.χ. για το εξωτερικό θα υπάρχει μία ιθαγένεια και για το εσωτερικό δύο (ελληνοκυπριακή και τουρκοκυπριακή), που θα είναι συμπληρωματικές. Ή: θα υπάρχει μία (εθνική) κυριαρχία, που όμως «θα προέρχεται εξίσου από Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους».

(β) Το «σχέδιο Ανάν» προέβλεπε την ύπαρξη ενός Ανώτατου Δικαστηρίου για να επιλύονται οι διαφορές μεταξύ των δύο κοινοτήτων, που θα αποτελούνταν από 4 ελληνοκύπριους, 2 τουρκοκύπριους και 3 ξένους δικαστές, ενώ οι αποφάσεις θα λαμβάνονταν με απόλυτη πλειοψηφία. Το «Κοινό Ανακοινωθέν» προβλέπει κι αυτό ομοσπονδιακό δικαστήριο, χωρίς να μπαίνει σε λεπτομέρειες.

(γ) Το «σχέδιο Ανάν» προέβλεπε η νέα ομοσπονδιακή Κύπρος να μην έχει στρατό παρά μόνο ελαφρά εξοπλισμένη αστυνομία. Και το «Κοινό Ανακοινωθέν» προβλέπει το ίδιο, κατευθύνεται προς τα εκεί: ένα κράτος χωρίς στρατό, συνεπώς με κολοβή εθνική κυριαρχία. Γι' αυτό ο δοσίλογος Αναστασιάδης προτείνει να γίνει η Κύπρος μέλος του ΝΑΤΟ.

(δ) Στο «σχέδιο Ανάν», οι δύο αγγλικές βάσεις αυτονομούνταν και εγκαθιδρύονταν στην Κύπρο για πάντα. Το «Κοινό Ανακοινωθέν» ακόμη δεν ορίζει κάτι τέτοιο, για να μην προκαλέσει από τώρα ανησυχίες στους κύπριους εργαζόμενους.

Τέλος, το «Κοινό Ανακοινωθέν» δεν αναφέρει (δεν είναι η ώρα ακόμη...) θέματα όπως οι εδαφικές αλλαγές, η μετακίνηση πληθυσμού μεταξύ των δύο κρατών-συνιστωσών, οι αποζημιώσεις των προσφύγων.

Η στάση των κομμάτων

Το ανακοινωθέν χαιρετίστηκε φυσικά θερμά από τους αμερικάνους και ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές. Μέσα στην Κύπρο, το υποστηρίζουν όχι μόνο το ΔΗΣΥ του Αναστασιάδη αλλά και το «αριστερό» ΑΚΕΛ (πάντα με κάποιους αστερίσκους) και διάφοροι «ριζοσπάστες». Θυμίζουμε ότι το ΑΚΕΛ ήταν στην αρχή υπέρ και του «σχεδίου Ανάν». Ενάντια είναι η ΕΔΕΚ και το ΔΗΚΟ, η οποία αυτή τη στιγμή συγκυβερνά με το ΔΗΣΥ. Όπως και να 'χει, η συγκυβέρνηση ΔΗΣΥ-ΔΗΚΟ θα αποδειχθεί αδύνατο να διαχειριστεί δύο προδοσίες: το Μνημόνιο και το νέο «σχέδιο Ανάν».

Στην Ελλάδα, οι δοσίλογοι Σαμαράς και Βενιζέλος δεν έχασαν την ευκαιρία να υποστηρίξουν το ανακοινωθέν. Η ελληνική αστική τάξη, εντελώς χρεοκοπημένη, εκδηλώνει τον πραγματικό της εαυτό: είναι διатеθειμένη να ξεπουλήσει έλληνες και ελληνοκύπριους εργαζόμενους, την Κύπρο και το Αιγαίο, μόνο και μόνο για να ευχαριστήσει τους ιμπεριαλιστές και να ελπίζει να σωθεί από την τούρκικη μπουρζουαζία. Από την άλλη, όμως, υπέρ (πάλι με κάποιες επιφυλάξεις) στέκεται και ο ΣΥΡΙΖΑ, όπως είχε κάνει και με το σχέδιο Ανάν. Κατά είναι το ΚΚΕ και οι ΑΝΕΛ.

Η στάση των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων

Οι εργαζόμενοι της Ελλάδας, της Τουρκίας και της Κύπρου (ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι) πρέπει ν' αντιταχθούν σφοδρά στο «Κοινό Ανακοινωθέν» και όποια τελική συμφωνία γίνει πάνω σ' αυτή την βάση, παλεύοντας:

(α) Ενάντια στους ιμπεριαλιστές, αμερικάνους και ευρωπαϊούς, ενάντια στην υποδούλωση της Κύπρου.

(β) Ενάντια στις αστικές τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας, στις άρχουσες τάξεις (ελληνοκυπριακή και τουρκοκυπριακή), που για τα συμφέροντά τους δεν θα διαστάσουν για άλλη μια φορά να τους διασπάσουν, ξεπουλήσουν, εξαθλιώσουν.

(γ) Για μια Ενιαία και Ανεξάρτητη Κύπρο, που μπορεί να είναι μόνο σοσιαλιστική, μέσα στις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης και της ευρύτερης περιοχής.

■ *Ηρακλής Χριστοφορίδης*

στον κόσμο...

ΙΣΠΑΝΙΑ

Η «Πλατφόρμα των θυμάτων της υποθήκης» (ΡΑΗ), οργάνωση που μάχεται κατά των εξώσεων, συμπλήρωσε ήδη 5 χρόνια δράσης. Το 2009, χιλιάδες άνθρωποι αδυνατούσαν να εξυπηρετήσουν τα δάνειά τους και ήταν αντιμέτωποι με τον κίνδυνο να χάσουν τα σπίτια τους. Στις 22 Φλεβάρη 2009, μια χούφτα ανθρώπων πραγματοποίησε την πρώτη ανοιχτή λαϊκή συνέλευση για το πρόβλημα. Η πρωτοβουλία εξαπλώθηκε, μέσα και απ' τους Indignados («Αγανακτισμένοι»), περνώντας και στις πρώτες πράξεις πολιτικής ανυπακοής.

Τώρα πια, σε κάθε έξωση, δεκάδες συγκεντρώνονται έξω απ' τα σπίτια, εμποδίζοντας αστυνομία και πυροσβεστική να διώξουν τους ενοίκους. Παράλληλα, η ΡΑΗ καταλαμβάνει άδεια σπίτια, παραδίδοντάς τα σε άστεγους και πραγματοποιώντας δυναμικές παρεμβάσεις στις τράπεζες, για να επιβάλλουν ευνοϊκές ρυθμίσεις υπέρ των υπερχρεωμένων δανειοληπτών.

Η ΡΑΗ αριθμεί 209 τοπικές συνελεύσεις, έχει αποτρέψει 1.011 εξώσεις, έχει στεγάσει 1.049 άτομα και έχει φέρει τις εξώσεις στο επίκεντρο της πολιτικής συζήτησης. Η πιο πρόσφατη καμπάνια της πιέζει τους δήμους να επιβάλλουν πρόστιμα στα άδεια σπίτια (πράγμα που έχει περάσει μέχρι στιγμής σε 66 δήμους). Π.χ. στην Καταλονία αποφασίστηκε να επιβάλλεται πρόστιμο στις τράπεζες, αν μετά από δύο χρόνια και ενώ δεν έχουν αξιοποιήσει τα κατασχεθέντα σπίτια, εξακολουθούν να τα κρατούν αχρησιμοποίητα, χωρίς να τα παραδίδουν στα δημοτικά προγράμματα κοινωνικής στέγης.

Όλα αυτά ενώ στην Ε.Ε. υπάρχουν 11 εκ. ακατοίκητα σπίτια, αριθμός διπλάσιος από εκείνο των αστεγών της ηπείρου, με την Ισπανία να κατέχει τα πρωτεία (3,4 εκ. άδεια σπίτια – Γαλλία 2,4 εκ., Ιταλία 2 εκ., Γερμανία 1,8 εκ., Πορτογαλία 735.000, Ηνωμένο Βασίλειο 700.000, Ιρλανδία 400.000, Ελλάδα 300.000).

ΚΑΤΑΡ

Συγκλονίζει η έκθεση της ΜΚΟ «Συντονιστική Επιτροπή Πραβάσι-Νεπάλ». Περισσότεροι από 400 νεπαλέζοι εργάτες έχουν σκοτωθεί στα εργοτάξια του Κατάρ, όπου κατασκευάζονται οι υποδομές για το Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου του 2022. Επίσης, σύμφωνα με στοιχεία της ινδικής πρεσβείας, περισσότεροι από 450 ινδοί μετανάστες σκοτώθηκαν τα τελευταία δύο χρόνια. Στο μικροσκοπικό κρατίδιο του Κόλπου, με πληθυσμό κάτω των 2 εκ., αναμένεται μέχρι το 2022 να έχουν μεταναστεύσει 1 εκ. εργάτες. Το 90% θα προέρχεται απ' την Ινδία και ένα μεγάλο ποσοστό από χώρες όπως το Νεπάλ, το Μπαγκλαντές, το Πακιστάν. Το εργασιακό σύστημα «καφάλα», που έχει επιβληθεί στη χώρα, είναι ένα δουλεμπορικό σύστημα με τους ατζέντηδες-δουλεμπόρους να κατάσχουν τα διαβατήρια των μεταναστών εργατών, ώστε οι τελευταίοι να είναι αδύνατο να φύγουν απ' τη χώρα, ακόμη κι αν δεν πληρώνονται το μισθό τους.

Σφοδρή επίθεση εναντίον των διοργανωτών του Παγκοσμίου Κυπέλλου 2022 εξαπέλυσε η Διεθνής Συνδικαλιστική Συνομοσπονδία (ITUC), χαρακτηρίζοντας «σκλάβους» τους εργάτες που απασχολούνται στο Κατάρ, ενώ οι εκτιμήσεις της είναι πως μέχρι το 2022, 4.000 εργαζόμενοι θα χάσουν τη ζωή τους σε εργατικά ατυχήματα! Όμως κάθε προσπάθειά της για αλλαγή αυτής της κατάστασης έπεσε στο κενό, λόγω της άρνησης συνεργασίας των αρχών του Κατάρ. Έτσι, η ITUC απευθύνθηκε στην FIFA, που αρκέστηκε να δηλώσει: «Το Παγκόσμιο Κύπελλο προσφέρει μία μεγάλη ευκαιρία στην περιοχή να ανακαλύψει την ισχύ του ποδοσφαίρου ως πλατφόρμα θετικών κοινωνικών αλλαγών. Η FIFA υποστηρίζει τον σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ως αρχή και μέρος των δραστηριοτήτων της». Την περασμένη βδομάδα, το στέλεχος της Τέο Ζβάντζιγκερ απλώς δήλωσε ότι η ανάθεση της διοργάνωσης στο Κατάρ ήταν μάλλον λάθος.

ΒΟΣΝΙΑ - ΕΡΖΕΓΟΒΙΝΗ

Εξέγερση εργατικής και διεθνιστικής ελπίδας

Από τις αρχές Φλεβάρη, μαζικές και δυναμικές διαδηλώσεις ξέσπασαν στη Βοσνία- Ερζεγοβίνη. Πυροδότης ήταν οι απεργιοί του εργοστασίου Dita στην Τούζλα (μεγάλο βιομηχανικό κέντρο της πρώην Γιουγκοσλαβίας). Στις 5/2 πραγματοποίησαν διαδήλωση, που αντιμετώπισε τη βίαιη αστυνομική καταστολή. Το γεγονός πυροδότησε ένα μαζικό κίνημα αλληλεγγύης, καταλήγοντας σε πυρπόληση του κυβερνητικού κτηρίου του καντονιού της Τούζλα και παραίτηση της κυβέρνησης ύστερα από απαίτηση των διαδηλωτών. Σύντομα οι διαδηλώσεις, συγκρούσεις και παραίτησεις τοπικών κυβερνήσεων επεκτάθηκαν σ' όλη τη χώρα. Βασική αιτία είναι η τεράστια ανεργία (27,5%), οι σαρωτικές ιδιωτικοποιήσεις, η φτώχεια και η τεράστια διαφθορά του πολιτικού συστήματος.

Η Βοσνία-Ερζεγοβίνη έγινε «ανεξάρτητη» μετά το 1992 και τη διάλυση της ενιαίας Γιουγκοσλαβίας. Στην πραγματικότητα, είναι ένα ιμπεριαλιστικό προτεκτοράτο. Ήταν πεδίο σκληρών πολεμικών συγκρούσεων στον πρώτο πόλεμο της Γιουγκοσλαβίας (1991-95) με 27.8000 νεκρούς. Έχει πληθυσμό περίπου 4 εκ.: 45% Βόσνιοι, 35% Σέρβοι, 15% Κροάτες (μουσουλμάνοι, ορθόδο-

ξοι και ρωμαιοκαθολικοί αντίστοιχα). Είναι ομοσπονδία διαιρούμενη σε 10 καντόνια και στη Σερβική Δημοκρατία. Το εργατικό κίνημα είναι βαθιά πληγωμένο απ' την κατάρρευση του 1991. Τα προβλήματα εντείνονται απ' τις φυλετικές-θρησκευτικές διαφορές και βέβαια την επικυριαρχία και συνεχή ανάμιξη των ιμπεριαλιστών.

Αυτοοργάνωση και αιτήματα

Με προπύργιο την Τούζλα, το κίνημα δημιουργήσε τα plenum (ολομέλειες), που εξαπλώθηκαν στις σημαντικότερες πόλεις. Είναι λαϊκές συνελεύσεις, όπου όλοι λένε ελεύθερα τη γνώμη του, αποφασίζουν με ψηφοφορία και εκλέγουν εκπροσώπους-επιτροπές. Συμμετέχουν εκατοντάδες ή και χιλιάδες άνθρωποι (κανένα δημόσιο κτήριο δεν χωρούσε το πλήθος τις πρώτες μέρες), με πλειοψηφία τους ανέργους και εργάτες. Σε κάποιες περιπτώσεις, ασκούν έλεγχο στην τοπική κυβέρνηση, όπως στην Τούζλα, όπου απαιτήσαν αυτή να εκθέσει εβδομαδιαία σχέδια και αναφορές εργασίας! Στο Σαράγεβο, απαιτήθηκε να μην συγκροτηθεί νέα τοπική κυβέρνηση μέχρι να συγκροτηθεί plenum και να θέσει αιτήματα!

Στα αιτήματα βρίσκεται μεταξύ άλλων: αύξηση των θέσεων εργασίας, έρευνα για τη διαφθορά, κατάσχεση παρανόμως αποκτημένης ιδιοκτησίας, ακύρωση των νέων ιδιωτικοποιήσεων και επανεξέταση των παλιών, αποκατάσταση των εργατών των κατεστραμμένων επιχειρήσεων, πόροι για τις άνεργες μητέρες, αυξήσεις μισθών-συντάξεων, δημιουργία ανεξάρτητων συνδικάτων, δωρεάν υγεία. Στην Τούζλα, διατυπώνουν το αίτημα να επιστραφούν τα εργοστάσια στους εργάτες υπό δημόσιο έλεγχο και να ξαναρχίσει η παραγωγή. Ειδικά αυτό δείχνει

την κατάρρευση των νεοφιλελεύθερων ιδεολογημάτων, που είχαν δηλητηριάσει την εργατική τάξη.

Από την πρώτη στιγμή, όλα τα plenum απαιτούν πτώση της τοπικής κυβέρνησης, ενώ πολλά καλούν σε ανατροπή της κεντρικής κυβέρνησης. Στον πολιτικό λόγο των εξεγερμένων στοχοποιείται όμως όλο το πολιτικό σύστημα. Όταν τίθεται το θέμα της νέας εξουσίας, από την πλειοψηφία μπαίνει η σκέψη για κυβέρνηση με άφθαρτα, καθαρά και ικανά άτομα και σίγουρα όχι επαγγελματίες πολιτικούς. Αυτό συμπληρώνεται με το αίτημα για περισσότερη και πραγματική δημοκρατία, για άμεσο έλεγχο της κυβέρνησης απ' τα plenum.

Μορφές Πάλης - Καταστολή

Πολλοί διαδηλωτές ξυλοκοπήθηκαν απ' την αστυνομία και εκατοντάδες συνελήφθησαν, όμως απελευθερώθηκαν λόγω των διαδηλώσεων αλληλεγγύης. Η καταστολή έκανε και τους διαδηλωτές έγιναν πιο μαχητικούς. Πολλές φορές έχουν αντιμετωπίσει με επιτυχία την αστυνομία, έβαλαν φωτιά σε κυβερνητικά κτήρια, ενώ απήγαγαν προσωρινά το δήμαρχο στο Μπρσσκο! Οι πολύμορφες δράσεις τους έχουν φέρει το ντόπιο καθεστώς «στα γόνατα», προ των θυρών ξένης στρατιωτικής επέμβασης. Ο Βαλεντίν Ίνζκο, Ειδικός Εκπρόσωπος της Ε.Ε. στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, πρότεινε δημοσίως να χρησιμοποιηθεί το ΝΑΤΟ «για να επιστρέψει η χώρα στις δουλειές»!

Η πλειοψηφία των αγωνιστών δεν ανήκει σε κόμματα. Μικρές ομάδες αριστερών και αναρχοσυνδικαλιστών παίζουν ρόλο στις κινητοποιήσεις και την οργάνωση των plenum - και φαίνεται να ενισχύονται. Μεγαλύτερο ρόλο παίζουν ομάδες («εξέγερ-

ση», «σοκ») που συγκροτήθηκαν στη διάρκεια της εξέγερσης μέσω διαδικτύου και τα ανεξάρτητα συνδικάτα (ειδικά στην Τούζλα). Ακόμα συμμετέχουν το Δίκτυο Γυναικών και η Ένωση Δημοσιογράφων.

Πολύ σημαντικό είναι ότι η εξέγερση έχει έντονα αντιεθνικιστικό χρώμα. Αυτό σε μια χώρα και ευρύτερη περιοχή όπου ο εθνικισμός είναι το βασικό χαρτί όλων των ελίτ (σερβικών, κροατικών, βοσνιακών), που απ' την αρχή της εξέγερσης επικαλούνται τα γνωστά «ξένα κέντρα»... Αυτές οι θεωρίες έγιναν γρήγορα ανέκδοτο. Τους απαντά το -διάσημο πια- πανό στο Μόστιαρ: «Πεινάμε σε τρεις γλώσσες!»

Οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται, αλλά το πρώτο εξεγερτικό κύμα έχει κοπάσει. Τα πράγματα θα ήταν πολύ πιο ελπιδοφόρα αν υπήρχε κάποια καλύτερη οργανωτική και κινηματική εμπειρία, ιδιαίτερα κάποια αξιόλογη επαναστατική/κομμουνιστική δύναμη.

Το κίνημα όμως φαίνεται να έχει ακόμα πολλές δυνατότητες: σύμφωνα με δημοσκοπήσεις έχει υποστήριξη του 93% των Βόσνιων και συνολικά του 88% του πληθυσμού. Τα plenum είναι ένα καλό βήμα, αν δεν δηλητηριαστούν από απομεινάρια αυταπατών για «τίμιους πολιτικούς», «ειδικούς» κ.λπ. Είναι δυνατό να δημοιουργήσουν ένα κίνημα που θα μεταφέρει τις αρχές της εργατικής δημοκρατίας και της ενεργητικής κινητοποίησης σ' όλη την κοινωνία. Ήδη έχουν βοηθήσει να μετατοπιστεί το κέντρο των αποφάσεων προς τις μάζες.

Βασικό καθήκον είναι η δημιουργία τέτοιων συνελεύσεων και στους χώρους εργασίας, και ο μετασχηματισμός τους στις οργανώσεις εκείνες που απαιτούνται για να έρθουν οι μάζες σε μια αποτελεσματική αντιπαράθεση με τους κυβερνώντες. Και αυτό προϋποθέτει καλύτερη οργάνωση, σχέδιο πρακτικό και πολιτικό, ενάντια στις δυνάμεις καταστολής, τις ντόπιες ελίτ αλλά και στους ιμπεριαλιστές.

■ Γιώργος Θ.

ΙΤΑΛΙΑ

Αντιδημοκρατικές πολιτικές εξελίξεις

Ούτε ένας χρόνος δεν πέρασε από τις ιταλικές εκλογές, που είχαν αναδείξει κυβέρνηση τον συνασπισμό Δημοκρατικού Κόμματος (Λέτα) - Λαού της Ελευθερίας (Μπερλουσκόνι) - Επιλογής Πολιτών (Μόντι). Αυτή η κυβέρνηση (πρωθυπουργός ο Λέτα) είχε αντικαταστήσει τον πραξικοπηματικά διορισμένο πρωθυπουργό-τραπεζίτη Μόντι (ο ιταλός Παπαδήμος). Μέσα σ' αυτό τον ένα χρόνο, ο Μπερλουσκόνι καταδικάστηκε για απάτες, η «συμμαχία» του διασπάστηκε και ο ίδιος αποχώρησε απ' την κυβέρνηση, ενώ παρέμειναν σ' αυτή οι διασπασθέντες με το όνομα Νέα Κεντροδεξιά υπό τον Αλφάνο. Το Φλεβάρη, μ' ένα «βελοούδινο» πραξικόπημα, η κυβέρνηση αντικαταστάθηκε με μια νέα, με πρωθυπουργό τον Ρέντσι.

Η κατάσταση του ιταλικού καπιταλισμού χειροτερεύει διαρκώς. Τα τελευταία χρόνια, το ΑΕΠ έχει συρρικνωθεί 10%, η βιομηχανική παραγωγή μειώθηκε 25%, το δημόσιο χρέος ξεπέρασε τα 2 τρις ευρώ. Οι αντεργατικές πολιτικές φούντωσαν την ανεργία, τη μαύρη εργασία, τη φτώχεια. Τα αστικά κόμματα αδυνατούν να διαχειριστούν

την κατάσταση, εγκλωβισμένα ανάμεσα στην οργή των λαϊκών στρωμάτων και τις απαιτήσεις της Ε.Ε. και των καπιταλιστών. Το ιταλικό κεφάλαιο απαιτεί μια κυβέρνηση που θα συντρίψει κάθε εργατικό δικαίωμα, ώστε ο ιταλικός καπιταλισμός ν' αποφύγει το φάσμα της χρεοκοπίας. Η όξυνση της κρίσης αναβιώνει ακόμα και τις φασιστικές συμμορίες.

Οι απαιτήσεις του κεφαλαίου για νέα κυβέρνηση επιβλήθηκαν με την αλλαγή ηγεσίας στο Δημοκρατικό Κόμμα (ΔΚ).

Ο Ρέντσι (γραμματέας του ΔΚ) έκανε πρόταση μομφής στον Λέτα μέσα στο κόμμα, κερδίζοντας με συντριπτική πλειοψηφία. Συμφώνησε με τους Μόντι και Αλφάνο τη συνέχιση της κυβερνητικής συνεργασίας, κανονίζοντας μαζί τους νέο υπουργικό συμβούλιο και έχοντας την έγκριση του προέδρου της δημοκρατίας Ναπολιτάνο, που εφαρμόζει κάθε φορά τις άνωθεν εντολές. Χωρίς να γίνει συνεδρίαση της βουλής, όπου ο Λέτα ν' ανακοινώσει την παραίτηση της κυβέρνησής του, έγινε απευθείας ψηφοφορία για ψήφο εμπιστοσύνης στη νέα κυβέρνηση, την οποία αυτή κέρδισε σε Βουλή και Γερουσία.

Αυτή η ταχύτατη, επί της ουσί-

ας πραξικοπηματική, αλλαγή έγινε στο όνομα δημιουργίας μιας ευέλικτης-αποφασιστικής κυβέρνησης, που θα δράσει άμεσα για τη θεραπεία των «ασθενειών» του ιταλικού καπιταλισμού και πάνω απ' όλα ενάντια στους εργαζόμενους.

Κυβέρνηση ταξικού πολέμου

Ο Ρέντσι, μόλις 40 χρονών, είναι δήμαρχος της Φλωρεντίας. Έχει σαν προσωπικό σύμβουλο τον χρηματιστή Σέρα, αποκαλούμενο και «ληστή των Νήσων Κέιμαν» (διεθνής φορολογικός παράδεισος). Στηρίζεται από γνωστούς τραπεζίτες, βιομήχανους (Πιρέλι) και μεγαλοεπιχειρηματίες. Πριν κάνει την «κίνησή» του, συναντήθηκε με τον πρόεδρο του Συνδέσμου Ιταλών Βιομηχάνων και πήρε την έγκρισή του. Υπουργός Οικονομικών τοποθετήθηκε ο Παντοάν, επικεφαλής του ΟΟΣΑ και πρώην στέλεχος του ΔΝΤ.

Οι πρώτες εξαγγελίες των στελεχών της νέας κυβέρνησης σκιαγραφούν την πολιτική που θ' ακολουθήσει.

(1) Συνταγματικές αλλαγές και αλλαγή του εκλογικού νόμου: Θέλουν να καταργήσουν τη Γερουσία και ν' αφήσουν μόνο τη Βουλή. Έτσι δεν θ' ανησυχούν για πλει-

οψηφίες και στα δύο σώματα, περιρίζοντας και τις επιλογές των ψηφοφόρων. Επίσης, θα ζητήσουν αύξηση του ορίου εισόδου στη Βουλή στο 8%, για ν' αποκλείσουν πολλά κόμματα μικρής και μεσαίας απήχησης, στοχεύοντας σε πιο συγκεντρωτικές και ελεγχόμενες κυβερνήσεις. Αντιδημοκρατικός είναι και ο νόμος για τις Ευρωεκλογές, που απαγορεύει τη συμμετοχή κομμάτων χωρίς κοινοβουλευτική αντιπροσωπεία (ζητάει χιλιάδες υπογραφές, που είναι αδύνατο να μαζευτούν από μικρές οργανώσεις/κόμματα).

(2) Φορολογία: Με μπροστάρη την Κεντροδεξιά, που αρνείται κάθε φορολόγηση της μεγάλης περιουσίας, ετοιμάζουν μείωση 10% της φορολογίας των επιχειρήσεων. Αυτό σημαίνει αυτόματα νέα αντιλαϊκά μέτρα για να καλυφθεί η «τρύπα» των εσόδων. Πόσο μάλλον που η πρώτη δήλωση του Παντοάν μιλάει για περιστολή των δημοσίων δαπανών ως πρώτη προτεραιότητα.

(3) Εργασιακά: Σύσσωμη η αστική τάξη ζητάει συντριβή των μισθών. Εκβιάζουν μεταφέροντας εταιρείες ή τμήματά τους στο εξωτερικό (π.χ. Τελεπεφόρμανς (τηλεφωνικά κέντρα) στην Αλβανία) - ή απειλώντας και για μεταφορά της έδρας τους στο εξωτερικό (βλ. Φιάτ).

Επίσης, ο Ρέντσι προτείνει: οι νεοπροσληφθέντες εργαζόμενοι να μην αποκτούν στοιχειώδη εργασια-

κά δικαιώματα, πριν περάσουν τρία χρόνια στην ίδια εταιρεία - να διευκολύνονται οι απολύσεις - να μειωθεί ο κατώτατος μισθός. Η κυβέρνηση ετοιμάζει την κατάργηση κάθε εργατικού δικαιώματος, το «ελεύθερο» στις επιχειρήσεις για μαζικές απολύσεις και επαναπρόσληψη με αστείες αμοιβές, για να δίνουν τμήματα ολόκληρα σε εργολάβους που πληρώνουν μισθούς Βαλκανίων.

Το εργατικό κίνημα δίνει αγώνες, αλλά αυτοί παραμένουν χωρίς συντονισμό και ενοποίηση. Η αριστερά, ρεφορμιστική και «ριζοσπαστική» είναι αναξιόπιστες ή και έχουν καταρρεύσει πλήρως, μετά τη συμμετοχή της Κομμουνιστικής Επανάστασης στην κυβέρνηση Πρόντι. Κόμματα διαμαρτυρίας σαν του Γκρίλο απέχουν έτη φωτός απ' το να συνεισφέρουν στην οργάνωση των αγώνων. Αναζητείται ένας νέος πόλος για τη συσπείρωση της εργατικής τάξης. Βέβαια, σ' αυτή τη μάχη και η ιταλική μπουρζουαζία μπαίνει τραυματισμένη και αναξιόπιστη: το 70% θεωρεί μη δημοκρατική την αλλαγή κυβέρνησης και σύντομα η κλίκα Ρέντσι θα γίνει λαομίσητη όσο και των Σαμαρά-Βενιζέλου. Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση, το καθήκον οικοδόμησης μιας νέας, ταξικής, επαναστατικής αριστεράς αποκτά μια δραματική επικαιρότητα - όχι μόνο για την Ιταλία αλλά για όλη την Ευρώπη.

Εκλογές στο Ελ Σαλβαδόρ

Το FMLN ένα βήμα πριν την κυβέρνηση

Στις 2 Φεβρουαρίου έγιναν προεδρικές εκλογές στο Ελ Σαλβαδόρ, τη μικρότερη και φτωχότερη χώρα της Κεντρικής Αμερικής. Εικοσιδύο χρόνια μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου μεταξύ των μαρξιστών ανταρτών του FMLN (Μέτωπο Φαραμπούντο Μαρτί για την Εθνική Απελευθέρωση (*)) και της ακροδεξιάς ολιγαρχίας που υποστηρίζεται από τις ΗΠΑ, η χώρα είναι αντιμετώπι με δυσθεώρητα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα. Είναι αναπόφευκτο η ίδια κοινωνική και πολιτική σύγκρουση που τη διαπερνάει διαχρονικά, μεταξύ «των λίγων που τα έχουν όλα και των πολλών που δεν έχουν τίποτα», να ξαναπολωθεί. Το FMLN, που μετά το 1992 είναι το μοναδικό αντιπολιτευτικό κόμμα απέναντι στην ακροδεξιά ολιγαρχία, βρίσκεται ένα βήμα πριν τη δεύτερη συνεχόμενη εκλογική νίκη.

Κερδίζοντας το 49% των ψήφων, έναντι 39% του δεξιού ARENA και 11,4% του κεντροδεξιού κόμματος Ενότητα, επικράτησε σε μια εκλογική καμπάνια αφόρητα πολωμένη. Όμως, παρά τη μεγάλη διαφορά των δέκα μονάδων ο εκλογικός νόμος δεν δίνει τη δυνατότητα να σχηματιστεί κυβέρνηση και έτσι θα διεξαχθεί επαναληπτικός γύρος στις 9 Μαρτίου.

Η δεύτερη νίκη για το FMLN είναι σχεδόν βέβαιη. Το 2009 είχε κερδίσει το 51,3% των ψήφων και 35 από τους 84 βουλευτές στη Νομοθετική Συνέλευση, σχηματίζοντας κυβέρνηση με πρόεδρο τον Μαουρίσιο Φούνες, έναν αριστερό πρώην δημοσιογράφο, και αντιπρόεδρο τον Σαλβαδόρ Σάντσες Σερέν, πρώην διοικητή των αντάρτικων δυνάμεων, ο οποίος ήταν επικεφαλής τους κατά τη διάρκεια των ειρηνευτικών διαπραγματεύσεων με την κυβέρνηση το 1992. Σημε-

ρινός υποψήφιος πρόεδρος και νικητής του «πρώτου γύρου», ο Σερέν και το κόμμα του βρίσκονται αντιμετώπι με τη λυσασμένη προπαγάνδα των ΜΜΕ και το άσβηστο μίσος των γιάνκηδων καπιταλιστών και καναλαρχών, που βλέπουν μία-μία τις πρώην «μπανανιές» τους να πέφτουν στα χέρια αριστερών κυβερνήσεων.

Είναι χαρακτηριστικό πως το Ελ Σαλβαδόρ (μαζί με το Ανατολικό Τιμόρ, το Εκουαδόρ και τον Παναμά) έχει το αμερικάνικο δολάριο ως επίσημο νόμισμα και βρίσκεται κάτω από ασφυκτική οικονομική επιτήρηση και κηδεμονία των ΗΠΑ. Μέσω της CAFTA (Συμφωνία Ελεύθερου Εμπορίου της Κεντρικής Αμερικής) υπάρχουν στη χώρα 15 «ελεύθερες ζώνες εμπορίου», όπου το αμερικάνικο κεφάλαιο και τα εμπορεύματά του είναι ο μόνος νόμος.

Το 15,9% του ΑΕΠ της χώρας προέρχεται από τα εμπόσια μεταναστών στις ΗΠΑ. Η μάστιγα της εγκληματικότητας οφείλεται στις ΗΠΑ. Οι δύο μεγάλες αντίπαλες συμμορίες, με πάνω από 60.000 μέλη, οι Mara Salvatruchas (MS-13) και 18 Street – γέννημα θρέμμα της χαμένης γενιάς του εμφυλίου – έχουν τις ρίζες τους στις συμμορίες του Λος Άντζελες, όπου εντάσσονταν οι κεντροαμερικανοί μετανάστες για να επιβιώσουν. Το 60% των όπλων τους προέρχεται από τις ΗΠΑ. Με το νόμο της ζούγκλας που έχουν επιβάλει οι ιμπεριαλιστές, το Ελ Σαλβαδόρ είναι από τις πιο επικίνδυνες περιοχές του πλανήτη με έναν από τους υψηλότερους δείκτες κατοχής όπλων ανά κάτοικο στον κόσμο. Ο δείκτης ανθρωποκτονιών ήταν την τριετία 2009-11 από τους υψηλότερους στον κόσμο: 70 δολοφονίες ανά 100.000 κατοίκους (4.000 φόνοι τον χρόνο). Το 2012 οι ηγεσίες των δύο συμμοριών υπέγραψαν ανα-

κωχή, κάτι που και η κυβέρνηση διευκόλυνε για να μειωθούν οι δολοφονίες. Το 2013 ο δείκτης μειώθηκε στις 39 δολοφονίες ανά 100.000 κατοίκους (2.200 φόνοι τον χρόνο).

Στην Κεντρική Αμερική (43 εκατομμύρια κάτοικοι), όπου ο μισός πληθυσμός ζει σε ακραία φτώχεια και υποσιτίζεται, μια μικρή ομάδα 1025 εκατομμυριούχων – 0,041% του πληθυσμού της περιοχής – συγκεντρώνει περιουσία 137 δις δολαρίων, ενώ το ΑΕΠ της περιοχής το 2012 ήταν 172 δις. Στο Ελ Σαλβαδόρ, που μέχρι τις αρχές του 20ου αιώνα ήταν κάτω από τον οικονομικό και πολιτικό έλεγχο μιας κάστας 14 οικογενειών, οι ανισότητες είναι φαραωνικές. Το 2013 150 εκατομμυριούχοι, σε έναν πληθυσμό 6,2 εκατομμυρίων, είχαν περιουσία 20 δις δολάρια, όταν το σαλβαδοριανό ΑΕΠ ήταν μόλις 23,8 δις. Το 34,5% του πληθυσμού ζει κάτω από το όριο της φτώχειας και, σύμφωνα με τον ΟΗΕ, το 60% των κατοικιών έχει βασικές ελλείψεις υγιεινής, καθαριότητας κ.λπ. Την πενταετία 2005-2010 το Ελ Σαλβαδόρ είχε δείκτη γεννήσεων μόλις 22,8 ανά 1000 κατοίκους και τον υψηλότερο δείκτη θανάτων στην Κεντρική Αμερική, 5,9 ανά 1000 κατοίκους, ενώ το προσδόκιμο υγιούς ζωής είναι 57 έτη για τους άνδρες και 62 για τις γυναίκες.

Ο εμφύλιος στο Ελ Σαλβαδόρ (1980-1992) ήταν από τους πιο σκληρούς και βαναυσους στην ιστορία. Η ντόπια ολιγαρχία, με την ανοιχτή στρατιωτική βοήθεια, εξοπλισμό και εκπαίδευση από τους Αμερικάνους, αδυνατώντας να νικήσει τους αντάρτες, διέπραξε μερικά από τα πιο επιασχυντα και βάνασα εγκλήματα στην ιστορία του 20ού αιώνα. Ο απολογισμός των συγκρούσεων ήταν πάνω από 70.000 νεκροί και 8.000 εξαφανισμένοι. Έγιναν αμέτρητες σφαγές αμάχων, ξεκλήρισμα ολόκληρων χωριών και περιο-

¡QUE VIVA EL PUEBLO SALVADOREÑO!

χών, αποτέλεσμα μιας απάνθρωπης πολεμικής τακτικής γνωστής ως «ρημαγμένη γη», που είχε σκοπό να αφαιρέσει από το αντάρτικο την κοινωνική του βάση υποστήριξης. Έχουν καταγραφεί σφαγές όπως εκείνες στα χωριά Ελ Μοζότε και Ρίο Σουμπούλ, σε καθεμία από τις οποίες δολοφονήθηκαν χιλιάδες άτομα. Μέχρι σήμερα καμιά έρευνα δεν έχει γίνει για αυτά τα εγκλήματα και κανένας δεν έχει τιμωρηθεί. Η ατιμωρησία επιβάλλεται από έναν νόμο του 1993, της κυβέρνησης του Αλφρέντο Κριστιάνι, που δίνει αμνηστία σε όλους τους εγκληματίες του πολέμου.

[*] Ο Φαραμπούντο Μαρτί ήταν επαναστάτης κομμουνιστής, σύμβολο των καταπιεσμένων μαζών του Ελ Σαλβαδόρ. Ιδρυτής και ηγέτης του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελ Σαλβαδόρ, ηγήθηκε μιας εξέγερσης στις 22/1/1932 ενάντια στη στρατιωτική δικτατορία του Μαξιμιλιάνο Μαρτίνες. Η εξέγερση πνίγηκε στο αίμα και η αντίδραση έσφαξε πάνω από 30.000 αγρότες και εργάτες. Εκτελέστηκε την 1η Φλεβάρη του 1932, κρατώντας ηρωική στάση απέναντι στους εκτελεστές του. Για τη ζωή και τον ηρωικό του θάνατο έμελλε να μείνει αθάνατος στη μνήμη του σαλβαδοριανού λαού.

P. B.

Ταϊλάνδη

Ταραχές και πολιτικό αδιέξοδο

Σε μια νέα περίοδο πολιτικής αστάθειας και αδιεξόδου έχει μπει η Ταϊλάνδη. Οι πρόωρες βουλευτικές εκλογές που προκηρύχθηκαν και διεξήχθησαν στις 2 Φλεβάρη έχουν πάρει τουλάχιστον τρεις παρατάξεις και είναι άγνωστο πότε τελικά θα ολοκληρωθούν. Τις εκλογές προκήρυξε η πρωθυπουργός Πινγκλάκ Σιναουάτρα κάτω από την τεράστια πίεση που δέχθηκε από τις διαδηλώσεις που ξέσπασαν τον περασμένο Νοέμβριο.

Οι αντικυβερνητικές διαδηλώσεις ξεκίνησαν όταν η κυβέρνηση αρνήθηκε να ικανοποιήσει τα αιτήματα της αντιπολίτευσης, που ζητούσε παραίτηση της πρωθυπουργού, συγκρότηση μιας μεταβατικής κυβέρνησης και ενός μη εκλεγμένου «λαϊκού συμβουλίου» με μέλη που θα όριζε η αντιπολίτευση και το οποίο θα προχωρούσε σε μεταρρυθμίσεις πριν τη διεξαγωγή νέων εκλογών. Η κυβέρνηση τελικά δέχθηκε τη διεξαγωγή πρόωρων εκλογών απορρίπτοντας τα άλλα αιτήματα.

Επικεφαλής της αντιπολίτευσης είναι το Δημοκρατικό Κόμμα, το οποίο έχει να κερδίσει σε εκλογική αναμέτρηση εδώ και 20 χρόνια και, αντιλαμβανόμενο ότι χωρίς μεταρρυθμίσεις του εκλογικού νόμου θα χάσει στις εκλογές, ανήγγειλε ότι θα τις μπουκοτάρει. Προσέφυγαν στην Εκλογική Επιτροπή ζητώντας αναβολή των εκλογών, αλλά η επιτροπή απέρριψε το αίτημα. Οι οπαδοί της αντιπολίτευσης προχώρησαν σε καταλήψεις δημόσιων κτηρίων και υπηρεσιών και σε αποκλεισμό

μεγάλων δρόμων, παραλύοντας την πρωτεύουσα της χώρας Μπανγκόκ. Εστήσαν σκηνές σε κεντρικά σημεία της πόλης, απέκλεισαν τα στίπια της πρωθυπουργού και άλλων μελών της κυβέρνησης και ανακοίνωσαν ότι θα τους διακόψουν την παροχή νερού και ηλεκτρικού ρεύματος. Εμπόδισαν ψηφοφόρους να εγγραφούν στους εκλογικούς καταλόγους, ενώ σε 28 περιφέρειες δεν έγινε δυνατή ούτε η κατάθεση των υποψηφιοτήτων. Την ημέρα των εκλογών δεν επέτρεψαν τη διεξαγωγή τους σε 69 περιφέρειες, κυρίως στις νότιες περιοχές της χώρας. Συνολικά οι εκλογές δεν διεξήχθησαν στο 10% των εκλογικών κέντρων.

Η κυβέρνηση απάντησε στο μπουκοτάζ με την κήρυξη καθεστώτος «έκτακτης ανάγκης», απαγορεύοντας τις διαδηλώσεις, τις δημόσιες συναθροίσεις, σε μερικές περιοχές ακόμα και την κυκλοφορία. Επέβαλε λογοκρισία στα ΜΜΕ και φυλακίστηκαν στελέχη της αντιπολίτευσης χωρίς να τους απαγγελθούν κατηγορίες. Αρχικά η αστυνομία επέδειξε συγκρατημένη στάση στην επιβολή του καθεστώτος «έκτακτης ανάγκης», καθώς όμως υπήρχε ο κίνδυνος να πέσουν όλα τα κυβερνητικά κτήρια στα χέρια των διαδηλωτών, οργανώθηκε η επιχείρηση «Αποστολή: Ειρήνη για την Μπανγκόκ», κατά την οποία μια δύναμη 15 χιλιάδων αστυνομικών ανακατέλαβε όλα τα δημόσια κτήρια και άνοιξε τις οδικές αρτηρίες. Στις συγκρούσεις μεταξύ διαδηλωτών και αστυνομίας τους τελευταίους μήνες έχουν χάσει τη ζωή τους τουλάχιστον 20 άνθρωποι και έχουν τραυματιστεί πάνω από 300. Η όλη κατάσταση έχει τινάξει στον αέρα την αξιοπιστία των εκλογών και είναι πολύ αμφίβολο αν και τότε θα μπορούσε να συγκροτηθεί νέα κυβέρνηση.

Η σύγκρουση μεταξύ κυβέρνησης και αντιπολίτευσης στην Ταϊλάνδη εκφράζει τη σύγκρουση μεταξύ δύο διαφορετικών μερίδων της οικονομικής ελίτ της χώρας αλλά αποτελεί και μια στρεβλή μορφή της ταξικής πάλης. Το Δημοκρατικό Κόμμα είναι υπερσυντηρητικό και αντιπροσωπεύει τα ανώτερα βασιλικά στρώματα και την πλούσια μεσαία τάξη, που επιζητούν να συνεχιστεί το σχεδόν φεουδαρχικό καθεστώς με το οποίο κυβερνούσαν τη χώρα και απομυζούσαν τον πλούτο της, ενώ η πλειονότητα του πληθυσμού ζει σε άθλιες συνθήκες.

Το Ρuea Thai (PT) της πρωθυπουργού Πινγκλάκ Σιναουάτρα είναι κόμμα της αστικής τάξης και σε καμία περίπτωση δεν θέλει ουσιαστικές αλλαγές του συστήματος, ούτε και την ανατροπή της βασιλικής εξουσίας. Αντιπροσωπεύει τη μερίδα της αστικής τάξης που, στην προσπάθειά της να πάρει την πολιτική εξουσία και να διατηρηθεί σε αυτήν, αναγνώρισε κάποιες ελευθερίες και δικαιώματα στα πληβειακά στρώματα. Το 2001 το PT κέρδισε τις εκλογές υπό την ηγεσία του Θακσίν Σιναουάτρα, αδελφού της νυν πρωθυπουργού, και εφάρμοσε κάποιες μεταρρυθμίσεις, κυρίως στην υγεία και την παιδεία. Οργάνωσε ένα πρωτοβάθμιο σύστημα καθολικής και δωρεάν περίθαλψης, καθιέρωσε τη δωρεάν πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση, χρηματοδότησε ένα πρόγραμμα για τη στέγαση φτωχών και ενίσχυσε

τους φτωχούς αγρότες μέσω κρατικών επιχορηγήσεων. Ο Θακσίν, πλούσιος επιχειρηματίας ο ίδιος, ήταν θιασώτης της ελεύθερης αγοράς και των ιδιωτικοποιήσεων και γι' αυτό, ενώ ήταν ιδιαίτερα δημοφιλής στις αγροτικές μάζες, έχασε την υποστήριξη των δημοσίων υπαλλήλων και έφερε τα σωματεία τους εναντίον του.

Το 2006 ο Σιναουάτρα ανατράπηκε με στρατιωτικό πραξικόπημα και αυτοεξορίστηκε. Στις εκλογές του 2011 η αδελφή του, που είχε αναλάβει τα ηνία του κόμματος και η οποία κατηγορείται από το Δημοκρατικό Κόμμα ότι είναι μαριονέτα του αδελφού της, νίκησε και σχημάτισε κυβέρνηση. Σημαντικό ρόλο στην εκλογή της έπαιξε η συμμαχία «Κόκκινα Πουκάμισα», μια μορφή οργάνωσης και αυτοοργάνωσης του κινήματος παραπλήσια με το κίνημα των πλατειών, με αιτήματα την παραίτηση του βασιλιά, τη φιλελευθεροποίηση της δημόσιας ζωής και τις οικονομικές μεταρρυθμίσεις προς όφελος των φτωχών.

Ωστόσο, η Πινγκλάκ Σιναουάτρα και μέλη της κυβέρνησής της κατηγορούνται για αυταρχισμό, διαφθορά και κατασπατάληση κρατικών χρημάτων σε σχέση με τις επιχορηγήσεις των καλλιεργητών ρυζιού. Η κυβέρνηση κατηγορείται ότι αγόρασε την παραγωγή τους σε τιμή 50% πάνω από την κανονική τιμή της αγοράς, εξαγοράζοντας έτσι την ψήφο τους. Η Επιτροπή για την Καταπολέμηση της Διαφθοράς στην Ταϊλάνδη ανακοίνωσε ότι πρόκειται να απαγγείλει κατηγορίες εναντίον της πρωθυπουργού, δημιουργώντας έτσι το ενδεχόμενο ότι ακόμα και αν κερδίσει τις εκλογές θα είναι υπόδικη.

BENEZOUELA

Νέα όξυνση έναν χρόνο μετά το θάνατο το Τσάβες

Στις 5 Μάρτη 2013, ο πρόεδρος της Βενεζουέλας Ούγκο Τσάβες έχασε τη μάχη με τον καρκίνο. Ο Τσάβες ήταν αξιωματικός στο σώμα των αλεξιπτωτιστών. Το 1992 προσπάθησε, χωρίς επιτυχία, να ανατρέψει την αντιδραστική κυβέρνηση Πέρες. Αφού πέρασε δύο χρόνια στη φυλακή, οργάνωσε το «Κίνημα για την Πέμπτη Δημοκρατία». Οι βάρβαρες νεοφιλελεύθερες πολιτικές, που βύθιζαν τον λαό της Βενεζουέλας στην εξαθλίωση, αλλά και η συνεπής παρουσία του Τσάβες στους αγώνες, άνοιξαν τον δρόμο για τη θριαμβευτική εκλογή του στην προεδρία το 1998. Παρότι βέβαια η κυβέρνησή του δεν ήταν σοσιαλιστική, έδωσε από την αρχή το στίγμα της προς όφελος των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων: εθνικοποίηση της πετρελαϊκής βιομηχανίας και άλλων στρατηγικών τομέων, διανομή τσιφλικιών σε φτωχούς αγρότες, δραστική μείωση της ανεργίας και της φτώχειας, διαρκής ενίσχυση της δημόσιας υγείας και παιδείας, σύγκρουση με τις πολιτικές του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Η Βενεζουέλα του Τσάβες έγινε μόνιμος πόλος έλξης για κάθε προοδευτική κυβέρνηση και κίνημα στη Λατινική Αμερική αλλά και ευρύτερα. Η πολιτική αυτή οδήγησε σε ραγδαία άνοδο της ταξικής αυτοπεποίθησης του προλεταριάτου της Βενεζουέλας, που προχώρησε ακόμα και σε εγχειρήματα εργατικού ελέγχου και αυτοδιαχείρισης. Ο ιμπεριαλισμός και η ντόπια αστική τάξη επιχειρήσαν να ανατρέψουν τον Τσάβες με πραξικόπημα το 2002, το οποίο όμως τσακίστηκε από την άμεση και μαζι-

κή αντίθεση της εργατικής τάξης και των φτωχών μαζών. Η εμπιστοσύνη του λαού εξασφάλισε στον Τσάβες άλλες δύο άνετες εκλογικές νίκες, το 2006 και το 2012.

Ο θάνατός του προκάλεσε εύλογη ανησυχία και αμφιβολία για το αν ο διάδοχός του, Νικόλας Μαδούρο, θα ανταπεξέλθει στις τεράστιες δυσκολίες της σημερινής εσωτερικής και διεθνούς συγκυρίας. Στις νέες προεδρικές εκλογές τον Απρίλη του 2013, ο Μαδούρο πέτυχε οριακή νίκη, με μόλις 1,5% διαφορά από τον υποψήφιο της δεξιάς Ενρίκε Καπρίλες. Αυτό ενθάρρυνε τους καπιταλιστές να εντείνουν τις πιέσεις και τα σαμποτάζ εναντίον της κυβέρνησης. Ο Μαδούρο εμφανίστηκε διατεθειμένος για σημαντικές παραχωρήσεις, που περιλάμβαναν χαλάρωση στον έλεγχο της ροής των κεφαλαίων, ακόμα και αλλαγές στην εργατική νομοθεσία προς όφελος των εργοδοτών. Ο υποχωρήσεις του οδήγησαν σε πτώση της υποστήριξης των μαζών προς την κυβέρνηση. Ωστόσο, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο απέρριψε στην πράξη οποιοδήποτε συμβιβασμό. Το οικονομικό σαμποτάζ οξύνθηκε στο έπακρο, με κύριο όπλο την εκτόξευση των τιμών και του πληθωρισμού με διάφορους τρόπους (τεχνητή έλλειψη αγαθών λόγω συσσώρευσης τους σε αποθήκες, μαύρη αγορά και κομπίνες με την ισοτιμία του δολαρίου κ.α.). Ο Μαδούρο αποφάσισε ν' απαντήσει στις προκλήσεις των καπιταλιστών, με μαζικές κατασχέσεις προϊόντων και συλλήψεις κερδοσκόπων. Εξαιρετικά θετικό είναι επίσης το γεγονός ότι δεν περιορίστηκε στη χρησιμοποίηση της αστυνομίας και του κρατικού μηχανισμού, αλλά ευ-

νόησε και τη μαζική λαϊκή συμμετοχή στην προσπάθεια καταστολής της κερδοσκοπίας, μέσω του φορέα Indepabis. Ανέκτησε έτσι την εμπιστοσύνη των εργαζομένων και των φτωχών, γεγονός που αποτυπώθηκε στις δημοτικές εκλογές του Δεκέμβρη, όπου οι κυβερνητικοί υποψήφιοι επικράτησαν με συνολική διαφορά κοντά στο 10%.

Η νέα όξυνση το τελευταίο διάστημα προκλήθηκε απ' τη λυσσασμένη αντίδραση της αστικής τάξης, με την αμέριστη υποστήριξη του ιμπεριαλισμού. Οι διαδηλώσεις και συγκρούσεις με την αστυνομία των υποστηρικτών της δεξιάς αντιπολίτευσης, με συμμετοχή κυρίως φοιτητών προερχόμενων από μεσαία αστικά στρώματα, συνοδεύονται από τη δράση συμμοριών ακροδεξιών τραμπουκών. Σε αρκετές γειτονίες στήνουν οδοφράγματα τα βράδια, καίγοντας κορμούς δέντρων, λάστιχα και κάδους απορριμμάτων, ενώ παράλληλα καταστρέφουν ιατρικά κέντρα, δημόσιες υπηρεσίες, τις λαϊκές αγορές όπου πωλούνται προϊόντα σε χαμηλές τιμές με καθεστώς διατίμησης, ακόμα και πυλώνες ηλεκτρικής ενέργειας, βυθίζοντας στο σκοτάδι για ώρες πολλές περιοχές. Φυσικά, δεν παραλείπουν να κατηγορήσουν την κυβέρνηση για «ωμή βία και καταστολή» και για τα προβλήματα που δημιουργούνται από τη δράση τους. Η προπαγάνδα των ντόπιων και ξένων ΜΜΕξαπάτησης οργιάζει, παρουσιάζοντας ως «πειστήρια» της κυβερνητικής καταστολής φωτογραφίες όπου στην πραγματικότητα πρωταγωνιστούν αστυνομικοί ενάντια σε λαϊκές κινητοποιήσεις στη Βουλγαρία (!), ενώ χρησιμοποίησαν ακόμα και φωτογραφία όπου τα ελ-

ληνικά ΜΑΤ κλωτσούν τον γνωστό σκύλο «Λουκάνικο» σε διαδήλωση στην πλατεία Συντάγματος (!!).

Η αντίθεση της αντίδρασης στη Βενεζουέλα εντάσσεται σε μια συνολική ένταση της επιθετικότητας του ιμπεριαλισμού, που αποδεικνύεται και από τα δραματικά γεγονότα στην Ουκρανία και έχει τις θεμελιώδεις αιτίες της στα στρατηγικά αδιέξοδα που προκαλεί η παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού και η σχεδόν βέβαιη νέα επιδείνωσή της. Το βασικό διδάγμα για την κυβέρνηση του Μαδούρο αλλά κυρίως για τις εργαζόμενες μάζες της Βενεζουέλας και όλου του κόσμου είναι ότι η κρίση, ο πληθωρισμός και τα σαμποτάζ των καπιταλιστών δεν αντιμετωπίζονται απλά με μια «φιλολαϊκή» πολιτική στα πλαίσια του καπιταλισμού, αλλά με δραστικά αντικαπιταλιστικά μέτρα, εθνικοποίηση των τραπεζών και των βασικών τομέων της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο, μονοπώλιο του εξωτερικού εμπορίου, έλεγχο της ροής κεφαλαίων. Από την άλλη, η καταστολή των κερδοσκόπων και των φασιστικών συμμοριών δεν γίνεται με τους μηχανισμούς του αστικού κράτους αλλά με τη δημιουργία εργατικών πολιτοφυλακών και τον γενικό εξοπλισμό του προλεταριάτου.

■ Γιάννης Χαλάς

Την πρωτοχρονιά του 2014, με ανακοίνωση του Υποδιοικητή Μάρκος, ο κόσμος μάθαινε για τη συγκρότηση και δράση, στο Μεξικό, στην επαρχία Τσιάπας, του Εθνικού Απελευθερωτικού Στρατού των Ζαπατίστας (EZLN). Μερικές χιλιάδες αυτόχθονες Ινδιάνοι πήραν τα όπλα και διακήρυξαν τη «νέα έφοδο για την ανάκτηση της γης, για ελευθερία, αξιοπρέπεια, δικαιοσύνη».

Τότε η ζαπατίστικη εξέγερση φαινόταν σαν τρέλα και παραφωνία, καθώς ο νεοφιλελευθερισμός επικρατούσε απόλυτα και διατυμπάνιζε το «τέλος της ιστορίας». Στις συνθήκες ακραίων ανισοτήτων, όπως στο Μεξικό, όμως, η εξέγερση πατούσε στη σκληρή πραγματικότητα. Οι ιθαγενείς απαγορευόταν να περπατούν στα πεζοδρόμια πόλεων και χωριών, ενώ στις απέραντες γαίες των μεγαλογαιοκτημόνων «κασίκες» οι εργαζόμενες γυναίκες (κατά κανόνα ινδιάνικης καταγωγής) υπόκεινταν στο φεουδαρχικό δίκαιο της «πρώτης νύχτας του γάμου».

Από τον Ζαπάτα στους Ζαπατίστας

Το αίτημα για «γη και ελευθερία» διατυπώνεται, αλλάζει περιεχόμενο, υποχωρεί και επανέρχεται στη Λατινική Αμερική εδώ και αιώνες. Το πρόβλημα της αγροτικής μεταρρύθμισης παραμένει αζεδιάλυτα δεμένο με το συνολικό πρόβλημα των ταξικών σχέσε-

20 χρόνια από την εξέγερση των Ζαπατίστας

ων, καθώς δεν μπόρεσε πλήρως να επιλυθεί παρά τις τεράστιες μεταβολές που έφερε η εξάπλωση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής.

Στη Μεξικάνικη Επανάσταση του 1910 (βλ. το εξαιρετικό βιβλίο του Αλφόνσο Τζίλι *Η Μεξικάνικη Επανάσταση*, εκδ. Κουκίδα), με επικεφαλής τους θρυλικούς Πάντσο Βίγια και Εμιλιάνο Ζαπάτα, η σύγκρουση μεταξύ των «κασίκες» απ' τη μια και των εργατών γης, των αγροτών, του προλεταριάτου απ' την άλλη, ήταν απόλυτη και το ζήτημα της εξουσίας είχε θεθεί σχεδόν αμέσως μετά την ανατροπή και εκδίωξη του δικτάτορα Πορφύριο Ντιάζ το 1911. Ο πρόεδρος Καράνθα (άλλοτε σύμμαχος των Βίγια και Ζαπάτα) συνεργάστηκε στενά με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, που εισέβαλε στη χώρα στη διάρκεια του Α' Παγκόσμιου Πολέμου – και κατάφεραν να καταστείλουν την επανάσταση. Τα στρατεύματα του στρατηγού Πέρινγκ εξουδετερώνουν το στρατό του Βίγια, που πέφτει νεκρός το 1917, και με τη δολοφονία του Ζαπάτα σε ενέδρα το 1919 ουσιαστικά η επανάσταση τερματίζεται με νίκη των γαιοκτημόνων. Η επιρροή των επαναστατικών ιδεών και πρακτικών των Ζαπάτα-Βίγια, όμως, δεν εξαφανίστηκε ποτέ.

Ο EZLN έδρασε ανοιχτά για πρώτη φορά την 1η Γενάρη του 1994, εναρκτήρια ημερομηνία ισχύος της NAFTA, της «περιφερειακής ολοκλήρωσης» της Βορείου Αμερικής με τη ζώνη ελεύθερων εμπορικών συναλλαγών. Η NAFTA όξυνε περαιτέρω τις ήδη αβυσσαλέες ανισότητες στο Μεξικό. Τα αμέσως επόμενα χρόνια, τα ποσοστά της φτώχειας (σ' αυτή τη χώρα των 100 εκ. κατοίκων) θα έφταναν ως και το 75%. Το ποσοστό αναλφαβητισμού ήταν πάνω από 10%, αλλά στις

κοινότητες των Ινδιάνων πάνω από 50% και το 75% των παιδιών των Ινδιάνων δεν τελειώνουν ούτε καν την πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Το 86% της παιδικής θνησιμότητας οφείλεται σε απλές εντερικές διαταραχές, ενώ το 60% των παιδιών υποσιτίζεται.

Η εξαθλίωση οδήγησε τελικά στην ένοπλη σύγκρουση με την κεντρική ομοσπονδιακή κυβέρνηση του Μεξικού, σαν μόνο τρόπο επιβολής των αιτημάτων τους σ' ένα διεφθαρμένο πολιτικό προσωπικό και απέναντι στην κρατική και παρακρατική καταστολή.

Το ζαπατίστικο κοινωνικό εγχείρημα

Οι αντιφάσεις σ' αυτή την 20ετή πορεία των Ζαπατίστας, στο εγχείρημά τους για νέες μορφές κοινωνικής οργάνωσης και διακυβέρνησης, καθώς και οργάνωσης της παραγωγής, έχουν αγγίξει πολλά φλέγοντα ζητήματα.

Η αρχική ένοπλη σύγκρουση του EZLN με την κυβέρνηση υποχώρησε έπειτα από μια διαδικασία διαλόγου, για την αυτονομία και την αναγνώριση συνταγματικών δικαιωμάτων ισότητας στους ιθαγενείς, ιδίως μετά τις Συμφωνίες του Σαν Αντρές το 1996. Η κυβέρνηση τελικά πρόσφερε μόνο κάποια ψίχουλα στους εργάτες γης, οδηγώντας τον EZLN σε διακοπή των συνομιλιών και σ' έναν πόλεμο χαμηλής έντασης, που βρίσκεται σε εξέλιξη και σήμερα.

Σταδιακά, ο EZLN διαχωρίστηκε σε στρατιωτικό και πολιτικό σκέλος, με το πρώτο ν' αποσύρεται στις ζούγκλες και τα βουνά της Τσιάπας. Το δεύτερο χτίστηκε με τις αποκαλούμενες «Βάσεις Στήριξης» και τα «Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης», που έχουν μετεξελιχθεί σ' ένα σύστημα αυτοδιοίκησης και συντονισμού των 38 ορεινών δή-

μων της Τσιάπας, που βρίσκονται υπό ζαπατίστικο έλεγχο.

Το 2005, μετά την επονομαζόμενη «6^η Διακήρυξη της ζούγκλας Λακαντόνα», το πολιτικό μέτωπο διευρύνθηκε με οργανώσεις, συλλογικότητες, φορείς και προσωπικότητες, υπό την ονομασία «Άλλη Εκστρατεία». Επιδίωξη ήταν μια πλατιά συσπείρωση πάνω σε μια μίνιμουμ ιδεολογικοπολιτική συμφωνία, με αποφάσεις από συνελεύσεις και ενεργή συμμετοχή όλων, με εναλλαγή και άμεση ανακλητότητα στις θέσεις ευθύνης. Το 2006, η «Άλλη Εκστρατεία» απέκτησε σημαντικές διεθνείς διαστάσεις και απήχηση.

Μεγάλη αδυναμία των Ζαπατίστας παραμένει η έλλειψη ενός επαναστατικού προγράμματος, που θα συνδέει τη σύγκρουση με την κυβέρνηση με το ζήτημα της σοσιαλιστικής επανάστασης. Επίσης, η αποσπασματική αντιμετώπιση της κοινωνικής οργάνωσης με την προβολή των «κομμουνιστικών αυτόνομων νησίδων» στα πλαίσια του καπιταλισμού.

Ωστόσο, αξίζουν την αμέριστη αλληλεγγύη του εργατικού κινήματος και των επαναστατών. Έδωσαν ένα από τα πρώτα ραπίσματα στο νεοφιλελευθερισμό, την εποχή που έμοιαζε παντοδύναμος, εμπνέοντας χιλιάδες κόσμου και αγωνιστών. Ενώ έχουν και μετρήσιμα αποτελέσματα σε ζωτικά κοινωνικά θέματα (παιδική θνησιμότητα, αναλφαβητισμός, υγειονομική περιθαλψη, ισότητα των δύο φύλων, πρόσβαση των ιθαγενών σε υγεία και εκπαίδευση, αδερφική συνύπαρξη 57 ινδιάνικων φυλών με 92 διαφορετικές γλώσσες), που αποτελούν κίνητρα εμπνευσής και αγώνα.

■ Βασίλης Ζόγκας

Νέος Ψυχρός Πόλεμος στην Ουκρανία

Όχι στους ιμπεριαλιστές ΕΕ-ΗΠΑ και Ρωσίας

Κάτω οι φασίστες

■ Κώστας Δικαίος

1 Οι μαζικές κινητοποιήσεις, κύρια στη δυτική Ουκρανία, είχαν ως βάση την άθλια οικονομική κατάσταση και τη σαπίλα της κυβέρνησης Γιανουκόβιτς, που προεδρεύει απ' το 2010 βουτηγμένος στα σκάνδαλα, τον άκρατο πλουτισμό, την απίστευτη μεταφορά πλούτου στους «ολιγάρχες». Όμως, όταν οι δυνάμεις του εργατικού κινήματος απουσιάζουν, η ταξική πάλη παίρνει στρεβλές εκφράσεις – ακόμα και με καταστροφικές συνέπειες, όταν κυριαρχούν μίσσηνα όργανα των ιμπεριαλιστών και φασίστες, που συγκεντρώνουν ό,τι πιο αντιδραστικό. Αυτό συμβαίνει στην Ουκρανία. Οι μάζες πιάστηκαν απελπισμένες απ' ό,τι βρήκαν μπροστά τους, κινδυνεύοντας όχι μόνο να προδοθούν αλλά και να σφαγιαστούν!

2 Η «εξέγερση» άρχισε όταν ο Γιανουκόβιτς, λίγες μέρες πριν την υπογραφή της σύνδεσης Ε.Ε.-Ουκρανίας, δήλωσε ότι σταματάει τη διαδικασία. Ήταν μια ήττα της Ε.Ε. και μια επιτυχία της Ρωσίας, που αποσκοπεί στην «αντιδυτική» Τελωνειακή Ένωση Ρωσίας, Λευκορωσίας, Ουκρανίας, Καζακστάν.

Η Ε.Ε. πρόσφερε ελάχιστα στις συνδεδεμένες πρώην σοβιετικές χώρες (η Πολωνία, όταν συνδέθηκε, πήρε 160 δις ευρώ, ενώ στην Ουκρανία έδιναν μόλις 1 δις!). Κυρίως όμως η Ρωσία έσπευσε να υπογράψει συμφωνία με την Ουκρανία για άμεση καταβολή 15 δις, μείωση της τιμής του φυσικού αερίου (απ' το οποίο εξαρτάται απόλυτα η Ουκρανία), συμφωνίες για την κατασκευή αεροπλάνων και οδικών αξόνων. Για τους «ολιγάρχες», το «ευρωπαϊκό όνειρο» είναι σήμερα πολύ λιγότερο πειστικό απ' το ζεστό ρωσικό χρήμα και άλλωστε ελάχιστα ενδιαφέρονται για την ανεξαρτησία της χώρας. Η Κίνα επίσης υπόσχεται επενδύσεις, που περιλαμβάνουν νέο λιμάνι στην Κριμαία (για από κοινού εκμετάλλευσή με τη Ρωσία).

Απειλούνταν λοιπόν η απομάκρυνση της Ουκρανίας απ' την επιρροή της Ε.Ε. (ιδιαίτερα της Γερμανίας), οπότε αυτή έριξε στην αντιπαράθεση όλα τα μέσα.

3 Η Ε.Ε. στηρίχθηκε **καταρχάς** στην ανικανότητα του Γιανουκόβιτς να ικανοποιήσει και την παραμικρή λαϊκή ανάγκη, στην ταύπισή του με τους «ολιγάρχες», στην προσπάθειά του να δημιουργήσει «νέα τζάκια». Αποξενώθηκε έτσι ακόμα κι απ' τη λαϊκή βάση των ανατολικών και νότιων ρωσόφωνων περιοχών, που αποτελούσαν εκλογικό του προπύργιο.

Δεύτερον, στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του δυτικού κομματιού. Η Ουκρανία πά-

ντα ταλαντευόταν ανάμεσα σε Ανατολή και Δύση (χώρα-δημιούργημα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, ανάχωμα και πεδίο αντιπαράθεσης μεταξύ Μόσχας και Βερολίνου). Ένα έθνος διχασμένο, με το δυτικό και ανατολικό κομμάτι να συγκρούονται για το λατινικό και το κυριλλικό αλφάβητο, τη ρωσική ορθοδοξία, την ουκρανική εκκλησία (αποσχισμένη απ' το πατριαρχείο της Μόσχας) και τους καθολικούς ουνίτες. Γερμανοί, Σουηδοί, Πολωνοί και Λιθουανοί πολλές φορές κυριάρχησαν στο δυτικό τμήμα το Μεσαίωνα. Το δυτικό τμήμα παλιότερα ονομαζόταν Γαλικία και υπήρξε κομμάτι της Αυστροουγγαρίας, με μεγάλο μέρος γερμανόφωνο. Η δυτική Ουκρανία είχε δοθεί στην Πολωνία, για να επανασυνδεθεί με το σοβιετικό τμήμα το 1939 (σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότοφ). Στην ανατολή κυριαρχούν οι ρωσόφωνοι, ενώ η Κριμαία παραχωρήθηκε στην Ουκρανία το 1954 απ' τον Χρυστόφορ και κατοικείται από Ρώσους και μια μεινότητα Τατάρων (12%). Οι ιμπεριαλιστές πάντα εκμεταλλεύονταν αυτές τις διαφύσεις. Η εισβολή των Ναζί στον Β' ΠΠ βρήκε μαζική υποστήριξη από συνεργάτες στο δυτικό κομμάτι (ουκρανοί εθνικιστές και Ες Ες έσφαξαν μαζικά εβραίους, ρομά και κομμουνιστές – γνωστά είναι τα πογκρόμ της Λβιβ, με χιλιάδες νεκρούς). Μετά την απελευθέρωση απ' τον Κόκκινο Στρατό το 1945, επιχειρήσαν ανεπιτυχώς να οργανώσουν εμφύλιο. Η διαίρεση εντάθηκε απ' την σταλινική καταπίεση του δυτικού κομματιού, με πρόσχημα τη συνεργασία του με τους χιτλερικούς και τις αποσχιστικές του τάσεις (ομοίως εκτοπίστηκαν οι Ταταροι απ' την Κριμαία, ως συνεργάτες των Ναζί, για να επιστρέψουν μετά το 1991).

Να προσθέσουμε ότι το ανατολικό κομμάτι έχει βαριά βιομηχανία, καλύτερο βιοτικό επίπεδο, διέξοδο σε λιμάνια (Οδησός, Σεβαστούπολη (όπου ελλειμνίζεται ο ρωσικός πολεμικός στόλος της Μαύρης Θάλασσας), Αζόφ), αποτελεί την ατμομηχανή της οικονομίας, πράγμα που καθιστά τις μάζες στο δυτικό τμήμα πιο επισφαλείς. Π' αυτό η άρνηση σύνδεσης με την Ε.Ε. ξεσήκωσε εκεί θύελλα.

Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές επενέβησαν χωρίς προσχήματα. Μαζί με τους Γερμανούς, Πολωνούς και Λιθουανούς έρχονται να κατακτήσουν ό,τι έχασαν παλιότερα. Από κοντά οι Αμερικάνοι, για να επανασυστήσουν την επιρροή που είχαν μετά την «πορτοκαλί επανάσταση» του 2004. **Εκπρόσωποι της Ε.Ε., ο πρόεδρος της Λιθουανίας, ο υπερδεδξιός αμερικανός γεροϋσιαστής Μακ Κέιν, η υφυπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ μοιράζαν πιροσκή, μπισκότα, ψωμί και τσουρεκάκια στις συγκεντρώσεις!** Ο Πούτιν απάντη-

σε: «Τι θα λέγατε αν συναντούσα διαδηλωτές στο κέντρο της Αθήνας;». Τη σύγχυση των μαζών εντείνει το ΚΚ Ουκρανίας, που ταυτίστηκε απόλυτα με τον Γιανουκόβιτς.

Τρίτον, η ελίτ της δυτικής Ουκρανίας έχει παραδοσιακά περισσότερη σχέση με τη Δύση, αλλά τα «νέα τζάκια» του Γιανουκόβιτς θορύβησαν και τους ανατολικούς «ολιγάρχες», που τα ΜΜΕ τους προέβλεπαν την εξέγερση, για να τον εκφοβίσουν. Οι «ολιγάρχες» ταλαντεύτηκαν μέχρι να τον ξαναστηρίξουν, κάτω κυρίως απ' τις απειλές των Δυτικών ότι θα δεσμεύσουν τις περιουσίες τους.

4 Οι ιμπεριαλιστές χρησιμοποιούν αδίστακτα τους φασίστες, παρά την ιστορική εμπειρία του ματοκυκλίσματος της Ευρώπης και του πλανήτη και την υποτιθέμενη «δημοκρατικότητα» της Ε.Ε. Σ' ένα τέτοιο συνονθύλευμα αντιπολιτευόμενων παρέδωσαν την εξουσία.

Η «Πατρίδα» είναι το κόμμα της πρώην πρωθυπουργού Τιμοσένκο. Η Τιμοσένκο (αξιοποιώντας την «πορτοκαλί επανάσταση» του 2004) προσπάθησε να συνδέσει τη χώρα με την Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ, αποκατέστησε συνεργάτες του Χίτλερ (που το 1945 οργάνωσαν τον εμφύλιο στη δυτική Ουκρανία), συγκρούστηκε με τη Ρωσία – και βέβαια πλούτισε και ελέγχει εταιρίες φυσικού αερίου και πετρελαίου. Ήταν στη φυλακή για σκάνδαλα, αλλά μετά την αποχώρηση του Γιανουκόβιτς απελευθερώθηκε. Από την «Πατρίδα», που στηρίζουν οι ΗΠΑ, προέρχεται και ο νέος πρωθυπουργός Πάτσενιουκ (που δημόσια χαιρετάει ναζιστικά), μαζί με άλλα 7 μέλη (από τα 22) του νέου υπ. συμβουλίου.

Η «Ουκρανική Δημοκρατική Συμμαχία για την Μεταρρύθμιση» (UDAR, «Γροθιά») του πρωταθλητή πυγμαχίας και νεοφιλελεύθερου Βιτάλι Κλίτσκο στηρίζεται απ' το Βερολίνο, τη Βαρσοβία και τη Ρίγα.

Η διαμάχη ΗΠΑ-Γερμανίας προσωποποιείται στους Πάτσενιουκ και Κλίτσκο. Πήρε διαστάσεις όταν η αμερικανίδα υφυπουργός εξωτερικών είπε στην απεσταλμένη του Λευκού Οίκου: «Γ... την Ε.Ε.». Ούτε οι ευρωπαίοι «εταίροι» ούτε οι ΗΠΑ θα ήθελαν να δουν μια Γερμανία τόσο ισχυρή ώστε να κυριαρχεί σ' όλη την Ουκρανία.

Το ακροδεξιό, αντικομμουνιστικό «Σβόμποντα» (ίδρυση 1991) μεταμφιέστηκε «μετριπαθώς» το 2004 σε κάτι μεταξύ Λεπέν και Καρατζαφέρη. Ο ηγέτης του Πανίμπκο καταγγέλει τη ρωσοεβραϊκή μαφία, είναι ξενόφοβος και ρατσιστής, αγαπημένο παιδί της ουκρανικής εκκλησίας και των Ουνιτών.

Αυτό το συνονθύλευμα, αν και δεν είχε ιδιαίτερη αποδοχή απ' τις μάζες, ωστόσο πρωτοστάτησε λόγω της διαρκούς του ενίσχυσης απ' τους ιμπεριαλιστές.

Όμως την «επιχειρησιακή ευθύνη» στις ένοπλες συγκρούσεις είχε ο «**Δεξιός Τομέας**», μια **συμμαχία νεοναζιστών και χούλιγκαν**. Νεαροί με στρατιωτικά ρούχα και εξάρτηση συγκρούονταν άγρια με τις δυνάμεις καταστολής του Γιανουκόβιτς (Μπερκοού) κάτω από νεοναζιστικά σύμβολα. Είναι φανατικοί «πατριώτες», βετεράνοι του πολέμου στο Αφγανιστάν(!), ρατσιστές, αντισημίτες, ομοφοβικοί, εθελοντές του πρώτου πολέμου της Τσετσενίας ενάντια στον Ρώσους, μαφιόζοι εγκληματίες, νοσταλγοί των Ες Ες. Π.χ. η «Ουκρανική Αυτοάμυνα» (υπάρχει απ' το 2004) είναι δημιούργημα του γιου του δι-αβόητου συνεργάτη των Ναζί στον Β' ΠΠ

στρατηγού Ρομάν Σούκεβιτς, διοικητή της αντικομμουνιστικής «πέμπτης φάλαγγας», της «Ουκρανικής Λεγεώνας»!

Ο αρχηγός του «Τομέα» διορίστηκε επικεφαλής του Εθνικού Συμβουλίου Άμυνας στη νέα κυβέρνηση, ενώ σε όλους έχουν υποσχεθεί θέσεις στα σώματα ασφαλείας! Γι' αυτό οι πρώτες ψηφοφορίες στη Βουλή απαγορεύουν την χρήση μειονοτικών γλωσσών (ακόμα και ελληνικών!), καταργούν την ποινικοποίηση της ναζιστικής προπαγάνδας, προτείνουν απαγόρευση του ΚΚ Ουκρανίας! Και καταλαβαίνει κανείς τι είδους εκλογές θα γίνουν στις 25 Μάη.

Είναι όμως ολοκληρωτικό ξεγύμνωμα της «δημοκρατικής Ευρώπης» να βλέπεις την βαρώνη Κάθριν Άστον, επικεφαλής της ευρωπαϊκής διπλωματίας, να μιλάει με τους φασίστες του «Τομέα» για το ουκρανικό μέλλον στην ευρωπαϊκή οικογένεια! Η φασιστική φιλοϊμπεριαλιστική συμμορία θα είναι χειρότερη κι απ' τον Γιανουκόβιτς, αν δεν οδηγήσει τη χώρα σε εμφύλιο και διαμελισμό.

Εθνικιστική και επεκτατική πολιτική ασκεί βέβαια και η Ρωσία. Δεν αναγνωρίζει τη νέα κυβέρνηση του Κιέβου, έδωσε άσυλο και συνεχίζει να θεωρεί τον Γιανουκόβιτς νόμιμο πρόεδρο, έχει ουσιαστικά εισβάλλει στην Κριμαία. Το ζήτημα του διαμελισμού ή της ομοσπονδιοποίησης έχει τεθεί από συμβούλους του Πούτιν αλλά και απ' το ΚΚ Ουκρανίας. Προφανώς, αν οι νεοναζί της νέας κυβέρνησης αρχίσουν διωγμούς των ρωσόφωνων, πάμε για διαίρεση της χώρας, ανάβοντας το φυτίλι για δεκάδες ευρωπαϊκές περιοχές με παρόμοια εθνοτικά κ.α. προβλήματα.

Όπως δείχνουν και οι πρώτες κινήσεις της Ρωσίας, Ε.Ε. και ΗΠΑ δεν είναι εύκολο ν' αντιμετωπίσουν την κινητοποίηση του ρωσικού στρατού (ειδικά σε συνθήκες αποσύνθεσης και διάρρησης των ουκρανικών ενόπλων δυνάμεων, π.χ. αυτομόληση υψηλόβαθμων στελεχών στους Ρώσους). Αλλά κι αν υποθέσουμε ότι η Ρωσία κάνει πίσω και οι ιμπεριαλιστές διαπραγματεύονται, ελέγχοντας κάπως το φασισταριό που έβγαλαν στο προσκήνιο, η «καυτή πατάτα» της ουκρανικής οικονομίας παραμένει στα χέρια των Ε.Ε. και ΗΠΑ. Είναι χαρακτηριστικές οι εκκλήσεις Ευρωπαίων για «αυτοσυγκράτηση απ' όλους».

Οι μάζες μπορεί να χαίρονται την πτώση Γιανουκόβιτς, αλλά ποιος θα φροντίσει για μια στοιχειώδη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου; Το ΔΝΤ, η Γερμανία της Μέρκελ, οι ΗΠΑ ή οι «ολιγάρχες» της Τιμοσένκο; Ήδη οι ευρωπαίοι έχουν βγει στη γύρα και ζητάνε χρήματα από τη Νορβηγία, την Τουρκία, την Ιαπωνία! Ωστόσο, οι όροι του ΔΝΤ θα είναι συντριπτικοί, η νέα κυβέρνηση χειρότερη απ' του Γιανουκόβιτς, η Ρωσία θα κλείσει το φυσικό αέριο και τη χρηματοδότηση αν δεν πάρει πίσω την Κριμαία. Τότε οι «ολιγάρχες» και οι ιμπεριαλιστές πάλι θ' αναγκαστούν σε κάποιες παραχωρήσεις στους Ρώσους. Η κατάσταση μπορεί ν' αλλάξει γρήγορα και προς τις δύο μεριές.

Μόνο αν οι μάζες καταφέρουν να συγκροτήσουν μια κατεύθυνση για τα δικά τους ανεξάρτητα συμφέροντα, μπορεί να υπάρξει λύση υπέρ της ειρήνης, ενός ανεκτού βιοτικού επιπέδου και –ενδεχομένως– της διατήρησης της ενότητας της Ουκρανίας, της αποτροπής μιας νέας ψυχροπολεμικής διαίρεσης της Ευρώπης.

